

အမွေအနှစ်

မမသဒ္ဓါမောင်

မကြွေကတိ

BURMESE
CLASSIC

အမွေအနှစ်
မကြွေကတိ

ပုံနှိပ်မှုတိတမ်း

ပုံနှိပ်ထုတ်ဝေခြင်း	- ပထမအကြိမ်၊ ၂၀၁၄၊ ဇူလိုင်၊
ထုတ်ဝေသူ	- ဦးအေးလွင် (၀၄၁၅၂) ရွှေဥစာပေတိုက် အမှတ် (၃၃)၊ ကျီတော်လမ်း၊ မင်္ဂလာတောင်ညွန့်မြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့၊
ဗျတ်နှာရုံးနှင့် အတွင်းပုံနှိပ်သူ	- ဦးအေးလွင် (၀၈၂၀၀) ရွှေပဒေသာအောင်စာရံဆက် အမှတ် (၃၃)၊ ကျီတော်လမ်း၊ မင်္ဂလာတောင်ညွန့်မြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့၊
ဖြန့်ချိရေး	- ၁၆၀၀ ကျပ်
အုပ်ချုပ်ရေး	- ၅၀၀ အုပ်

မမသဒ္ဒါမောင်

BURMESE
CLASSIC

မပြာမိက ဝါ

မမသဒ္ဒါမောင်

၀၉၅-၈၃

မပြာမိက ဝါ / မမသဒ္ဒါမောင် - ရန်ကုန်

ရွှေဥစာပေ ၊ ၂၀၁၄ ။

၂၁၉ - စာ ၊ ၁၂-၃ x ၁၈ ခေတ် ။

(၁) မပြာမိက ဝါ

ယောကျ်ားယူတယ်ဆိုတာ တစ်ပါးသူကိုမှီခို အားကိုးချင်
တဲ့ ပျော့ပတ်ပတ်မိန်းမတွေရဲ့ ခပ်ညံ့ညံ့စိတ်ဓာတ်ကြောင့်ပါ။
လောကမှာ ယောကျ်ားရယ်၊ မိန်းမရယ်ဆိုပြီး အာများ ပိုင်း
ခြားခွဲပြဲစရာလိုပါသလဲ...

လူဆိုတာ ခေါင်းတစ်လုံး၊ ကိုယ်တစ်ခု၊ လက်နှစ်ဖက်၊
ခြေနှစ်ဖက် ပါကြတာမဟုတ်လား။ အထူထူပါပဲ။ ဒီခေတ်မှာ
ယောကျ်ားတွေနဲ့ ရင်ပေါင်တန်းပြီး စီးပွားရှာနေတာ၊ အလုပ်
လုပ်နေတာ မိန်းမတွေပါလေ...

ခွန်အားအရာမှာ သူတို့ယောကျ်ားတွေက မိန်းမတွေ
ထက် သာကောင်းသာနိုင်ပေမယ့် ဉာဏ်စွမ်းမှာတော့ ကျွန်ုပ်
တို့မိန်းမတွေထက် အယ်လိုမှမသာနိုင်ပါဘူး...

လူမှန်ရင် ကိုယ့်အားကိုးကိုးပြီး ကိုယ့်ခြံထောက်ပေါ်
မှာပဲ မတ်မတ်ရပ်တည်နိုင်ရမှာပါ...

အဲဒီလိုမှမဟုတ်ဘဲ သူတစ်ပါးကို ပိုမိုအားကိုးမိလိုက်
တာနဲ့ ကိုယ့်မှာရှိတဲ့ ဉာဏ်စွမ်း ဉာဏ်စေ့ ယုတ်လျော့
ကုန်ပြီး ဘာမှသုံးမရတော့တဲ့ မီးဖိုချောင်က ခပ်တုံးတုံးစား
လို လူလည်း ခပ်တုံးတုံး ခပ်နုနုပြစ်သွားတော့မှာ အသေ
အချာလေ...

ဝင်းမနုမနုဝါ

BURMESE
CLASSIC

Don't say the love!

အချစ်အကြောင်း မပြောပါနဲ့

အခန်း [၁]

တစ်ဖက်ကိုစောင်းအိပ်လိုက်ရာမှ မျက်လုံးကို ဖျတ်ခနဲဖွင့်လိုက်မိ
ပါ၏။ ထုံးစံအတိုင်း မနက်ငါးနာရီတိတိပါပဲ။ 'ဝါ'က ကျောင်းနေစဉ်အရွယ်
စာတည်းက စာကျက်ဖို့ အိပ်ရာကထတိုင်း နှိုးစက်ပေးဖို့မလိုဘဲ အလိုလို
နိုးတတ်ကုန် နိုးတာပါလေ။ တစ်ကိုယ်လုံးကို လက်မြှောက်ကာ ခြေဆန့်
ထွက် အကြောဆန့်လိုက်မိပါ၏။ ပြီးနောက် Bathroom ထဲသို့ဝင်ကာ
ချိုးလိုက်ပါသည်။

ဝါနာမည်က 'ဝင်းဖန့်ဖန့်ဝါ' ပါ။ ဝါမှာ မိဘနှစ်ပါးအပြင် ဖေဖေရဲ့
အစ်မကြီးဖြစ်တဲ့ ဝါရဲ့ကြီးကြီးလည်းရှိပါ၏။ ဖေဖေနာမည်က 'ဦးဝင်းလက်
(ထက် မဟုတ်ပါ) ဝင်းလက်တောက်ပသည့်စကားလုံးကို ယူထားခြင်းဖြစ်
ပါသည်။ မေမေကတော့ ဒေါ်မြရွှေဝါဖြစ်ပြီး ကြီးကြီးနာမည်က ဒေါ်ထား
အေးနွယ်ပါ။

အမှန်က ဝါက မိဘတွေထက် ဖေဖေအစ်မဖြစ်တဲ့ ကြီးကြီးနဲ့တူ

နေပါ၏။ တူတယ်ဆိုတာ ရုပ်ဝတ္ထုကိုပြောခြင်းမဟုတ်ပါ။ ဝါ နေပုံထိုင်ပုံ ပြောပုံဆိုပုံ စိတ်နေစိတ်ထားတို့ကအစ တမင်သင်ယူတာမျိုး မဟုတ်ပါဘဲ (တကယ်လည်း အတူတူမနေပါဘဲ) ကြီးကြီးနဲ့နဲ့တူနေရတာပါ။

ကြီးကြီးဟာ ဝါ လေးစားအားကျရသည့်ပုဂ္ဂိုလ်တွေထဲမှ တစ်ယောက် အပါအဝင်ဖြစ်ပါ၏။ ဘိုးဘွားအစဉ်အဆက်က အမွေတွေကို သိမ်းဆည်း ထိုင်စားနေတာမျိုးမရှိဘဲ မိန်းမသားတန်ဖိုး အားနဲ့မာန်နဲ့ စီးပွားထလုပ် အောင်မြင်ခဲ့တာပါလေ။ ဝါတစ်သက် ဖေဖေကို မောင်ဆိုပြီး 'ဘာလုပ်ပါ ညာလုပ်ပါ' လို့ အမိန့်ပေးတာမျိုးမရှိခဲ့။ 'ငါဘာလုပ်နေသလဲ' 'ဘယ်လို လုပ်နေသလဲ' ဆိုတာကို ရှေ့က ဦးဆောင်လုပ်ပြသွားတာမျိုးသာ ရှိခဲ့လေ ၏။

ဖေဖေက ခပ်အေးအေး၊ မေမေကရော ဘာထူးသလဲ။ အသွင်တူ လို့ အိမ်သူဖြစ်ခဲ့တာမို့ ဝါတို့အိမ်ဟာ ဝါအသံကလွဲပြီး တခြားလူမရှိသည့် နယ် တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်နေခဲ့တာလေ။ အမှန်က ဝါယူထားတာ နည်း ပညာဘာသာရပ်၊ လက်တွေ့အလုပ်မှာ မိန်းမသားဖြစ်တဲ့အတွက် ဒီလောက ကို တိုးမပေါက်နိုင်ခဲ့ပါချေ။

ဒီတော့ 'ငါဘာလုပ်သင့်သလဲ' ဆိုတဲ့မေးခွန်းမျိုးနဲ့ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ပြန်မေးပြီး ဆုံးဖြတ်ချက်ချကာ စီးပွားရေးနယ်ပယ်ထဲကို ခြေစုံပစ်ဝင်ခဲ့ တာပါလေ။ ကြီးကြီးက ဖေဖေကိုချုပ်ကိုင် လမ်းညွှန်တာမျိုး မလုပ်သော် ဩား။ တူမဖြစ်တဲ့ဝါအပေါ်မှာတော့ ဖေးဖေးမမရှိတတ်ပါ၏။

ပြီးတော့ ဝါ လေးစားအားကျမိသည့်အချက်များထဲမှ တစ်ချက်က ဒေါ်ထားထားနွယ်ဟာ အသက် (၄၅)နှစ်ဟု မထင်ရလောက်အောင်ကို ထက်မြက် သွက်လက် အရွယ်တင် ချောမောပါသည့် အမျိုးကြီးဖြစ်နေခြင်း

ပါပဲ။ သူစိမ်းယောက်ျားတစ်ယောက်ယောက်ကို မှီခိုခြင်းကင်းသည့် ဒီကြီး ကြီးကို ဝါမှအားမကျရင် ဘယ်သူ့အားကျမလဲလေ။ မဟုတ်ဘူးလား။

ခေါင်းကို Towel ပြင်သုတ်ရင်း Bathroom ထဲမှထွက်လိုက်စဉ် ဝါမှန်တင်ခုံ (အမှန်က ဝါက အလုပ်ကြိုက်သည့်မိန်းမ မဟုတ်ပါချေ) အပေါ် ဘက်မှစာတန်းကို စိတ်ဖြင့်ဖတ်လိုက်မိ၏။ ဒါက ပါ နေ့စဉ်လုပ်သည့်အလုပ် တစ်ခုပါပဲ။

လေကို ရွှေတာသုံးပါ၊ အလုပ်ကို ပိုပိုသာသာလုပ်ပါ။

ဟုတ်ပါတယ်။ ဝါတို့မိန်းမဆိုတဲ့အမျိုးက အတော် ပစိပစပ်များ။ အပေါက်အစပ်များပြီး စကားများလွန်းသည့်အမျိုးမဟုတ်ပါလား။ ဝါကိုယ် တိုင် ကိုယ့်ကို ဘေးကနေ နားပူအောင် ဗျစ်တောက်ဗျစ်တောက် ဆူပူ တာမျိုးကို သိပ်မုန်းပါ၏။ ဒီတော့ 'ဝင်းဖန့်ဖန့်ဝါ' ဆိုတာ စကားကို နားဝင် ချီအောင် ဘယ်ကဲ့သို့ ဘယ်ချမ်းသာဆိုပြီး ဖွဲ့ဖွဲ့နွဲ့နွဲ့မပြောတတ်ပါဘဲ တုံး တိ တိုပြတ်ပြတ်၊ လိုရင်းအတိုင်း ထိထိမိမိပြောကျင့်ရှိသည့် ခပ်မာမာ မိန်းမတစ်ယောက် ဖြစ်ခဲ့ရလေသည်။

“မမဖို့ နွားနို့ပြင်ပေးထားပါတယ်”

အိပ်ခန်းထဲမှထွက်လိုက်စဉ် မေမေအသည်းကျော် (မေမေကိုပြုစု နှိပ်နယ်ဖို့ အဓိကခေါ်ထားပါသည့်) ကောင်မလေးမိနီက ဘုရားခန်းမှာ ဆွမ်းတော်ပြင် သောက်တော်ရလဲပေးပြီး ပြန်ထွက်လာရင်း ဝါကိုမြှောက် လေ၏။ ဒီအချိန် မေမေ ဘုရားရှိခိုး ပုတီးစိတ်ပြီမဟုတ်ပါလား။

ခေါင်းကိုသာ ညှိတ်ပြလိုက်၏။ ကောင်မလေးက ဝါအစိန်သန့်ရှင်း

၁၂ ဇွဲ မေသဒ္ဒါမောင်

ပေးရန် ဝင်ပြီမို့ အခန်းကို Lock မချတော့ဘဲ breakfast စားရန်သာ အောက်ထပ်သို့ဆင်းလာခဲ့ပါသည်။ အခုမှ မနက် (၆)နာရီရှိသေးတာဖြစ်ပေမယ့် ဝါက ဝီရိယစိုက်လွန်းအားကြီးပြီး (၈)နာရီထိုးသည်နှင့် ဝါကုမ္ပဏီ (အမှန်က ခပ်သေးသေးလေး)ကို ရောက်နှင့်တာပါ။ Boss တစ်ယောက်လုံးက အချိန်ကိုရုစိုက်တန်ဖိုးထားသူမို့ ဝါအလုပ်သမားတွေဟာ သူများအလုပ်သမားတွေလို အချိန်ဆွဲပြီး လုပ်တာမျိုးမရှိ၊ မလုပ်ကြဲဘဲ သာမန်ကုမ္ပဏီ (၉)နာရီဝင်ချိန်ထက် တစ်နာရီပိုစောပြီး အလုပ်လာကြရလေ၏။ (ဝါကိုကြောက်တာမျိုးလည်း ဖြစ်နိုင်ပါသည်။)

"Morning... သမီး"

"Morning... ဝါ ဖေဖေ"

ထမင်းစားခန်းမှာ ဖေဖေက Today news ဂျာနယ်ကိုဖတ်ရင်း ကော်ဖီသောက်နေပါ၏။ ဝါက ထိုင်နေကျခုံမှာ ခုံကိုဆွဲယူလျက် ထိုင်ချလိုက်ပါသည်။ ဖေဖေက မေမေဆင်းမလာမချင်း ဒီကော်ဖီအိုးကို ကိုင်မှာမဟုတ်ပါချေ။ ဝါကတော့ (အလိုက်မသိတာထက်) အချိန်ပိုမရှိတာမို့ ရောက်သည်နှင့် ကိုယ့်ခိုက်ကိုအရင်ဖြည့်ဖို့သာ အဓိကလုပ်တတ်လေ့ရှိပါ၏။

ပြီးရင် ဒီနေ့တစ်နေ့တာ လုပ်ဆောင်ရမည့် Plan တွေကို Note Book ထဲမှာ ကြည့်ရှုပြီးမှာကုံး။ ဝါ Secretary 'မိမိသန့်'က ဝါအရိပ်အကဲကိုကြည့်ပြီး အင်မတန်အလိုက်အသိ လာဘ်မြင်တဲ့မိန်းကလေးပါ။ သူမကို ဝါအလုပ်ရွေးခန့်စဉ်အချိန်က CV form နဲ့ Certificate တွေကို မဖတ်ကြည့်ဖြစ်သေးဘဲ မျက်လုံးကိုဖတ်မိခဲ့တာလေ။

အဲဒီမျက်လုံးတွေထဲမှာ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ယုံကြည်မှုအပြည့်ရှိတဲ့

မာန်တွေ ပါနေတာ။ အလုပ်ရမှရပါ့မလားဆိုတဲ့ စိုးရိမ်ကြောက်ရွံ့မှုမျိုး အလျဉ်းရှိမနေဘဲ ဝါမေးတဲ့မေးခွန်း (အမှန်က အလုပ်နဲ့မသက်ဆိုင်တဲ့ မေးခွန်း)တွေကို မတုံ့မဆိုင်ဘဲ မှန်ကန်အောင်ဖြေနိုင်သည့်အတွက် ဝါသဘောကျ နှစ်ခြိုက်မိခဲ့ရတာပါလေ။

ဝါ လေ့လာအကဲခတ်မိသလောက် မို့မို့ဟာ စာပေလေ့လာလိုက်စားမှုများပြီး ဉာဏ်ပညာမြင့်မားတဲ့သူပါ။ ဒါကြောင့်လည်း ဝါက ဘာကိစ္စပဲရှိရှိ အကြံပြုရန်သဘောမျိုး သက်ရောက်တဲ့မေးခွန်းမျိုး မေးလိုက်တိုင်း စဉ်းစားဟန်ပင်မပြု၊ မဆိုင်းမတွဖြင့် ဝါကိုအဆင်ပြေအောင် တင်ပြနိုင်တာပင်။ ဒီတော့ ဒီလိုထက်ထက်မြက်မြက် အတွင်းရေးမှူးမလေးကို ဝါရလိုက်တာ ကံကောင်းတာပဲ မဟုတ်ပါလား။

"လုပ်ငန်းအခြေအနေ ဘယ်လိုလဲ သမီး"

ပေါင်မုန့်ချုပ်ကို Jam အနည်းငယ်သုတ်နေစဉ် ဖေဖေက မေးခွန်းမေးလာပါ၏။ ဝါက ပေါင်မုန့်မီးကင်ကိုမကြိုက်ပါ။ အမှန်က မီးကင်စားမှ ပိုပြီးရောဂါပိုးမရှိ ကင်းစင်မှန်း ဝါသိပါ၏။ ဒီတိုင်း ရိုးရိုးပျော့ပျော့ နူးနူးညံ့ညံ့လေးကို Jam ပါးပါးလေး သုတ်စားတာကို နှစ်သက်ပါသည်။ သူများကိုခိုင်းရင် စေတနာငလွယ်ဖြင့် Jam များသွားမှာစိုးတာမို့ ဝါက ကိုယ်တိုင်လုပ်ရတာကိုပဲ အကျင့်ဖြစ်နေလေ၏။

"အစ်ကိုသမီးက အစ်ကိုကို ဘယ်နှခါများ လုပ်ငန်းကိစ္စ တိုင်ပင်ဖူးလို့လဲ"

မေမေ ရောက်လာချေပြီ။ ပြီးရင် ဖေဖေကို ကော်ဖီပေးဖို့ မှန်ဝန်းကန်တွေ အနီးသို့ရွှေ့ပေးဖို့ကို လုပ်ပေးပေးလိမ့်မည်။ စားသောက်ပြီးရင် ဖေဖေပါးစပ်သုတ်ဖို့ သေချာလျှော်ဖွပ် မီးပူထိုးထားသည့်ကော်သုတ်

ပဝါလေးကို တစ်စုံတစ်ခုသော ကမ်းပေးပေးလိမ့်မည်။ ဝါမေမေဟာ ဖေဖေကို ချစ်တာထက် ရိုသေလွန်းတာက ပိုနေတာပါလေ။ ဘာမဟုတ်တဲ့အလုပ် (ဝါအတွက်ပါ) ပိစိလေးတွေကို ဂရုတစိုက်လိုက်လုပ်ပေးနေတာကို ဝါ နားမလည်ပါ။

ဘာတဲ့ . . . 'ခြေသုတ်ပုဆိုး ခြေစွယ်ကျိုး' ကဲ့သို့ဆိုလား။ 'လင်ကို ဘုရား၊ သားကိုသခင်' ဆိုတာလည်း ပါသေးရဲ့။ အဲဒီလိုသာ ကိုယ့်ကိုယ် ကိုယ် အနစ်နာခံပြီး သူများအတွက် လိုက်လုပ်ပေးနေရမှာဖြစ် ဘာလို့ အိမ်ထောင်ပြုပါတော့မလဲ။ နှမြောဖို့အကောင်းဆုံးက ဝါမေမေဟာ တစ် ချိန်က လူသိများခဲ့တဲ့ လှယဉ်ကျေးမယ် ဖြစ်ခဲ့ခြင်းပါလေ။

ဒီတော့ ဝါကို မေမေသမီးမို့ မေမေပုံစံအတိုင်း လှမည်ဟု ထင်ပါ သလား။ မထင်ပါနှင့်။ ဝါက မေမေနှင့်နည်းနည်းလေးမှ မတူဘဲ ဖေဖေ ဘက်ကိုသာ အမျိုးနွယ်ပြီး ခန္ဓာကိုယ်ခပ်ပါးပါး အရပ်မြင့်မြင့် လေသံမချို ဘဲ ခပ်သြသြအသံမျိုးနဲ့ လူဖြစ်လာရတဲ့မိန်းမတစ်ယောက် ဖြစ်ခဲ့ခြင်းပါ ပဲ။

“ကောင်းပါတယ် ဖေဖေ”

“လိုအပ်တာရှိရင် ပြောဦးနော်”

“ဟုတ်”

“အစ်ကိုကိုပြောမယ့်အစား မမထားကိုပဲ သွားပြောပေးပေါ့”

မေမေက ကြိုသိနေသည့်အတိုင်း ပြောပြန်လေ၏။ ဟုတ်ပါတယ်၊ ဝါဟာ အလုပ်နဲ့ပတ်သက်ပြီး တစ်ခါတလေ မျက်ကလဲဆန်ပြာဖြစ်ရတိုင်း ခေါင်းထဲ ထူပူပြီး ဖြေရှင်းမရနိုင်ခဲ့။ အဲဒီအခါမျိုးမှာ ဖေဖေကိုတိုင်ပင်တာ ထက် ကြီးကြီးဆီကိုသာ အပြေးရောက်သွားပြီး အကျိုးအကြောင်း တင်ပြ

ဖြစ်တာလေ။ အဲဒီအခါ ကြီးကြီးက “လွယ်ပါသော်ကော သမီးရယ်” လို့ ရင်အေးအောင်ပြောပြီး ဘာကိုလွှတ်၊ ဘာကိုချုပ်၊ ဘာကိုပယ်၊ ဘာကို ဝယ်နဲ့ ဒိုးဒိုးဒေါက်ဒေါက် ရှင်းပြလိုက်တာလေ။

အဲဒီအခါမျိုးမှာ “ဖြစ်မှဖြစ်ပါ့မလား” ဆိုတဲ့သံသယမျိုး နည်းနည်း မှမရှိဘဲ ကြီးကြီးပြောသလို လုပ်လိုက်တိုင်း အဆင်ပြေသွားတာချည်းပဲ ကို။ ဒီတော့ ဝါရဲ့အားကိုးရာပုဂ္ဂိုလ်က ဖေဖေထက် ကြီးကြီးက ရှေ့ဆုံး မှာ ရှိနေတာ ဘာများဆန်းကြယ်ပါတော့မလဲ။

“ငွေရှာတာကို ဖေဖေအပြစ်မပြောပါဘူး။ ဒါပေမဲ့ သမီးရဲ့ကျန်းမာရေးကိုတော့ သေချာဂရုစိုက်စေချင်တယ်”

“ဝါက ကလေးမှမဟုတ်တော့ဘူး၊ ဒီလောက်တော့ ဝါသိပါတယ် ဖေဖေ။ သတိပေးတဲ့အတွက် ကျေးဇူးပါ”

မေမေက ဖေဖေနှင့်အကြည့်ချင်းဆုံကာ မျက်လုံးချင်း စကားပြော လိုက်ဟန်တူပါ၏။ ဒီမနက် စကားဝိုင်းမှာ ဝါစိတ်ထင် မေမေလေသံက ချိအပေါ် တစ်ခုခုမကျေလည်သလိုမျိုးဖြစ်နေသလိုပါပဲ။ ဘယ်လောက်ပဲ စကားကိုထိန်းပြီး ပြောနေပါစေ၊ ဝါက လေသံကိုကောက်ပြီး သာသာပြန် တတ်တာကို။

“ဝါအပေါ်မှာ ဘာမကျေညက်တာမျိုး ရှိလို့ပါလဲ မေမေ”

“ဒါတော့ သိသားပါလား”

“ဝါက ပွင့်ပွင့်လင်းလင်းပြောတာမျိုးကြိုက်မှန်း မေမေလည်း သိ နာပါ”

“သိပါတယ်၊ သိလို့လည်း ပြောရတာပေါ့”

“အကြောင်းက”

“မေမေ့ကိုပေးထားတဲ့ကတိ၊ ဘာလို့ သမီးဘက်က မတည်တာလဲ”

“ကတိ”

“ဟုတ်တယ်လေ”

ဝါ မျက်မှောင်ကြွတ်လျက် စဉ်းစားလိုက်ပါ၏။ ကတိတဲ့လား။ ဝါက အဲဒီလိုကတိမျိုးကို လွယ်လွယ်နဲ့ မစဉ်းစားဘဲ မပေးတတ်တဲ့ မိန်းကလေး မဟုတ်ပါလား။ ဘာကတိများလဲ။ စဉ်းစားလို့မရပါလားနော်။ အလုပ်တွေရှုပ်နေတဲ့ ဦးနောက်က ပူနေတာကိုသိရဲသားနဲ့ မေမေက ဘာကြောင့်များ ထပ်ပြီးလာထည့်ပြန်ရတာလိမ့်။

“သတိမရဘူး မဟုတ်လား”

“ဟုတ်”

“မိဘတွေရဲ့စကားကို အလေးအနက်မထားတဲ့ သားသမီးတွေထဲမှာ မေမေတို့သမီးကို မပါဝင်စေချင်တာ အမှန်ပဲ”

“ဝါတောင်းပန်ပါတယ် မေမေ၊ ခုတလော အလုပ်တွေ အရမ်းရှုပ်နေလို့ပါ။ ခေါင်းထဲမှာ ထူပူနေလို့ မေမေပြောထားတာကို ရှုတ်တရုတ် သတိမရတာမျိုးပါ။ အလေးအနက်မထားတာ မဟုတ်ရပါဘူး”

မောပါနော်။ စကားကို ရှည်ရှည်ဝေးဝေးပြောလေ့မရှိတဲ့ ဒီသမီးကို ဘာလို့များ ပြောစေချင်ရတာလိမ့်။ ဖေဖေကတော့ တာဝန်ယူထားရတာမို့ ဝါနဲ့မေမေပြောနေတာကို ဝင်မပြောပါချေ။

“သမီးအသက် အခု ဘယ်နှနှစ်လဲ”

“(၂၃) . . . ဝါ”

“မိန်းမတစ်ယောက်အတွက် အိမ်ထောင်ပြုဖို့အကောင်းဆုံးအသက်

တာ (၂၅)နှစ်ထက် မကျော်သင့်ဘူးလို့ သမီးကို မေမေပြောဖူးပါတယ်”

စိတ်ပျက်ရပါ။ ဒီလိုအိမ်ထောင်ရေးအကြောင်းတွေပြောတိုင်း ထိုင်နေရာကနေ ဝါ ထပြေးချင်စိတ်ပေါက်ရတာလေ။ ‘အချစ်’တဲ့၊ ဘာ ‘အချစ်’တဲ့ အဲဒါကို ဖြူသလား၊ မည်းသလား၊ ဝါမှ မသိနားမလည်တာ။ အဲဒီအချစ်ကြောင့် သူ့စိမ်းနှစ်ဦး ပေါင်းဖက်ကြပြီး လူဦးရေတိုးပွားလာတာကိုတော့ ယေဘုယျသဘောမျိုး ဝါနားလည်ထားပါ၏။ သို့သော် ဝါက အဲဒီအချစ်ဆိုတာကြီးကို မခံစားတတ်သလို အိမ်ထောင်ဆိုတဲ့သင်ခန်းစာ စာအုပ်ကိုလည်း လှန်မဖတ်ချင်တာ အမှန်ပါလေ။

“ဝါမှ စိတ်မဝင်စားတာ”

“မဝင်စားလို့ မရဘူးသမီး၊ မေမေတို့မျိုးဆက်က ဒီသမီးလေးတစ်ယောက်ကိုပဲ ရခဲ့တာ။ သမီးကမှ အိမ်ထောင်မပြုဘဲ တစ်သက်လုံး ဒီအတိုင်းနေသွားရင် ဘယ်လိုလုပ်မလဲ”

“ကြီးကြီးလည်း . . .”

“မမထားက တစ်ကိုယ်တည်းအပျိုကြီးဆိုတာ မှန်တယ်။ ဒါပေမဲ့ သူ့လည်း မျိုးဆက်ဆိုလို့ ဒီတူမလေးပဲရှိမှန်း သူသိတယ် ဝင်းဖန်ဖန် တဆိတ်ရှိ ကြီးဒေါ်ကို Cover... မယူချင်နဲ့။ သမီးကို ကိုယ့်ခြေတက်ပေါ် ကိုယ်ရပ်တတ်အောင် သင်ပေးထားတာ အလကားမဟုတ်ဘူး”

မေမေနှုတ်မှ ဝါနာမည်ကို အပြည့်အစုံခေါ်လိုက်သည်မို့ ဝါအပေါ် အာရုံစိုက်လေး စိတ်ခုနေပြီမှန်း သိလိုက်ပါ၏။ ခက်တာပဲ၊ ဘာမဆို စိတ်ကြိုက်နဲ့ ရင်ဆိုင်ဖြေရှင်းတတ်ပါလျက် မေမေနှင့်ထိပ်တိုက် ရင်ဆိုင်ရတာ မဟုတ်သေးပါဘူးလေ။

၁၈ မေသဒ္ဒါစောင်

“ဒါဖြင့် ဝါ ဘာလုပ်ရမှာလဲ”

“အေး! သမီးဘာသာ စိတ်ဝင်စားတဲ့သူမရှိရင် မေမေတို့ သေတူမယ့်သူကို တွေ့ရမယ်”

“မေမေ”

“သိပ်လောဘမကြီးပါနဲ့ မြရယ်၊ သမီးလည်း စိတ်ပူမသွားဘဲ ဒီကိစ္စ ဖေဖေတို့တိုင်ပင်ကြသေးတာပေါ့။ အရေးတကြီးမှမဟုတ်တာ ကျေးဇူးပါ ဖေဖေ။ ဝါနဲ့မေမေအခြေအနေတင်းမာမှုကို ကြားက ရလပြည်လေးနဲ့ ဝင်ရှင်းသွားတာမဟုတ်လား။ အဲဒါတွေပေါ့။ ဝါ သက်သဘောကျတဲ့ဖေဖေနဲ့ ကြီးကြီးရဲ့ Character တွေလေး၊ ဘာခေါင်းအေးအေးနဲ့ အလွယ်တကူဖြေရှင်းပေးနိုင်တဲ့အရည်အချင်းမျိုး မထူပါလား။”

အခန်း (၂)

ကားကို Parking မှာ ထိုးရပ်ကာ စက်သတ်လိုက်ပါတယ်။ ကားပေါ်မှာ Remote ဖြင့် တံခါးကို Lock ချလိုက်ပါသည်။ ဝါ စီးသည့်ကားမှာ OPTIMA ကားခဲရောင်ပါ။ ခပ်ပြားပြားလေးမို့ ပုံစံက ကြားသလိုပဲ မောင်းရတာ ပေါ့ပါးပါတယ်။

ဝါ့အကြိုက်ဆုံး Favourite Colour က Lead (ခဲရောင်)ပါ။ ဝါ့အကြိုက်ဆုံးကလေးဖြစ်ပေမယ့် တခြားသူတွေလို အရောင်ဖျော့ဖျော့ တောက်တောက်စိုစိုလေးတွေ မကြိုက်ဘဲ၊ ဒီခဲရောင်နှင့် အနက်ကိုသာ နှစ်သက်ပါတယ်။

လူကြားထဲသွားရင် ထင်းနေတာမျိုးကို မနှစ်ခြိုက်ဘဲ မထင်မရှား ခြုံနီနီကလေးဖြစ်နေတာကိုသာ ကြိုက်ပါတယ်။ ပြီးတော့ ဝါက လုံချည်တပ်စက်ရတာကို လုံးဝမနှစ်သက်ပါ။ ဝါအများဆုံးဝတ်သည့်က Style ကလေးတွေပါပဲ။ အပေါ်က Shirt ဆန်ဆန် Blouse (ကော်လံပါ) ကလေးတွေသာ အဝတ်များပါတယ်။

ဆံပင်ကို ခပ်တိုတို တစ်လတစ်ခါညှပ်တာတိုကာ မျက်နှာကို မျက်နှာသစ်ဆေးဖြင့် စင်ကြယ်အောင်ဆေးပြီး အပြင်ထွက်တိုင်း Mist ထုတ်သည့်မျက်နှာလိမ်း Cream ဖြစ်သည့် Bio Proskin Vital Facial Cream ကို ခပ်ပါးပါးလေး လူးလိုက်ရုံပါ။ မျက်ခုံးကိုမခြယ်၊ မခမ်းမဆိုး၊ ဒီအတိုင်း ပြောင်သလင်းခါနေသည့်မျက်နှာကို ဘယ်သူက သတိထားမိပြီး ကြည့်မှာမဟုတ်ပါချေ။

ပြီးတော့ ဝါအရပ်က (၅)ပေ (၆)လက်မ မြင့်တာမို့ သာမန် ကလေးတွေထက် မသိမသာမြင့်နေတတ်ပါ၏။ ဝါက တခြားသူတွေ ဒေါက်မြင့်တွေ စီးလေ့မရှိပါ။ ခြေထောက်အရမ်းနုသည့်အတွက် ခံခပ်ပျော့နှင့် စီးရပေါ့ပါးသည့် သောင်းကျော်တန် Slipper အပါးဖြူဖြူ တွေသာ စီးလေ့ရှိပါ၏။

ဤကဲ့သို့သော ရိုးစင်းပါသည့် ဝင်းစန့်စန့်ဝါကို မည်ကဲ့သို့ပုရိသတွေက စိတ်ဝင်စားပါမည်နည်း။ အများစုသော ယောက်ျားဝါ စံထဲမှာ မိန်းမဆိုတာ လှဖို့က အဓိကပါ။ ပြီးရင် သိမ်မွေ့ပြီး မီးဖိုခေါ်နိုင်နင်းတတ်ကြောက်ရမှာမဟုတ်လား။ အတွေးကြောင့် ဝါ ကျိတ်ပြုတ်မိလေ၏။ ဝါက ထမင်းကို ပေါင်းအိုးထဲထည့်ချက်တာကိုတောင်မှ မသတိထားတာကိုး။

“Morning.... မမ”

“Morning.... ဝါ မို့”

ဒီနေ့တော့ ရုံးခန်းဝင်ချိန်က မဆိုစလောက်လေး နောက်ကျရပါ၏။ မေမေစကားပြောနေတာကို ထထွက်လာလို့မှ မဖြစ်တာကိုး။ ထိုင်လိုက်သည်နှင့် စစ်ဆေးစရာ လက်မှတ်ထိုးစရာ File တွေက

ပုံကြီးပါလေ။ ဒီနေ့နံနက်မှပြတ်ပိုးမလားဟု ဝေဝေဝါပင် ဖြစ်သွားရပါ၏။

“မမ”

“ပြော”

“ဝေယန္တရလမ်းက တိုက်လေ”

“အင်း...”

“မို့တို့ပို့တဲ့ဆေး Colour... ကိုမကြိုက်ဘူးတဲ့၊ ဒီမနက်ပဲ မို့ဆီ one ဝင်လာတယ်”

“အဲဒါပို့ထားတာ တစ်လလောက်ရှိပြီမဟုတ်လား”

“ဟုတ်ပါတယ်”

“အစကတည်းက ပုံးဖွင့်ဖွင့်ချင်းပြောပါလား၊ အခုမှ ဘာလို့ပြောတယ်”

“ပိုင်ရှင်က ဆေးသုတ်ပြီးမှ ရောက်လာလို့ သိတာတဲ့”

“ဒါဖြင့် ဝါတို့က ထပ်ပို့ရမှာလား၊ မဆိုင်ဘူးနော်”

“လျော်ခိုင်းတာ မဟုတ်ဘူးမမ၊ အောက်ခံဆေးကိုမဟုတ်ဘဲ အပေါ်ဆပ်တင်ရင် သူလိုချင်တဲ့ Colour ပြန်ရမရ လာစစ်ကြည့်ဖို့ ပြောလို့ ဆေးလည်း ငွေထပ်ချေမှာပါတဲ့”

“ကျစ် ! အလုပ်ရှုပ်လိုက်တာကွာ၊ တော်တော်အရစ်ရှည်တဲ့ မူလီ

“ဟုတ်ပါရဲ့ မမရယ်၊ ယူကတည်းကလည်း Colour ကို ရောစပ်သေးတာ”

အဟုတ်ပါ။ အမှန်က ဝါလုပ်တဲ့လုပ်ငန်းပိစိလေးက အမြင်ကျဉ်းမယ့် လုပ်ရတဲ့လုပ်ငန်းက ကျယ်ပြန့်ပါ၏။ Construction လုပ်ငန်း

သက်သက်ကြီး မလုပ်ဖြစ်ပေမယ့် အဲဒီဆောက်လုပ်ရေးနဲ့ပတ်သက်တဲ့ စရက်ဝင်လာရတယ်လို့။ မိမိကိုက ဒါမျိုးခိုင်းလို့မရပါ။ ရုံးလုပ်ငန်းသာ ပစ္စည်းသေးသေးမွှားမွှားလေးတွေကို Quality သန့်ပြီး ကောင်းတဲ့ပစ္စည်းမျိုးကျင့်တဲ့သူကို။ တွေ မှာပို့ပေးတာပင်။

များသောအားဖြင့် အကြမ်းထည်တိုက်ကိုက ဘယ် Construction မဆို ဆောက်နိုင်ပေမယ့် အတွင်းအပြင် Decoration ဆင်ရင်တော့ ပစ္စည်းက လိုအပ်မှာမဟုတ်လား။ တစ်အိမ်လုံး ကြွေပြားတပ်ရင်တော့ တစ်မျိုးပေါ့လေ။ ဝါတို့ကုမ္ပဏီက ဆေးနှင့် တခြားအတွင်းပစ္စည်းတွေ ပြည်တွင်းကရော ပြည်ပကပါ မှာပြီး အချိန်မီပေးနိုင်တာကြောင့် 'ရော့ ပြည်ပ'ဟာ ထိုက်သင့်တဲ့နာမည်နဲ့ ဒီလောကမှာ ရပ်တည်နိုင်တာ မဟုတ်ပါလား။

"ဘယ်သူ အားလဲ"

"အဲဒီကိုလွှတ်ဖို့လား မမ"

"အင်း"

"ကိုတိုးတို့အဖွဲ့က မန္တလေးတက်သွားတာ နောက်တစ်ပတ်မှလောက် မှာလေ"

"ကိုအေးဆောင်တို့ရော"

"ကိုအေးဆောင်က လှိုင်သာယာက အိမ်ရာမှာ သွားလုပ်ပေးတာ နောက်လမှအပြီးသုတ်မယ်"

"ကျွတ်! လူကုန်ပြီပေါ့"

"ဟုတ်ကဲ့"

အတော်စိတ်ပျက်သွားရပါ၏။ ကိုယ်လုပ်နိုင်သလောက် တစ်ခိုက်လေးကို နိုင်နိုင်နင်းနင်းလုပ်နိုင်ခဲ့ပါလျက် ကြားဖောက်ပြဿနာက ရှု

စရက်ဝင်လာရတယ်လို့။ မိမိကိုက ဒါမျိုးခိုင်းလို့မရပါ။ ရုံးလုပ်ငန်းသာ ပစ္စည်းသေးသေးမွှားမွှားလေးတွေကို Quality သန့်ပြီး ကောင်းတဲ့ပစ္စည်းမျိုးကျင့်တဲ့သူကို။

"ဘယ်တော့ လိုချင်တာလဲ"

"ဒီနေ့ပဲတဲ့"

"ကျစ်! လူတွေက သိပ်ခက်တာပဲ၊ အခုရေတွင်းတူး အခုပဲ ရေကြည်သောက်ချင်နေတယ်"

"ဟော... ဦးမင်းခန့်သာပဲ"

မိမိသန့်က Phone ဝင်လာတာမို့ ဝါကိုပြောနေရင်းမှ ခပ်လှမ်းကမ်းမှာ Phone သွားပြောလေ၏။ နာမည်ကိုက တင်စီးလိုက်တာနော်။ အသက်ဘယ်လောက်ကြီးနေပြီမို့ ကိုကရောင်များရတာပါလိမ့်။ ကိုယ်နိုင်လည်း မနေပါတဲ ပြန်ရောင်းမယ့်တိုက်ကိုများ ဒီလောက်အထိ စိတ်ကြည်ရတယ်လို့။

"ဟုတ်ကဲ့ပါရှင်၊ ကျွန်မတို့ကုမ္ပဏီက ဆက်ဆက် လူလွှတ်လိုက်မယ် လူကြီးမင်းရှင်။ ဟုတ်ကဲ့... ဟုတ်ကဲ့ပါရှင်"

ကြည့်စမ်း! ဒီမှာ ဆေးနဲ့ပတ်သက်ပြီး ကျွမ်းကျင်သူတွေ လော့ဆာဆယ်မရှိတာကို မရွေးချောက တစ်ဖက်ကို ကတိပေးနေပါရောလား။ ခယ်လိုချာတိတ်မပါလိမ့်နော်။ အမြဲချီးမွမ်းနေမိသည့်စိတ်က ဒီနေ့မှ မိုးပြီး အမြင်မကြည်တော့ပါလား။

"ဟဲ့! ဘယ်သူရှိလို့ လွှတ်မှာတုန်း"

"မမရှိတယ်လေ"

"ဘာ!"

"မမက ဒီလောက်ကျော့ ကြည့်တတ်ပါတယ်"

“ငါသွားရမှာ”

“ဟုတ်တယ်လေ၊ ဒါဆို မို့ပဲ သွားလိုက်ရမလား”

“ညည်းက ဘာကြည့်တတ်လို့တုန်း”

“အဲဒါကြောင့် မမကိုလွှာစေချင်တာပေါ့။ ခဏလေးပဲဟာ၊ ပစ္စည်းလို့ရင် ဒီကို Phone ဆက်ရုံပဲလေ”

“ငါ့ကို ပြန်ခိုင်းစားနေတယ်ပေါ့လေ”

“မမရဲ့ B.E ဘွဲ့လေးကို ပြန်သတ်ရစေချင်လို့ပါရှင်”

“အပြောကတော့ ရွှေမန်းပါလား”

“မို့ပါ လိုက်ပေးမယ်လေ”

“မလိုက်ပါနဲ့၊ ဒီမှာ ငါမရှိရင် နင်ရှိမှဖြစ်မှာ။ နေခဲ့”

ဟုတ်ပါတယ်။ ဝါက ကုမ္ပဏီ Boss ဖြစ်ပေမယ့် ကိုယ်ခွဲမရှိတာကို လွှဲလို့ရတာမှန်သမျှ မို့ကိုသာ ပေးထားရတာပါ။ တော်ရုံသေးသေး၊ မွှားမွှားကိစ္စတွေကို မို့သာ ရှင်းပေးလေ့ရှိပြီး အားလုံးပြီးမှ ဝါကို တင်ပြတတ်တာမဟုတ်လား။ အခုတော့ ဝါကုမ္ပဏီက အများဆုံး မှာလေ့ရှိသည့် Construction မို့ ဦးစားပေးပြီး သွားလုပ်ပေးရတော့မှာလေ။ အလုပ်ရှုပ်လိုက်တာနော်။

“Lunch စားပြီးမှ သွားမှာမဟုတ်လား”

“နင့်ဘကြီးက Phone တွေ တဝှမ်းဝှမ်း ဒီလောက်ဆက်နေတာ ငါ ထမင်းမြို့ကျပါမလား”

“ဟင်းဟင်း... ဘကြီးအရွယ်မဟုတ်ပါဘူး မမရယ်။ ဦးမင်းခန့်သာက ခပ်ငယ်ငယ်ပါပဲ”

“မြင်ဖူးလို့လား”

“ကြားဖူးတာ”

“ဒါနဲ့များ ပြောရတယ်ရှိသေး”

“မို့က ဦးခန့်သာနဲ့ ဆုံဖူးတာကိုးလို့”

“သူ့အဖေလား”

“ဟုတ်တယ်။ လေးလေးက အင်မတန် စိတ်သဘောထား ပြည့်တာ။ အလုပ်သမားတွေအပေါ်မှာလည်း အလေးထား၊ ဂရုစိုက်တယ်။ ဦးမင်းခန့်သာလက်ထက်ကျမှ အရမ်းထက်လွန်းပြီး နာမည်ထွက်လာတာ”

“အဖေထက် သားက လက်စောင်းပိုထက်တယ်ပေါ့လေ”

“မမလည်း အတူတူပဲကို”

မို့ကို မျက်စောင်းခဲလိုက်မိပါ၏။ ဟုတ်တော့လည်း ဟုတ်နေတာပါပဲ။ ဝါတို့ကုမ္ပဏီက နေရာတကာ မပါမဖြစ် ပါတတ်ပြီး တော်ရုံအသိအမှတ်မပြုဘဲ မနေနိုင်ပါလေ။ အချို့ကုမ္ပဏီတွေက ဝါတို့ ‘ရောင်ခြည်ဦး’ကို တမင်လျစ်လျူရှုပြီး လုပ်ကြပေမယ့် တကယ်အရေးကြီးတော့မှ ပစ္စည်းမှာမရတော့ရင် Phone တောင်မဟုတ်ဘဲ လူကိုယ်တိုင် အပြေးရောက်လာတတ်ကြတာပါလေ။

မနက်ပိုင်းအလုပ်ကိုတော့ ပြီးသလောက် ဖြတ်သွားမှပါပဲ။ ဝါက တံဆိပ်တုံးလက်မှတ် လုပ်ထားတာမို့ လက်မှတ်ထိုးရတိုင်း လက်ညှောင်းရတာလေ။ လက်မှတ်ဆိုတာ နေရာတကာမှာ သုံးရတဲ့အမှတ်အသားမှ မဟုတ်ဘဲ။ လက်ရော မျက်လုံးပါ ညှောင်းပြီမို့ လက်ကိုအပေါ်သို့မြှောက်လိုက်ပြီး မို့ကိုလှမ်းကြည့်လိုက်မိ၏။

မိန်းကလေးပီသလိုက်တာနော်၊ ဆံပင်စင်းစင်းလေး ကျော့လှလှ လောက်ကို မြင့်မြင့်လေးစည်းပြီး ဖဲပြားနှင့် စည်းထားတာမို့ ကလေးဆန်

ပြီး ချစ်စရာလေးပါ။ စကားပြောတိုင်း မပြုံးပေမယ့် လေသံချိုကာ မျက်နှာက အလိုလိုချိုသွားတတ်တာ မဟုတ်ပါလား။ ဝါကမှ အမြဲ မျက်နှာတည်ရင်တည် ဒါမှမဟုတ်ရင် မှန်ကုန် သူနဲ့မှန်နေတတ်တာလေ။ ဒီဆန့်ကျင်ဘက် မျက်နှာနှစ်ခုကို ဘယ်လိုယှဉ်လို့ရပါ့မလဲ။

“မမ”

“...”

“မမ”

“ဟင်! ဘာလဲ”

“လန့်လိုက်တာ မမရယ်၊ မို့ကို တွေ့တွေ့ကြီးကြည့်နေလိုက်တာများ အသက်မရှူတော့ဘူးထင်ရတယ်”

“မေးစရာရှိလို့ တွေးနေတာ”

“ဘာများလဲဟင်”

ခဏမျှ-တွေဝေသွားရပါ၏။ မေးလိုက်လို့ဖြစ်ပါ့မလား။ ဝါက ဒီလိုအခြေအမြစ်မရှိသည့် စကားမျိုးကို လက်လွတ်စပယ် တစ်ကြိမ်တစ်ခါမှ မပြောဖူးတာကိုး။ တော်ကြာ အထက်လူကြီးကို မရှိမသေခန့် အထင်သေးသွားရင် ဘယ်နှယ်လုပ်မလဲ။ ခက်ပါရဲ့နော်။ ဝါက မို့မို့နဲ့ ဒီလောက်အထိ အတွင်းရေးတွေ ဆွေးနွေးတာမျိုး မရှိခဲ့တာလေ။

“ဘာမေးချင်လို့လဲ မမရယ်”

“ကျစ်! ဟိုလေ၊ ဒီလိုမေးလိုက်လို့ ငါ့ကိုတစ်မျိုးမထင်နဲ့နော်။ ကြိုပြောထားတာ”

“ရပါတယ် မမရဲ့”

“မို့မှာလေ”

“ဟုတ်”

“ချစ်သူရှိလား”

“ဟင်! ဘာများလဲလို့”

မို့မို့က ဝါရဲ့ အဆက်အစပ်မရှိ မေးချလိုက်သည့်မေးခွန်းကြောင့် ရယ်ချလိုက်လေ၏။ လူကို လျှောင်ရယ်လေသလား။ အရမ်းအကျယ်ကြီး အသံထွက်အောင် မရယ်တာမို့ တော်ပါသေးရဲ့။ ဝါတော့ အတော်ကလေး ကလားဆန်တဲ့လုပ်ရပ်တွေ လုပ်မိပြီထင်ပါရဲ့။ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် အနည်းငယ်ရှက်သွားမိရသလိုပါလေ။

“ဒါလေး မေးမိတာ ရယ်ရလား”

“မဟုတ်ပါဘူး မမရဲ့၊ ထင်မထားတဲ့မေးခွန်းမို့လို့ အံ့သြပြီး ရယ်လိုက်မိတာပါ။ မမကို ရယ်တာမဟုတ်ဘူးနော်”

“မေးတာ ဖြေဦးလေ”

“မရှိပါဘူး မမရဲ့၊ ဘာဖြစ်လို့ မေးရတာလဲ”

“အင်း... ဘာရယ်မဟုတ်ပါဘူး၊ ဒီလိုပါပဲ”

“မို့ပြန်မေးရင် မမစိတ်ဆိုးမှာလား”

“ဘာကိုလဲ”

“မို့ ဒီမှာလုပ်တဲ့သက်တမ်းတစ်လျှောက် မမနှုတ်ကနေ အပိုစကားမျိုး တစ်ခါမှမပြောဖူးတာကိုး။ အတော်ထူးဆန်းတာပဲ၊ မမ ဘာကိုတွေ့မိပြီး မို့ကိုမေးလိုက်တာလဲ”

အကျဉ်းအကျယ်ထဲမှာပါလား။ ဒါကြောင့် ပြောတာပေါ့။ ဝါခန့်ထားတဲ့ကောင်မလေးက ‘ချက်’ဆိုတာနဲ့ နားခွက်က မီးထတောက်ပြီး ဖြတ်ထိုးဉာဏ် တအားကောင်းတာပါလေ။ အခုပဲကြည့်... ဝါမေးလိုက်တဲ့ မေး

၂၀ မေသဒ္ဒါမောင်

ခွန်းနောက်မှာ ဘာတွေရှိနေမလဲဆိုတာကို လှမ်းမြင်နေပြီ မဟုတ်ပါလား။

ဝါတော့ အစဆွဲမိချေပြီ။ ကိုယ့်ဘာသာနေရင် ရရဲသားနဲ့ ဘယ်လို ဖြစ်ပြီး နှုတ်က ဆတ်ဆော့မိလိုက်တာလိမ့်။ တကယ်ဆို မေမေပြောတဲ့ ကိစ္စကို တိုင်ပင်ချင်လို့ဆိုပြီး ပွင့်ပွင့်လင်းလင်းပြောရင် ရရဲသားနဲ့ မဆီ မဆိုင်မေးမိတာပါလေ။

“မမမှာ ချစ်သူရှိနေပြီလို့လား”

“ဟယ်! ကြုံကြုံဖန်ဖန် ပေါက်ကရဲ မဟုတ်ပါဘူး”

“ဒါဖြင့် အိမ်ကလူကြီးတွေက မမနဲ့စေ့စပ်ပေးဖို့ စကားကြောင်း တာမျိုးကြောင့်လား”

“သိလိုက်ပြန်ပြီ”

“မြင်ဖူးပြီးပြီလား”

“ဟင့်အင်း... နင့်အပြုံးကို ငါသိနေတယ်နော်။ ဒါလေး မေးမိ တာနဲ့ အရည်ကြီးဆွဲတွေးမနေနဲ့။ ဘာရယ်မဟုတ် လွှတ်ခနဲထွက်သွားမိ တာကို”

“မဟုတ်ပါဘူး မမရယ်။ မို့နဲ့ ဒီလိုမျိုးအတွင်းရေးကိစ္စလည်း တိုင် ပင်လို့ရပါတယ် ပြောချင်လို့ပါ။ မမမှာ မိန်းကလေးအဖော်မရှိတာ မို့ သိ ပါတယ်။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ပွင့်ပွင့်လင်းလင်းပြောချင်လို့ ရပါတယ်နော်”

အလိုလေး! အတွင်းရေးတိုင်ပင်ပါ။ ပွင့်ပွင့်လင်းလင်းတဲ့လား။ ဘယ် ဖြစ်ပါ့မလဲ။ ဝါ့ကိုယ်ဝါ မာလှပြီဆိုပြီး မာန်လေးတင်းထားနိုင်တာကို။ ဒီလို နှလုံးသားရေးရာကိစ္စတွေ ပွင့်ဟပြောရမှာ ရှက်စရာကြီး။ မဖြစ်သေးပါ ဘူးလေ။

အခန်း (၃)

ကားကို လမ်းသွယ်ထဲ မောင်းဝင်လာခဲ့ပါတစ်။ ဆောက်လို့ပြီးနေပြီ ဖြစ်သည့်တိုက်ရှေ့ကိုရောက်စဉ် ခြံတံခါးဖွင့်ထားတာမို့ ဟွန်းသံတစ်ချက် ပေးကာ မောင်းဝင်လိုက်ပါသည်။ ကားတံခါးကိုဖွင့်၍ဆင်းလိုက်စဉ် ဝါ ပါးစပ်အဟောင်းသားဖြစ်သွားရလေ၏။ အဟုတ်ကို ကွက်တိကွက်ကြား ဖြစ်နေသည့်တိုက်လှလှလေးက အရပ်ဆိုး အကျည်းတန်နေတာပါလေ။

“ဘယ်သူများပါလဲ ခင်ဗျာ”

“ဪ... ရောင်ခြည်ဦးကပါ”

“Boss စောင့်နေပါတယ် အစ်မ။ ဟိုဘက်မှာပါ”

နေပူနေပြီမို့ ဟိုဘက်ခြမ်းအရပ်မှာ ရှိနေတာထင်ပါရဲ့။ အလုပ် သမားကောင်လေးနောက်မှ လိုက်ခဲ့ရပါတစ်။ နည်းနည်းတော့ ပဲ့တာပါလား။ ဝါ့တစ်သက် ရုံးခန်းမှာသာထိုင်ပြီး လူတွေနဲ့တွေ့ဆုံစကားပြောခွင့် ပြုခဲ့ တာပါ။ အခုတော့ ကိုယ်က သူများကို လာစတွေ့ရတဲ့အဖြစ်နဲ့ ကြုံရတယ်

လို့။ ဒြယ်မှာ ဂျပန်မြက်ခင်းတွေ သေချာစိုက်ထားပြီးဖြစ်နေပြီ။ တိုက်ကို လက်စသတ်ဖို့ပဲ ကျန်တော့တာကိုး။ မြက်ခင်းစပ်မှာ Steel ထိုင်ခုံနှစ်လုံးနှင့် စားပွဲတစ်လုံးရှိနေပြီး ဝါကိုကျောပေးထားသည့်ပုံစံဖြင့် လူတစ်ယောက် ထိုင်နေလေ၏။ ဒါ ဦးမင်းခန့်သာလား။

“ရောင်ခြည်ဦးကုမ္ပဏီက ရောက်လာပါပြီ သူဌေးမင်း”

“ထိုင်ပါ”

အကြည့်က စားပွဲထက်တင်ထားသည့် တိုက်ပုံစံ Drawing Plan ကိုသာ စူးစိုက်ကြည့်နေပြီး ဝါကိုမကြည့်ဘဲ အမိန့်ပေးလိုက်တာပါလား။ စိတ်ထဲမှာ အတော့်ကို အောင့်သက်သွားရတာ အမှန်ပါ။ ဝါက စကားပြောရင် ဘယ်သူနဲ့မဆို မျက်နှာချင်းဆိုင်ထိုင်ပြီး မျက်လုံးချင်းဆုံမှ စကားပြောလေ့ရှိတာပါလေ။ လူတွေရဲ့စိတ်တံခါးဆိုတာ မျက်လုံးပဲမို့ အဲဒီမျက်လုံးကိုကြည့်ရုံနဲ့ အဲဒီလူရဲ့အတွင်းစိတ်ကို ဖတ်နိုင်တာကိုး။

“မင်းတို့ကုမ္ပဏီကို ပို့လိုက်တဲ့ Paint တွေ Quality Detail မဖြစ်တာ လက်တွေ့မြင်တယ်နော်။ တခြားနေရာကမှာရင် ဒီလိုဖြစ်မှာ စိုးလို့ ရောင်ခြည်ဦးက မှာတာ။ ယုံကြည်မှုတွေ အလွဲသုံးစားအလုပ်ခံရတာပဲ”

ကြည့်စမ်း! တကယ်ဆို လက်ကျန်ဆေးကို စစ်ခိုင်းပြီးမှ ဒီလိုပြောသင့်တာပါ။ အခုတော့ လူကိုတစ်ချက်မကြည့်ဘဲ ပြောချင်တာကို ပြောနေတာလေ။ ခုံမှာ ဝင်ထိုင်ချလိုက်တာမို့ သူ့မျက်နှာကို ဝါမြင်လိုက်ရပါ၏။ အလိုလေး! ဆိုခဲစေ မြစေမျက်နှာမျိုးပါပဲလား။ ယောက်ျားပီသလွန်းပြီး တည်ငြိမ်လွန်းသည့်ဟန်က သူ့မျက်နှာမှာ အထင်းသားပေါ်နေတာပါလေ။

“ဒီတော့ မင်းတို့ဘက်က ဘာများလုပ်ပေးနိုင်မလဲ၊ ပြောပါ”

မျက်လွှာကိုပင်ကြည့်လိုက်စဉ် ထိုင်ခုံမှာ လက်ခိုက်ထိုင်နေသည့် ဝါကို မြင်သွားလေ၏။ သူ့မျက်နှာထက် အနည်းငယ် အံ့သြရိပ် ထင်သွားပြီး ဟန်မပျက်နေလိုက်ပုံပါလေ။ ကြည့်ရတာ ဝါတို့ကုမ္ပဏီက အမျိုးသား ဝန်ထမ်းကိုပဲ လွှတ်မယ်လို့ ယူဆထားသည့်နှယ်ပါ။

“ကျွန်မဆီကို Phone ဆက်တွန်းက ဆေးအသစ် ထပ်မှာချင်တယ်လို့ ပြောတာပါ”

“ဘယ်လို... ဒါဖြင့် အခုဖြစ်နေတာတွေကို ဘယ်သူက ပြန်လျော်ပေးမှာလဲ။ နစ်နာဆုံးရှုံးမှုဖြစ်တာက ငါတို့ဘက်ကပါ။ မင်း BOSS က ဒီလိုပဲ လက်လွှတ်စပယ် လွှတ်လိုက်တာလား”

ဝါမျက်နှာ အနည်းငယ်နွေးသွားရပါ၏။ သွားပါပြီ၊ ဟုတ်သားပဲ။ ဒီလိုနေရာမျိုးကို ဘယ်လိုသူဌေးကိုယ်တိုင်က လာကြည့်ပါ့မလဲ။ ချွင်းချက်အနေနဲ့က ဝါက ဘယ်တော့မှမဆို ကိုယ်တိုင်ကြည့်ပြီးမှ ဆုံးဖြတ်ချက်ချတတ်လေ့ရှိတဲ့သူလေ။ ဟုတ်တာပေါ့။ ဝါဆီကို Phone ဆက်တယ်လို့ ပြောမိတာကိုး။ သူ Phone ဆက်ထားတာ မို့မို့ဆီကိုလေ။

“ဒါ ကျွန်မတို့ကုမ္ပဏီအမှားမှမဟုတ်တာ၊ ဆေးသုတ်ခါနီး သေချာစိစစ်ပြီးမှသုတ်ရင် ဒီလိုအမှားမျိုး မှားစရာမှမရှိဘဲ”

“ဘာရယ်... ဒါ ခေါင်းရှောင်တာလား မမို့သန့်။ မင်းပြောတော့ အဆင်ပြေရပါစေမယ်ဆို။ အခုပြောနေပုံက အဆင်ပြေစရာလား”

“ကျွန်မပြောပြီးပြီလေ”

“အဲဒီလိုရမလား။ ဘယ်အလုပ်ကိုမဆို ယုံကြည်မှုနဲ့ အပြန်အလှန် လုပ်နေကြတာမျိုးကွ။ မျက်နှာလွှဲခဲပစ်လုပ်ရင်မျိုး မင်းမို့လုပ်ချင်နေတာပဲ”

“ဒါတော့ ရှင်ပြောတဲ့လေသံအတိုင်း ကျွန်မလည်း ပြောတာလေ။ ရှင်မှာသာ စဉ်းစားချင်ချိန်တတ်တဲ့ဦးနောက်ရှိရင် ဒီလိုတွေဖြစ်လာစရာ မှမလိုတာ။ ဆေးကိုမသုတ်ခင် အရင်စစ်ဆေးပြီးမှ လုပ်ရင်”

“ငါမရှိဘဲလုပ်လို့ ဖြစ်သွားတာ”

“အဲဒါ ဘယ်သူ့အမှားလဲ၊ ရှင်သိပေါ့”

“မင်း၊”

“သူ့ဘက်ကိုယ့်ဘက် မှုတတွေ့တတ်ရင် ရှင်နှုတ်ကနေ ဒီလို တစ်ဖက်သားကို လက်ညှိုးညွှန်တဲ့လုပ်ရပ်မျိုး လုပ်စရာမှမရှိတာ။ ဆေးပျက်ရင် နောက်ထပ်ပြန်သုတ်လို့ရတယ်”

“ဘာ၊ အဲဒါတော့ မင်းပြောမှလား၊ ဒါ ငါနေဖို့ဆောက်တဲ့တိုက်ကွ။ ငါ့စိတ်ကြိုက်ဆောက်ပြီးမှ မင်းကုမ္ပဏီကဆေးကြောင့် ရုပ်ပျက်ဆင်းပျက် ဖြစ်သွားတာ မြင်ရဲသားနဲ့။ အခုလိုပြောရလား”

“ကျွန်မ ပြောပြီးပြီလေ”

“ကျစ် ! မင်းအတော်လက်ပေါက်ကပ်တဲ့မိန်းမပါလား”

“ဘာရှင်”

“ဆေးထပ်ဝယ်ရတဲ့ငွေထက် သုံးရမယ့် ကုန်ရမယ့် လူအင်အားနဲ့ အချိန်ကို ဘယ်လိုမပြန်မရဘူးကွ။ အလုပ်လုပ်တယ်ဆိုတာ အချိန်လုပ်နေရတာမျိုး။ မင်းလို အချိန်အလဟဿဖြုန်းနေတဲ့လူ မဟုတ်ဘူး”

“ဘာ၊”

ဝါ တော်တော်ဒေါသဖြစ်မိတာပါလေ။ သူ့ကိုစူးစူးကြည့်မိစဉ် သူကလည်း မလျော့တဲ့အားမျိုးနဲ့ ဝါကိုပြန်စိုက်ကြည့်တာပါ။

အာကယောက်ျားပါလား။ မိန်းမတစ်ယောက်နဲ့ဖက်ပြိုင်ပြောဖို့တော့

သူ့မှာ အချိန်ရှိတယ်ပေါ့။ လက်ပေါက်ကပ်တာက ဘယ်သူလဲ။ လေကုန်မှာနီးသည့်ဝါကို စကားတွေ အများကြီးပြောပြစ်အောင် ဒင်းမို့ လုပ်ရတယ်လို့ ကောင်းပြီလေ။ ဆေးလက်ကျန်ကိုစစ်ပြီးရင်တော့ ဒီကိစ္စကို ပြောလည်အောင် ညှိနှိုင်းကောင်းပါရဲ့။ ဝါ ဖျတ်ခနဲ ထရပ်လိုက်ပါ၏။

“ဒါက ဘယ်လဲ၊ ငါတို့ကိစ္စ မပြတ်သေးဘူးကွ”

“Paint Check လုပ်မလို့လေ၊ ရှင်ကိုခွင့်တောင်းခေါ်မှာလား”

“တောင်းရမှာပေါ့၊ လူကြီးကို ဘယ်လို ပြောဆို ဆက်ဆံရမလဲဆိုတာ မင်း BOSS သင်မပေးထားဘူးလား”

ဟင်းနော်... လူကို ဝန်ထမ်းလို့မြင်နေပြီး တဆိတ်ရှိ တ BOSS BOSS နဲ့ ကိုင်ကိုင်ပေါက်နေတာ မြင်ပြင်းကပ်မိပါရဲ့။ တကယ်ပါ။ ဝါတစ်သက် လူတစ်ယောက်ကို အမြင်ကပ်တာ၊ မုန်းတီးချင်စိတ်ဖြစ်တာမျိုး တစ်ခါမှမရှိခဲ့ပါ။ သူနဲ့ကျမှပဲ ဒီလိုစိတ် ဖြစ်တည်ရပြီး ဒေါသတွေဖြစ်ကုန်ရတာပါလိမ့်နော်။

“လက်ကျန်ဆေးကို ကျွန်မ စစ်ဆေးကြည့်လို့ရပါသလား လူကြီးမင်းရှင်”

“ဒါတော့ ရပါတယ်၊ ဖိုးကျော်ရေ”

“ဗျာ... သူဌေးမင်း”

“ဆေးပုံးအကျန်ရှိရင် ဒီကိုယူလာခဲ့ပါ”

“ဟုတ်ကဲ့ခင်ဗျ”

သူက စားပွဲထက်မှ စာရွက်စာတမ်းတို့ကို တရှိတသေ လိပ်တန်လိပ်၊ ခေါက်တန်ခေါက်ပြီး သိမ်းဆည်းလိုက်လေ၏။ အင်ဂျင်နီယာတွေလေ။

ဝါလည်း ဒီဘွဲ့ကိုရခဲ့ပါလျက် မိန်းကလေးဖြစ်နေတာမို့ ဒီလောကထဲဝင်ဖို့ အားနည်းခဲ့ရပြီ။ တခြားဘက်ကိုရွေးခဲ့ရတာ မဟုတ်လား။ ပထမဦးဆုံးအကြိမ်အဖြစ် ဒီလူ့အပေါ် မနာလိုစိတ် အနည်းငယ်ဖြစ်မိသွားရပါ၏။

လူကို ဝန်ထမ်းဆိုပြီး အထင်တသေးနဲ့ ဖိဟောကနေတာကို။ ဝါက ကိုယ်တိုင်လူကြီးဆိုပြီး ကိုယ့်လက်အောက်ဝန်ထမ်းတွေကို နှိပ်ပြီး မပြောပါလေ။ မြန်မာနှစ်ကူးနဲ့ ဒီဇင်ဘာနှစ်ကူးတိုင်း ဝန်ထမ်းအားလုံးကို Bonus မျိုးတွေ ပေးတတ်မှန်း ကုမ္ပဏီဝန်ထမ်းအားလုံး အသိဆုံးပါပဲ။

Boss မို့ ချစ်ကြောက်ရှိသောကြပေမယ့် ကွယ်ရာမှာ မကောင်းပြောကြတာ အနည်းအပါးတော့ ရှိမှာပါ။ သို့သော် 'ရောင်ခြည်ဦး' နဲ့ 'ဝင်းအိန်ဇန်ဝါ' ဆိုသည့်နာမည်က ဒီလောကမှာ ပြိုင်တူပေါ်ပြီး လူတိုင်းအသိအမှတ်ပြုကြတဲ့သတင်းက မွေးဖွဲ့နေတာ မဟုတ်လား။ ဒါကို ဒီလူက ဘာမှမသိသလိုမျိုးနဲ့ အထင်သေးရတယ်လို့။

“ရပါပြီ ခင်ဗျာ”

“ဒီမှာတင်လိုက်”

“ဟုတ်ကဲ့”

ကောင်လေးက ဆေးပုံးအပြုလေးကို စားပွဲထက် တင်လိုက်ပါ၏။ သူက ထိုင်ခုံကို ကျော့ခိုလျက် ခပ်အေးအေးပုံစံဖြင့် ဝါကိုကြည့်နေထေသည်။ ပုံစံကိုက သူမှန်တယ်ဆိုတဲ့သဘောနဲ့ပေါ့လေ။ ဆေးပုံးအပုံးထဲ ဖွင့်ကာ ကြည့်လိုက်ပါ၏။ ဆေးက ပျစ်မနေဘဲ ကျဲတောက်နေတာမို့ တစ်ခုခုရောထားမှန်း ဝါ သိလိုက်ပါသည်။ ဘယ်ဆေးမျိုးကိုမဆို ဝါကိုယ်တိုင် စိစစ်ပြီးမှ ဖြန့်ဖြူးတတ်တာ မဟုတ်ပါလား။

“ဆေးမသုတ်ခင် ဘာထပ်ရောထားလဲ”

“ဘာမှမရောပါဘူး။ မင်းတို့ဆီက စပ်ပေးလိုက်တဲ့အတိုင်း သုံးတာ”

“ကျွန်ုပ် မဟုတ်သေးဘူး။ ဒါ တစ်ခုခုရောထားတာမျိုး။ ရှင့် Painter ဆိုင်းဆောင်ရှိလား”

“ဦးမျိုးအောင် ရောက်ပြီလား မိုးကျော်”

“ရောက်ပါပြီ သူဌေး”

“သွားခေါ်ချည်”

ကောင်လေးက အနီးမှထွက်သွားလေ၏။ ဒီက ဆေးသုတ်သမားတွေ မရောဘူးဆိုတာ သေချာရင်တော့ ဝါတို့ဆီက အပို့မှာ ပြဿနာရှိတာလေ။ တစ်ခါမှ အမှားအယွင်းမဖြစ်ဖူးတာမို့ ဒီတစ်ကြိမ်က အတော်အလှုပ်ဆိုးစေသည်ပဲ။ ဝါက လူတစ်ဖက်သားကို စော်ကားမော်ကားပြောတာမျိုး မလုပ်တတ်သလို တောင်းပန်ရမှာကိုလည်း အင်မတန် ဝန်လေးဆတ်သည့်မိန်းမပါလေ။

အခုတော့ အလုပ်နဲ့ပတ်သက်ပြီး မှားယွင်းရပြီမဟုတ်ပါလား။ ကိုယ့်အထံသိက္ခာထက် ထူထောင်ထားတဲ့ကုမ္ပဏီနာမည် ထိခိုက်မှာက ပိုပြီး အရေးကြီးတာလေ။ ပြဿနာက မသေးပါလား ဝင်းဇန်ဇန်ဝါ။

“ကျွန်တော်ရောက်ပါပြီ သူဌေးမင်း”

အနားမှာ လာရပ်သည့်လူကြီးကို ဝါ ငဲ့ကြည့်လိုက်မိ၏။ မျက်လုံးကြည့်ရုံနှင့် အဘယ်မျှရိုးသားကြောင်း၊ အလုပ်ကို အလေးထားသည့်အဖြစ်ကြောင်း အကဲခတ်နိုင်ပါသည်။ ကောင်းပြီ၊ ဒါဖြစ်ရင် ပထမဦးဆုံး နာမည်နဲ့ ဒီကိစ္စကို ဝါ ဖြေရှင်းပေးရတော့မှာပါပဲ။

“ဦးမျိုးအောင်နော်”

“ဟုတ်ပါတယ်”

“ဆေးပုံးတွေ ရောက်လာတုန်းက သေချာစစ်ခဲ့ရဲ့လား”

“စစ်ပါတယ် ခင်ဗျာ။ ဘာမှမထူးခြားတာနဲ့ ကလေးတွေကိုသုတ်
ခိုင်းရင်းမှ အခုလိုဖြစ်ကုန်တာပါ။ အဲဒါကြောင့် ရပ်လိုက်ရတာပါပဲ”

“ဘာမှထပ်မရတာ သေချာပါတယ်နော်”

“ဟုတ်ကဲ့... အခုထက်ထိ ပါကင်ပိတ်ထားတဲ့ဆေးပုံး ခုနစ်
လောက် ဒီအတိုင်းရှိပါသေးတယ်။ မယုံရင် စစ်ကြည့်ပါ”

ဝါက ဆေးကို လက်ညှိုးဖြင့်တို့ကာ လက်မဖြင့်ပွတ်ကြည့်လိုက်
၏။ အဟုတ်ကို Chemical တစ်ခုခုဖြင့် ရောထားပုံပါပဲ။ အနံ့ခံကြည့်
တော့လည်း ဓာတ်ဆီလို ဒီဇယ်လို ဆိန့်မျှိုးမရတာမို့ ဒီမှာမရောမှန်း သိ
သာနေတာပါလေ။ အကောင်းအဘိုင်းပုံးတွေကိုစစ်ကြည့်ရင် အခြေ
တန်းခနဲထွက်လာမှာ အမှန်ပဲကိုး။

“ကောင်းပြီလေ။ ကျန်တဲ့ပုံးတွေကို ကျွန်မကားပေါ် တင်ပေးလိုက်
ပါ။ ကျေးဇူးပြု၍”

“ဟုတ်ကဲ့”

ဦးမျိုးအောင်က ဝါပြောသည့်အတိုင်း လုပ်ပေးရန် ထွက်သွားတော့
၏။ သူက ဝါ့ကိုကြည့်နေရင်း မဲပြုံးပြုံးလိုက်လေသည်။ အင်းပေါ်ထဲ
နိုင်ကွက်ရသွားတဲ့လူရဲ့ အောင်နိုင်ပြုံးကို ဝါ သည်းခံနိုင်ရမှာပေါ့။ ကို
ဘက်က လွန်မိပြီကိုး။

“ဘာပြောစရာမှ မရှိဘူးလား မမို့မို့သန့်”

“ဒီကိစ္စပြေလည်အောင် ကျွန်မ လုပ်ပေးပါ့မယ်”

“ဒါပဲလား။ မင်းတို့ဘက်က လွန်တာကို တောင်းပန်ဖို့ စိတ်မကောင်း

ထားဘူးပေါ့လေ”

ကြည့်စမ်း၊ အတော်သဘောထားသေးသိမ်တဲ့လူပါလား။ တကယ်
တမ်း နစ်နာတာက ဝါတို့ဘက်ပဲလေ။ ဆေးကို တခြားတစ်ခုနဲ့လဲလှယ်
ဖို့ ဝိုခိုတာမှန်း ဝါသိနေပြီမဟုတ်လား။ ကိုယ့်ပစ္စည်းအစစ်မဟုတ်တာကို
အိနေပါလျက် ပြောမထွက်တဲ့အခြေအနေ ဖြစ်နေတာပါလေ။

“ကာယကံရှင် ဘယ်သူ့ဘယ်ဝါမှန်း အတိအကျမသိရသေးပါဘူး
ဦးမင်းခန့်သာ”

“အဲဒီတော့”

“ရှင်တို့ဘက်ကို ပြေလည်အောင် ညှိပေးနိုင်ဖို့ ကျွန်မလုပ်ပေးမှာ
ပဲဦးမင်းခန့်သာ”

“လူမှန်ရင် လူ့ဘောင် လူ့စည်းကမ်းနဲ့ လူမှုရေးဆိုတာကို နား
မလည်တတ်ရတယ် မမို့မို့သန့်။ မင်းကို မင်း BOSS က ဘာမှသင်မပေး
ဘူးလား”

ကြည့်စမ်း၊ အတော်ရှင့်သီးတဲ့ လေသံပါပဲ။ လူကို မယဉ်ကျေးဘူး
ပဲ။ ဒွဲကိုခတ်နေတော့တာလေ။ ကောင်းပြီ... အလှည့်ကျရင် မနွဲ့စတမ်း
ပဲဦးမင်းခန့်သာ။ ပေဖြစ်နေတဲ့ကာလမို့ ကျွန်မဘက်က ငြိမ်ပေးရမှာ

“လူကြီးမင်းရဲ့လုပ်ငန်းအဆင်ပြေအောင် ကျွန်မဘက် လုပ်ပေး
သံဆိုရင် ကျေနပ်ပါ”

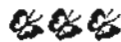
“ကုမ္ပဏီနာမည်ပျက်မှာကို ဂရုမစိုက်ဘူးဆိုတဲ့သဘောပေါ့လေ”

“နစ်နာရတာ ရှင်တစ်ဖက်တည်းမဟုတ်မှန်း ရှင်လည်း တွေးမိ
ခွင့်ပြုပါဦး”

၃၈ မေသဒ္ဒါမောင်

“မင်းကို ဘယ်လိုမျက်စိနဲ့ကြည့်ပြီး Staff အဖြစ် မင်း Boss ခန့်လိုက်မှန်း တွေးလို့ကိုမရဘူး”

ရင်ထဲ ကျဉ်းခနဲဖြစ်သွားရပါ၏။ ရှင်နဲ့ထပ်တွေ့ပါဦးမယ် ဦးမင်းဆို သာ။

အခန်း (၄)

“ဘယ်လို ! ဖေဖေ ဘာပြောလိုက်တာလဲ”

ဖေဖေက ပန်းသီးစိတ်လေးကို ဆက်ရင်းသေးသေးလေးဖြင့် ထိုးကာ ကိုက်စားနေပါ၏။ အေးအေးဆေးဆေးပါပဲလား။ ဝါမှာဖြင့် တစ်နေ့ ကုန်အောင် ခေါင်းပူမတတ် စဉ်းစားပြီး ကိစ္စအကြီးကြီးကိုရှင်းပေးခဲ့ရတာလေ။ ဒါကို ဖေဖေက အေးအေးဆေးဆေးနဲ့ ရှင်းပေးနိုင်သတဲ့။ ထူးဆန်းလေစွ။

“ဝါဆေးတွေကို ကားပေါ်တင်ပေးလိုက်ပြီးမှ အလဲခံခဲ့ရတာပါ”

“မှန်တယ်လေ။ အဲဒီ Staff ကို အလုပ်ဖြုတ်လိုက်ရုံပေါ့ သမီးရဲ့”

“ဒီလောက်မလွယ်ဘူး ဖေဖေရဲ့၊ တစ်ဖက်က ဝါကိုအချိန်မရွေး နာမည်ဖျက်လို့ရသွားမှာ။ ဒင်းကို တောင်းပန်ဖို့တာဝန်က ရှိသေးတယ်”

“အေးလေ၊ အဲဒါကို ဖေဖေရှင်းပေးနိုင်တယ်လို့ သမီးကို အခုပြောနေတာပဲ”

“ဖေဖေက ဘယ်လိုရှင်းပေးမှာမို့လို့လဲ”

“မိဘကို တစ်ခါတလေတော့ ယုံကြည်အားကိုးစိတ်လေး ထားပေး ပါလား ဝင်းဖန့်ဖန့်ဝါ”

ကော်ဖီလင်ဗန်းဖြင့် မေမေ ရောက်လာပြီမို့ ညှော်ခန်းရှိ သားအဝတ် Meeting က ခဏမျှရပ်သွားရပါတယ်။ ဝါမျက်နှာ သုန်မှုန်နေလို့ အဖေ ခံရရင်း ဒီကိစ္စပေါ်လာတာကို အခုတော့ ဝါ ခေါင်းခြောက်နေတဲ့ကိစ္စကို ဖေဖေက အလွယ်တကူလေး ဖြေရှင်းပေးမတဲ့လေ။

“ဝါက အလုပ်ကိစ္စမို့လို့ ဖေဖေကို အပူကပ်တာမျိုး မလုပ်ချင်တာ ပါ မေမေ”

“ခေတ်လူငယ်တွေရဲ့စိတ်ကို မေမေတို့ မိဘတွေ နားလည်ပါတယ် ဝါ။ ဒါပေမဲ့ လူကြီးဆိုတာ လူငယ်ဘဝကို ဖြတ်သန်းခဲ့ပြီးမှ ဒီအရွယ်ကို ရောက်လာမှန်း သမီးမမေ့ပါနဲ့”

“ဝါ သိပါတယ်”

“ဦးခန့်သာနဲ့ ဖေဖေ အတော်လေး ရင်းနှီးပါတယ် သမီး”

“ရှင်!”

“အထူးသဖြင့် မောင်မင်းခန့်သာနဲ့ဆို ပိုပြီးတော့တောင်မှ တရင်း တနှီး စကားပြောဖြစ်တာပါ”

“ဖေဖေ ပြောချင်တာ”

“ဟုတ်တယ်၊ သမီးနဲ့မြန်းဝေးချင်တဲ့လူပေလိုတာ မောင်မင်းခန့် သာပဲ”

ဝါမျက်နှာ ရဲခနဲဖြစ်သွားရပါတယ်။ ဘုရားရေ! ဘာတွေဖြစ်ကုန်တာ ပါလိမ့်။ ဒီလူနဲ့ဒီလူ နှစ်ယောက်ဆုံဖို့က ဒီလိုပြဿနာမျိုးနဲ့ ကြုံရတာ

အလို! ဒါဖြင့် သိသိကြီးနဲ့ ဒီလိုဖြစ်ရလေအောင် တမင်ပဲ သူဖန်တီးလေ သလား။ မဖြစ်နိုင်တာ။ လူမှုရေးနဲ့ စီးပွားရေးက ရောထွေးလို့မရတာလေ။

“တော်ပါပြီ ဖေဖေ၊ ဝါကိုကူညီဖို့ မလိုတော့ပါဘူး”

“ဘာဖြစ်ပြန်ပြီလဲ”

“ဝါကိစ္စ ဝါပဲ ကြည့်ရှင်းလိုက်ပါမယ်”

“သမီးရယ်၊ ဖေဖေကိုယ်တိုင် Phone လေးတစ်ချက် ဆက်လိုက် နဲ့ OK မှာကို သိရဲ့သားနဲ့။ ဘာလို့မျက်ချင်ရတာလဲ”

“ဝါစီးပွားရေးကိစ္စကို ဝါပဲ ရှင်းချင်လို့ပါ။ မိဘတွေကို Cover ချပြီး Weight နဲ့ဒီတာကို သူသိရင် ဝါ အရှက်ကွဲရုံပဲ ရှိတော့မှာပေါ့ မေမေ”

“သိနေတယ်လေ၊ ဖေဖေပြောရင် သမီး ဒီလိုပြန်ပြောမယ်ဆိုတာ ခြံတွက်ပြီးသား”

“အဲဒါဆို ဘာလို့ပြောနေသေးလဲ ဖေဖေရဲ့”

“သမီးစိတ်ရှုပ်နေတာကို မမြင်ရက်လို့ပေါ့”

စိတ်ရှုပ်တာက ကိစ္စမရှိပါ။ ရင်မရှုပ်မိဖို့သာ အရေးကြီးတာ မဟုတ် တာ။ ဝါနဲ့မြန်းဝေးချင်တဲ့သူတို့။ အမယ်လေးနော်... စီးပွားရေးနဲ့ ဆက် သွယ်ပြီး ပြဿနာဖြစ်ပြီးမှ လူချင်း ဒီလိုဆုံရမှာလား။ မျက်နှာပူစရာကြီး။ ခြစ်သေးပါဘူး။ ဝါကိစ္စကို မြန်မြန်ပြီးပြတ်အောင် ဖြတ်ရမှာပါလေ။

“သမီးကြီးကြီးနဲ့ရေး၊ ပြောပြီးပြီလား”

“ဟုတ်”

“ဘာတဲ့လဲ”

“ဒီကိစ္စသေးသေးလေးကို ဝါရှင်းနိုင်ပါတယ်တဲ့”

ဖေဖေရော မေမေပါ ပြိုင်တူပြီးလိုက်ကြလေ၏။ အလို၊ ဒါဖြင့် ဝါဒီလိုတွေဖြစ်အောင် လူကြီးတွေအားလုံး ပေါင်းစုံစဉ်ကြတာများလား။ ‘သွားတွေ’ ဆိုပြီးလွှတ်ရင် ‘ဝင်းဖန့်ဖန့်’ က ခေါင်းမာမာနဲ့ ပေကပ်နေမှာကို သိနေလို့ တမင်ဖန်တီးကြလေသလား။ လူကြီးငါးယောက်ရဲ့ ဦးနှောက်ကို ဝါမှ မယှဉ်သာတာကိုး။

“ဖေဖေ”

“ပြော”

“ဖေဖေတို့ တမင်လုပ်ကြတာလား”

“ဟောဗျာ! ကြုံနေဖန်ဖန်တွေရလား သမီးရ၊ ဦးနှောက်ကောင်းသေးရဲ့လား။ ဘယ်သူက အရူးထပြီ ဒီလိုလုပ်ပါ့မလဲ”

“အေးလေ၊ ဟိုကလေးက အလုပ်ကို စနစ်တကျ သေသေသပ်သပ်လုပ်တတ်တာကို။ ဘယ်သူက ကိုယ့်ဘက်အနာခံပြီး လုပ်ပါ့မလဲ။ အရူးမှမဟုတ်တာ”

ဝါ မကျေမနပ်ဖြစ်သွားရပါ၏။ တကယ်တမ်းမှာ ဝါဘက် ဘယ်သူမှ မရှိပါလား။ မဖြစ်ပါဘူး။ အတွင်းရေးတွေ တိုင်ပင်ဖို့လူက ကြီးကြီးကို မြင်ထားပေမယ့် မဖြစ်တော့ဘူးလေ။ ဟုတ်တယ်၊ ဝါမှာ တီးတိုးတိုင်ပင်ဖို့ မို့မို့ကို လျာထားရတော့မှာပါပဲ။

“မပြောနိုင်ဘူးလေ၊ ဝါသွားမတွေ့လို့ဆိုပြီး မေမေ လုပ်လိုက်တာလားမှ မသိတာ”

“ရှင်တို့ စီးပွားရေးကိစ္စတွေ နားမလည်ပေါင်။ သမီး သွားမတွေ့နိုင်ရင်လည်း ဟိုကလေးကို အိမ်ခေါ်ပြီး ထမင်းဖိတ်ကျွေးရုံနဲ့ ဆုံအောင် လုပ်ပေးလို့ရပါတယ် သမီးရယ်။ ရွှေဉာဏ်တော် မစူးရောက်စမ်းပါနဲ့”

ကဲ ! အပြောတော့ ခံရချေပြီ။ ဟုတ်တော့ဟုတ်သားပါပဲ။ ဝါတို့ကို ဆုံစေချင်ရင် နှစ်ဖက်အိမ်ကိုခေါ်ပြီး တွေ့စေလို့ရတာလေ။ သေစမ်း! ဝါ၊ ရူးပါ။ ဘယ်လိုဖြစ်ပြီး ကလေးအတွေးမျိုး တွေးမိသွားရတာပါလိမ့်။ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ရင့်ကျက်လာပြီလို့ ယူဆထားတဲ့စိတ်ကို ရှက်ရပြီး ဒေါသဖြစ်ရချေလေပြီ။

“ကဲ၊ ပြောပါဦး”

“ဘာကိုလဲ ဖေဖေ”

“လူချင်းဆုံဖူးသွားပြီမဟုတ်လား”

“ဘယ်သူ... ဪ... ဦးမင်းခန့်သာလား”

“ဟယ်၊ ဘယ်နှယ် ဦးတပ်ပြီးခေါ်ရတာလဲ။ သမီးနဲ့ကွာလှ လေးငါးနှစ်လေးကို”

မေမေ ဝင်ဟန်လိုက်တာမို့ ငြိမ်လိုက်မိပါ၏။ တကယ်တမ်းမှာ သူ့ကို ‘လူကြီးမင်း’ ဆိုပြီး လေသံမာမာနဲ့ ပြောခဲ့မှန်းသာသိရင် မျက်လုံးပြူးကုန်ကြမှာကိုး။ စိတ်ထိန်း... ဝါ၊ မိဘတွေရှေ့မှာ စကားမှားသွားလို့ မဖြစ်ဘူးလေ။

အစကတည်းက မြန်းဖို့ရည်စူးထားရင် ရှေ့ဆက် အဆင်ပြေဖို့က Free ပါပဲ။ ခက်တာက ဝါကိုယ်တိုင် သူ့ကိုမြင်မြင်ချင်း ကြည့်မရဘဲ၊ မျက်စိထဲ ထောင့်မကျိုးသလို ဖြစ်ရတာကိုး။ ဟုတ်တယ်... ကြည့်လို့ကို ‘မရဘူး။ ယောက်ျားဖြစ်ပြီး မိန်းကလေးတွေအပေါ် ငဲ့ညှာစိတ်မရှိ၊ တစ်ဘက်သားအပေါ် စာနာစိတ်မထားတတ်၊ သူ့ဘက်ကိုယ့်ဘက် မစဉ်းစားဘဲ၊ ကိုယ့်ဖို့သာ ကိုယ်သိပြီး အတော်အတ္တကြီးတဲ့လူမဟုတ်ပါလား။

“အမှန်အတိုင်း ပြောရမှာလား”

“ဒါပေါ့”

“ကြည့်လို့ကို မရဘူး”

“ဘယ်လို”

“ဟုတ်တယ်လေ၊ ဝါကို တစ်ဖက်ကုမ္ပဏီကဝန်ထမ်းဆိုပြီး အထင်သေးဆက်ဆံတာ၊ သူ့ဘက်ကိုယ့်ဘက် မှုတမတွေ့တတ်တာ၊ ကိုယ်မှန်တယ်ဆိုပြီး တစ်ယူသန်စိတ်ရှိတာ၊ တစ်ဖက်သားကို ငဲ့ညှာစိတ်နည်းနည်းလေးမှမထားဘဲ တစ်ဖက်သတ် ဖိပြောတတ်တာ၊ လူကို လက်အောက်ခံဝန်ထမ်းပဲဆိုပြီး နှိမ်ကြည့်ပြောဆိုတာ၊ အား... အကုန်လုံး တစ်စက်မှ ကြည့်လို့ကို မရဘူး။ အထူးသဖြင့် အဲဒီခပ်နှိပ်နှိပ်ကြည့်တတ်တဲ့မျက်လုံးတွေကို မကြိုက်တာဘဲ”

ဖေဖေရော မေမေပါ ရယ်ကြလေပြီ။ ဘာကိုလဲ။ ဝါပြောတာ မှားနေလို့လား။ ဝါမျက်စိနဲ့တွေ့လာခဲ့လို့ ပြောရတာလေ။ ဟုတ်တယ်၊ ကြည့်လို့ကိုမရမှတော့ ဝါတို့ကိစ္စကို ရှေ့ဆက်လို့ ဘယ်ရပါ့မလဲ။ စောစောစီးစီးကတည်းက ကျောင်းပေတော့ မင်းခန့်သာရေ။

“ပွဲက လှတယ်ဟေ့”

“သမီးပြောတဲ့အတိုင်း သူ့ဘက်ကလည်း သမီးကို အဲဒီလိုမြင်နေရင်ကော”

“ဟင်!”

ဝါ အတော်လေး လန့်သွားရပါတယ်။ အလိုလေး! ဝါကိုလည်း အဲဒီလိုမြင်ရတာပါလား။ ဘုရားရေ! ဘယ်လိုဖြစ်ပြီး ဝါနှုတ်စိတ်တိုက်ဆိုင်တဲ့လူနဲ့ ဒီလိုကြီးထိပ်တိုက်တိုးရတယ်လို့။ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် မာနကြီးမှန်း သိပေမယ့် လူမတူတဲ့ ဆန့်ကျင်ဘက်သွင်တစ်ယောက်နဲ့ ဆုံဖို့က အဝေး

ကြီးမဟုတ်ပါလား။

“ဝါကို သူသိလို့လား”

“ဘယ်သိပါ့မလဲ၊ ဖေဖေသမီးကို နာမည်ပဲကြားဖူးမှာပေါ့။ သမီးကို ဘယ်သူ့ဘယ်ဝါမှန်း သူမသိလို့ အခုလိုဖြစ်ကြတာမဟုတ်လား”

“အို... ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ဝါ ကြည့်မရပါဘူး”

“သိပ်မရေရွတ်နဲ့ သမီးရေ၊ အဲဒီလိုကြည့်မရရာကနေ နီးစပ်ဖို့ ဝကြတာပဲ”

“အာ... မေမေကလည်း”

“စကားတော့ ကြာကြာပြောဖြစ်ခဲ့ကြတယ် မဟုတ်လား”

“ဟုတ်”

“ဘယ်လိုလဲ၊ သဘောမကျဘူးလား။ ဖေဖေလည်း အဲဒီလူငယ်နဲ့ စဆုံကတည်းက သမီးနှုတ်စိတ်တော် အတော်လေးတူမှန်းသိခဲ့ရတာ။ စကားလည်း နည်းတယ်၊ အလုပ်ကို တိကျပြတ်သားစွာလုပ်တယ်။ မဆုတ်မနစ် ဖွဲ့ရှိတယ်။ သူမှန်တယ်လို့ယူဆရင် ဘယ်သူ့ကိုမှ အလျှော့မပေးဘူး။ အထူးသဖြင့် မိန်းကလေးတွေမြင်တိုင်း အရောမဝင်တတ်တဲ့ မာနလေးကို ဖေဖေ သဘောအကျဆုံးပဲ”

ကောင်းရော။ ဖေဖေရေရွတ်ပြသွားတဲ့ သူ့စရိုက်တွေက အကောင်းတွေချည်းပဲကိုး။ ထားပါတော့လေ။ အကုန်မှန်တယ်ဆိုရင်တောင်မှ ဝါအပေါ်မှာ ဤသို့သောအကြည့်မျိုး အပြောမျိုးဖြင့် ခပ်နှိပ်နှိပ်ဆက်ဆံခဲ့တာကို ဘယ်လိုမှမမေ့။ ‘ဝင်းဖန့်ဖန့်ဝါ’ဆိုတာ ဘာကိုမှလွယ်လင့်တကူ အလျှော့မပေးတတ်တာကို သူလည်း သိစေရပေမည်။

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ဝါဘက်ကတော့ No... ပဲ”

“ဆုံးဖြတ်ချက်က မြန်ပါ”
 “သူ့ဘက်က ဘာပြောဦးမလဲမှ မသိတာ”
 “မသိလက်စနဲ့ မသိပါစေနဲ့တော့ ဖေဖေ”
 “ဘာလဲ၊ သမီးက ဖုံးထားချင်လို့လား”
 “တမင်တကာ မဟုတ်ရပါဘူး၊ အလုပ်ကိစ္စနဲ့ မရောထွေးချင်လို့ပါ”
 “အပြင်မှာ သီးသန့်ဆုံမယ်ပေါ့လေ၊ ဟုတ်လား”
 “အဲဒီလိုမှပေါ့ သမီးရဲ့”
 အတိုင်အဖောက်ညီနေကြသည့် မိဘတွေကြောင့် သက်ပြင်းကို ခိုးရှိုက်လိုက်မိပါ၏။ ဘယ်လိုလဲ မင်းခန့်သာ၊ ရှင်နဲ့ဆုံစဉ်ကတည်းက စိတ်တွေကို မွန်းကြပ် ရှုပ်ထွေးလာစေတာ ဘာကြောင့်များပါလဲ။
 “ဆုံတော့ ဆုံရမှာပဲ၊ နောက်မှပါ”
 “ဒါဆို ဦးခန့်သာနဲ့ ဒေါ်အေးအေးချိုကို မေမေတို့ ဘယ်လိုပြော ထားရမလဲ၊ လူငယ်ချင်း မဆုံပေးဘဲနဲ့တော့ မေမေတို့ငြင်းလိုက်လို့ မဖြစ် ဘူးနော်... ဝါ”
 “မယုတ်မလွန်ပဲ ပြောထားပါ မေမေ”
 “OK... ဖေဖေကြိုက်တယ်၊ ဖေဖေတို့ဘက်ကို တွေးပေးတဲ့ အတွက် Thanks ပါ သမီး”
 “ဝါဘက်က ခေါင်းညိတ်တာမျိုးမဟုတ်ဘူးနော်”
 “အေးပါ၊ မေမေတို့သိပါတယ်”
 စကားပိုင်းက ဤတွင်အဆုံးသတ်လေ၏။ ညဈာန်နီး တအောင့် နားပြီးပြီမို့ အပေါ်ထပ်ကိုတက်ခဲ့ပါသည်။ ရင်ထဲ တအံ့နွေးနွေးဖြင့်

သိပ်ထားတာမို့ ရင်ပူလိုက်တာ မပြောပါနှင့်။ ဘယ်လိုလုပ်ရမလဲ။ လူချင်း မသိခင် ဒီလိုအဖုအထစ်တွေနဲ့ ပြဿနာအခဲရှိပြီမို့ သူနဲ့ ရှေ့ဆက်ရမယ့် လမ်းက ပိတ်ပြီလေ။
 ကောင်းပါ။ လောလောဆယ်မှာ ရှင်ကိုစဉ်းစားဖို့ထက် ဝါတို့ပြဿနာ ကို ပြေလည်အောင် စဉ်းစားဖို့ပဲရှိပါတယ် မင်းခန့်သာ။ ဒီထက် ဘာမှ မပိုပါဘူး။ လူကြီးတွေ ဘယ်လိုသဘောထားပါစေ၊ ဝါဘက်ကတော့ အရှင်း ကြီးပါပဲ။
 “ဟဲ့လို”
 “မမ... မို့ပါ”
 “အေး... ပြော”
 Phone မြည်သံကြောင့် ကိုင်ရင်း ဝန်တာဘက် ထွက်လာခဲ့ပါ၏။ အလုပ်ကိစ္စဆွေးနွေးအပြီးမှာ ဝါအကြောင်းပြောမိစဉ် မို့ရယ်သံက အတော ဆသတ်တော့ပါချေ။ ဒီချာတိတ်မ အခုတလော ဝါနဲ့ပတ်သက်ပြီး အတော့် ကို ရယ်တာ များနေပြီလေ။
 “ဟဲ့၊ ရယ်မနေနဲ့လေ”
 “မမက မို့မဟုတ်ဘူးလို့ မပြောလိုက်ဘူးလား”
 “ပြောစရာလား၊ ပြောမိမှ ပိုဆိုးသွားမှာပေါ့”
 “သူက ခန့်ပါတယ် မမရယ်”
 “ခန့်တာဘာလုပ်ရမှာလဲ၊ ပြုတ်စားလို့မှမရတာ”
 “မမ သဘောမကျဘူးလား”
 “လာပြန်ပြီ တစ်ယောက်”
 “ဒါဖြင့် မနက်ဖြန်ကို မို့ပဲ ကိုတိုးတို့အဖွဲ့နဲ့သွားလိုက်ပါမလား၊ မို့ပဲ

၄၈ မမသဒ္ဒါမောင်

သူကျေနပ်အောင် တောင်းပန်လိုက်ပါ့မယ်နော်”

“အေး”

“ယောက်ျားဆို ခန့်မှဆို၊ မို့ ကြားဖူးတာပဲ”

စိတ်ထဲမှ မို့ကိုရေရွတ်ရင်း Phone ကိုပိတ်လိုက်တော့၏။ သူများ အကြောင်း ကွယ်ရာမှာပြောရင် ‘အတင်း’တဲ့။ ဝါတော့ အတင်းအုပ်မိပြီ ထင်ပါရဲ့။ ရင်ဖွင့်နိုင်တယ်ဆိုလို့ ပြောမိတာပါနော်။ မကောင်းချည်းပြော တာ မဟုတ်ရပါဘူး။

မို့တော့ ဝါအကြောင်းတွေ အကုန်သိကုန်ပါပြီ။ ဘယ်တတ်နိုင်မှ မလဲ။ ဝါမှာလည်း တိုးတိုးတိတ်တိတ်ရင်ဖွင့်ရမယ့်လူက ရှိမှမရှိတာကိုး။ ဒီလိုအချိန်မှာတော့ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် Boss ဆိုတာထက် မမနဲ့ညီမလေး ဆိုပြီး သဘောထားမှန်း မို့လည်း သိနေမှာပါလေ။

အခန်း (၅)

ရုံးခန်းထဲထိုင်ရုံရှိသေး။ Hand set မြည်လာသံကြောင့် လန့်သွား ရပါတယ်။ အလုပ်ကိစ္စမှန်သမျှ ရုံး Phone ပဲသုံးကြတာ မဟုတ်ပါလား။ ဒီ Phone ကိုဆက်တာ ကြီးကြီးနဲ့ဖေဖေတို့အပြင် မို့မို့သာ ရှိတာပါလေ။

“ဟဲ့လို”

“ဒီမှာ မင်း မနေ့ကပြောတော့ တစ်မျိုး၊ လုပ်တော့ တစ်မျိုးပါလား တွဲ့။ ဘယ်လိုလဲ”

ကြည့်စမ်း! အခုမှ မနက် (၈)နာရီကျော်ရုံလေးပဲ ရှိသေးတာကို ဒင်းအသံကြားရပါပေါ့လား။ ဘယ်ဘဝရေစက်ကြောင့်များ ချင်းစိမ်းနဲ့ မိတ် သလင်လို ကြည့်မရဖြစ်ရတာပါလိမ့်နော်။ ပြေလည်အောင် ညှိပေးတာ တောင်မှ ပြဿနာက မပြီးသေးပါလား။

“ရှင်ပဲ အချိန်ရောလူပါ ထပ်မကုန်ချင်ဘူးဆိုလို့ စိစဉ်ပေးလို့ကွဲ ဟာလေ။ ဘာထပ်ဖြစ်ရပြန်ပြီလဲ။ အဲဒီမှာ ငေးနေမှနာတွေ ပေးထားတာ

စိတ်ကြိုက်ရွေးပါလေ။ ရှင်ကြိုက်တဲ့ Colour ကို Phone ဆက်တာ၊
ဒီကနေ အဖွဲ့လိုက်နဲ့ ဆေးပါ ပို့ပေးမှာ”

“မလိုဘူး၊ ငါတို့ကို ငါ့စိတ်ကြိုက်လူရင်းနဲ့ပဲ ဆေးသုတ်မှာ”
“ကျွန်မ! ရှင်ပဲ”

“မင်းလူတွေက စေတနာမပါဘဲ ဖြစ်သလိုလုပ်သွားရင် ဘယ်နှစ်
လုပ်မလဲ။ နှစ်ပြားတစ်ပဲတန်ပစ္စည်းမဟုတ်ဘူးကွ”

“ဒီမယ် လူကြီးမင်းရှင်”

“လူကြီးမင်းမနေနဲ့၊ အခုချက်ချင်းလာခဲ့။ မင်းရဲ့ ဘာမဟုတ်
တောက်တိုမယ်ရကောင်မလေးကို ဒီအတိုင်းလွှတ်လိုက်ရသလား။ ဒီ
ယောက်ျားတွေချည်းရှိတာ သိရဲ့သားနဲ့”

“ဘာ!”

“မြန်မြန်လာ၊ ဒါပဲ”

တောက်! ဒေါသထွက်လာပြီနော်။ လူကို ဘာများမှတ်နေသလဲဆို
မြန်မြန်လာဆိုပဲ။ အမိန့်ကလည်း ပေးတတ်ပါ။ အဲဒီမို့မို့ကလည်း တာ
ယူမယ်ဆိုပြီး ဘာမှဖြစ်ဖြစ်မြောက်မြောက်မရှိပါလားနော်။ နေပါဦး။
Secretary ကိုများ တောက်တိုမယ်ရကောင်မလေးတဲ့။ တောက်! ငါ
ဒင်းကိုတော့ အမှုန့်ကြိတ်ချင်တော့တာပဲ။ သူများဝန်ထမ်းကို ချိုးချိုး
နဲ့။ တကယ်ပါပဲ။

“ဟဲ့လို... မမ”

“နင့်လူကြီးကို သေချာမပြောဘူးလား”

“ပြောတာပဲ မမရဲ့၊ ရမှမရတာ။ မို့ကိုမြင်တာနဲ့ ဘာလာလုပ်
လဲ။ မနေ့က တစ်ယောက်ရောဆိုပြီး ဆီးဟောက်တော့တာ”

“ဒါနဲ့ပဲ ရှင်နဲ့ဆုံဖူးတယ်ဆို”

“ဪ... ဆုံဖူးတာက မို့အရင်အလုပ်မှာတုန်းက မန်နေဂျာနဲ့
အတူ Dinner သွားစားရင်း ဆုံဖူးတာ။ မိတ်ဆက်ပြီး သိကြတာမျိုးမှ
မဟုတ်တာ”

“ဟေ့! လေများမနေနဲ့လေ၊ ဟိုတစ်ယောက် အခုထိ မလာသေး
ဘူးလား။ ဒီပုံစံနဲ့ အလုပ်ကို ဘယ်လိုလုပ်နေလဲမသိ။ တိုးတက်ကြီးပွား
ဦးမယ်”

“မမ လာတော့နော်”

“ဟဲ့! ဆေးရွေးခိုင်းထားတာကို အရင်”

“မမလူကြီးက မမလာမှ ရွေးမယ်တဲ့။ ဇွတ်ပြောနေတာ၊ ဘယ်လို
လုပ်ရမှာလဲ”

“ကျွန်မ!”

သေတော့မှာပဲ။ ဒင်းကို နင့်လူကြီးလို့ပြောကာမှ မမလူကြီးဆိုပြီး
ပြန်ပို့တော့တာလေ။ ဒီကိစ္စက ဝါကိုယ်တိုင်ဖြတ်မှ ပြတ်မှာမို့၊ မို့မို့ကို ဒီ
ပြန်လာခိုင်းရုံသာ ရှိတော့၏။ ဝန်ထမ်းတွေကို မှာသင့်တာမှာပြီး ကားဖြင့်
ထွက်ခဲ့ရလေသည်။ ဒင်းတော့ လူကိုမမြင်ရရင် မနေနိုင်ပုံနဲ့ လုပ်နေပါ
ရမှာလား။

ဝါထွက်ပြီး မကြာခင် မို့မို့ ကုမ္ပဏီပြန်ရောက်လာလေ၏။ ရုံးချိန်
မို့ ကားလမ်းက တော်တော်နဲ့မချောင်ဘဲ ကိုးနာရီကျော်မှ သူ့ခြံသို့ရောက်
လေသည်။ ဘာသားချောကတော့ ခြံဝမှာ ခါးကြီးထောက်ပြီး ငါ့ကိုစောင့်
နေပုံပါလေ။

“လာပါ... လာပါ၊ မနေ့ကတော့ ဟိုတ်ဟန်တစ်ခွဲသားနဲ့စစ်

သွားပြီး အခုလို မျက်နှာလွှဲခဲပစ်လုပ်လိုက်တာ ကောင်းလား”

“ကျွန်မမှာ အလုပ်တွေရှိတယ်ရှင်”

“အလုပ်ရှိတယ်ဆိုပြီး Reason မပြပါနဲ့၊ ငါလည်း အလုပ်မလုပ်ဘူးဟာ။ Colour တောင် ဘာမှန်းမပြောနိုင်တဲ့ကောင်မလေးကို အတိုင်းလွှတ်လိုက်ရအောင် အလုပ်ကို အလေးအနက်မထားတတ်လား မမို့မို့သန့်”

ကျွန်မ! ခက်တာပဲ၊ ဝါကိုက Secretary ပုံစံပေါက်နေတာ ထင်ရဲ့။ မိမိလည်း ကိုယ်တိုင်စိတ်ဆက်ခွင့်မရဘဲ သူ ဆီးဟောက်တာနဲ့ တတိုးရတာပဲဖြစ်မှာလေ။ သွားပါပြီ၊ ဝါကိုယ်ဝါ ဘယ်သူဆိုပြီး စိတ်ဆက်ကိတ်ကိတ်ကိတ်ကိတ် မလွှတ်တတ်တတ်ပြသလိုဖြစ်မှာလဲနဲ့၊ ပြီးတော့ ဝေတို့ကိုလည်း ပြောပြီးသားမို့ အကျဉ်းအကျပ်ထဲ ရောက်နေရပါရောထဲ ‘ဝင်းဖန့်ဖန့်ဝါ’။ ခက်များခက်ပါရဲ့။

“ရွေးပြီးပြီလား”

“မရွေးပါဘူး၊ မင်းမှ ရောက်မလာသေးတာ”

တွေ့လား... ဘယ်လောက်ကပ်သပ်တဲ့လူပါလဲ။ ဝါကို စိတ်တိုအောင် ဆွနေတော့တာလေ။ ဘာစကားမှ မများချင်တဲ့လူကို အပြောရတယ်လို့၊ မိမိက ဒီလိုဆေးရောင်တွေကို သိပ်မပြောတတ်ဘဲ Colour number နဲ့သာ ပြောပြီး မှာတတ်တဲ့လူပါ။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ဝါဝန်ထမ်းနိမိတာလည်း မကျေနပ်ချင်ပါဘူးလေ။

“ကဲ! မြန်မြန်ရွေး”

“ဘာလဲ၊ ရွေးတာပြီးရင် ပြန်တော့မှာလား”

“ဒါပေါ့”

“ရမလားကွ၊ မင်းဟာလေ... တစ်ခါမှားပြီးတဲ့ကိစ္စကို သင်ခန်းမယူတတ်ဘူး။ ပြီးပြီးရော သိပ်လုပ်တာပဲ”

“ဒီမှာ! ရှင် လူတစ်ဖက်သားကို နှိပ်ပြီးမပြောပါနဲ့၊ ဆေးပုံးတွေကို ပြီး ကလိမ်ကကျစ်လုပ်တဲ့ဝန်ထမ်းကို အလုပ်ဖြုတ်လိုက်ပြီးပြီ၊ ရှင်ကိစ္စဆင်ပြေရင် ပြီးရောပေါ့”

“မပြီးဘူး၊ ဒီတိုက်ဆေးသုတ်လို့မပြီးမချင်း မင်းတာဝန်မပြီးဘူး”

“ဘာရှင်”

“တွေ့တယ်မဟုတ်လား၊ မင်း Boss က ဘယ်လောက် တိကျစွာ သီးသီးလိုက်သလဲ။ အလုပ်ဆိုတာ အဲဒီလိုမြန်ဆန်ပြီး ပြတ်သားမှဖြစ်မှန်း! ဘာရောင်တွေလဲ၊ အခု Colour မျိုးပဲလိုချင်တာ”

မျက်စောင်းခဲလိုက်မိပါ၏။ လူကို ရှေ့တည့်တည့်မှာထားပြီး ချီးမွမ်းစားလည်း ဆိုရဲတာပါလား။ ဝါကို တကယ်ပဲ ‘ရောင်ခြည်ဦး’ရဲ့ အတွင်းအကျိုးလို့ပဲ သူထင်နေတာပါလေ။ ကောင်းရော... ဒီအခြေအနေကို သိလိုမှ ရှင်းလို့မရတော့ပါချေ။

ပြောစရာရှိတာကို အားမနာစတမ်း မျက်နှာမထောက်ထားဘဲ ပြောဆက်ပေမယ့် သူ သဘောကျတဲ့အချက်ရှိရင်လည်း ချက်ချင်းထုတ်ပြောနိုင်တာကိုတော့ ဝါလည်း နှစ်သက်ပါ၏။ ခက်တာက ဝါအခြေအနေလူကြီးတွေက ဝါနဲ့သူ့ကို နီးစပ်စေချင်ကြတာမို့ ဝါက ကြိုသိနင်ပြီ။ အပေါ် မျက်နှာပူကာ ရင်ထဲစိုးထိတ်နေရတာလေ။

သိသွားရင် သူ့ကိုပဲဖို့သိပ်ထားလို့ဆိုပြီး စိတ်ခုလေမလား။ အရေးကြီးပါဘူးဆိုပြီး ပေါ့ပေါ့လေးသဘောထားရင် ကောင်းမှာပဲ။ ဝါကဒီလို

လူနဲ့ နှစ်ယောက်တည်းတစ်ဘဝ တည်ဆောက်ဖို့ စိတ်ကူးမှ မရှိတာကို

“ဟောကြည့်! တွေ့လား... စိတ်က လူနဲ့မကပ်ပြန်ဘူး”

“ဘာ”

“ဒီ Colour ယူမယ်၊ ဆေးပုံးတွေ လာပို့ခိုင်းပြီး ဆေးသုတ်တာကို စောင့်ကြည့်ပေးပါ”

“ဒီမှာ”

“ဒီမှာတွေ ဟိုမှာတွေ Complain တက်မနေစမ်းပါနဲ့။ ငါသန့်တံမစောင့်ဘဲ မင်း Boss ကိုပြန်ပြောရင် အခုလောက်ဆို CV Form တစ်ထပ်ကိုင်ပြီး မင်း အလုပ်လိုက်လျှောက်နေရပြီမှတ်။ စေတနာထဲ ပြီး အလုပ်ကိုလုပ်စမ်းပါ”

ကြည့်စမ်း! လူကို နှိမ့်ချပြီး ပြောနေပြန်ပြီ။ ဒင်းတော့ သေချာပဲ ထင်ပါရဲ့။ လက်သီးနှစ်ဖက်ကို ကျစ်ကျစ်ပါအောင်ဆုပ်ကာ ဝါစိတ်ကို ထိနေရပါ၏။ ဝဋ်လည်တာပဲလား။ မဟုတ်သေးပါဘူး။ ဝါက ကိုယ့်ဝန်ထုပ်တွေကို စည်းကမ်းတကျအုပ်ချုပ်ပြီး စကားပြောရင် လေသံမာမာနဲ့ ခြေပြတ်ပြတ်ပြောတတ်တာကလွဲလို့ အဆင့်အတန်းခွဲခြားတတ်တဲ့လူမှမဟုတ်တာလေ။

ဝါတစ်သက်မှာ ဒီလိုမျိုး လူကို မိန်းမနဲ့ယောက်ျား မခွဲခြားဘဲ ဟောက်ပြောဆိုတတ်တဲ့လူကို ဒီတစ်ခါပဲ တွေ့ဖူးတာပါ။ နေပါဦး။ ဝါကိုယ်တိုင်လည်း အလုပ်ကို ဒီလိုမျိုး ယောက်ျားမိန်းမ ပိုင်းခြားတတ်တဲ့လူ မဟုတ်တာ။ ဘုရားရေ! ဝါတော့ တကယ်ပဲ ကိုယ်ပြုတဲ့ကံ ကိုယ့်ထံပြုလာသလိုဖြစ်နေပြီလား။

“ဟေ့!”

“အ! ”

နဖူးကို လာပုတ်လိုက်တာမို့ လန့်သွားရပါ၏။ ဘယ်လိုလဲ၊ လူကို ဆင်းတုနိုးပုံစံမျိုးနဲ့ ပြုမူရတယ်လို့။ နားမလည်ဟန်ဖြင့် ကြည့်မိစဉ် သူ့မျက်လုံးပြူးပြွဲကာ ဝါ Phone ကို မျက်စိဖြင့် ပြလိုက်လေသည်။ ငါတော့နော်... အလုပ်ထဲ စိတ်မနှစ်မိဘဲ သူ့ကိုဒေါသတွေဖြစ်နေတာနဲ့ပဲ တုန် ကမောက်ကမဖြစ်ကုန်ပါပြီ။

“ဟဲ့လို... မေ”

“ဆေးလာပို့လို့ချပြီ၊ Code နံပါတ် သေသေချာချာမှတ်”

“ဟုတ်”

“ 00528, 00530, အားလုံး ပုံး (၅၀)နော်၊ 28 က နှစ် 30 က သုံးဆယ်”

“အရင့်က များနေပြီ မေ”

“လျှာမရှည်ပါနဲ့၊ ငါသိတယ်၊ မြန်မြန်သာပို့ချေ”

“ဟိုလေ၊ ကိုတိုးတို့အဖွဲ့”

“မလွှတ်နဲ့တော့၊ မလိုတော့ဘူး၊ ဒါပဲ”

ဝါက Phone ပြောပြီးသည်နှင့် ပိတ်လိုက်တာမို့ သူက မယုံသင်္ကာနိုင်ဖြင့် ပုံးသေးသေးလေးတွေ ရွေးထားတာကို နောက်တစ်ကြိမ် ပြန်ကြည့်လိုက်လေ၏။ လူကို သံသယဝင်နေတာပေါ့လေ။ ဝါက ကိုယ်လုပ်တဲ့အလုပ်ကို အမြဲစိတ်ဝင်တစားဖြင့် ကိုယ်တိုင် ဆင်းလုပ်လေ့ရှိတဲ့အတွက် အထူးသဖြင့် ဒီလို ဂဏ္ဍိဂျောင်ကျသည့် Customer တွေကို Colour ရောပေးရတိုင်း ကိုယ်တိုင် နမူနာရောစပ်ပြီးမှ ပို့လေ့ရှိတာမို့ Code နံပါတ်တွေကို အလွတ်ရနေတာပါလေ။

“မှားနေပြီနော်၊ ငါမှာတာ အဲဒီနံပါတ်မှမဟုတ်တာ”

“ရှင်ပဲ ဒီ Colour ဆို”

“ဟုတ်တယ်လေ၊ ဒါပေမဲ့”

“ဒီ Colour က တစ်ခါတည်း Original Colour လိုရမယ်လို့ ထင်နေလား။ နှစ်မျိုးရောထားတာရှင်း၊ သိရဲ့လား”

“ဘယ်လို”

“ပစ္စည်းလည်းမှားသေး၊ ချေးကလည်း များသေး၊ စိတ်ကိုရှုပ်တယ်။ ရှင်လိုချင်တာရရင် ပြီးရောမဟုတ်လား”

“ဟ၊ Customer ကို မင်း ဒီလိုပဲဆက်ဆံရလား”

“Newton's Law ကို ရှင်သိတယ်မဟုတ်လား၊ အဲဒီလိုပဲ”

“မင်း...”

ဝါက သူ့ကိုပြောပြီးသည်နှင့် ကုမ္ပဏီကားလာတာကိုစောင့်ရန် ခြံဘက် လျှောက်လိုက်ပါ၏။ ဒီတစ်ခါ ဒေါပွသွားသည့်သူက သူဖြစ်သွားလေသည်။ တိုက်ရှေ့မှာရပ်နေရာမှာ ဝါနောက်သို့ တကောက်ကောက်လိုက်ပါလာလေသည်။ ရော်၊ ဒီလူနဲ့တော့ ခက်တာပဲ။

“ဒီမှာ”

“ဘာလဲ”

“မင်းနော်... ငါ့ကိုအော်ပြန်ပြီ”

“မအော်စေချင်ရင် ရှင်လည်း ကျွန်မကို လေပြည်လေးနဲ့ ပြောပြလည်လည်ပြောမှပေါ့”

“ဘာလို့ပြောရမှာလဲ၊ မင်းတို့ဘက်ကလည်း Foul သေးတယ်၊ ငါကပဲ ပြန်တောင်းပန်ရမလို့အမျိုးမျိုး မလုပ်ပါနဲ့၊ အလုပ်လုပ်တယ်ဆိုတာ

သူ့ဘက်ကိုယ့်ဘက် မျှမျှတတနဲ့”

“သိတယ်... သိတယ်၊ ရှင် ဆရာလုပ်စရာမလိုပါဘူး။ ဒီလောကထဲရောက်တာ အတော်ကြာနေပြီ။ ရှင်လိုလက်ပေါက်ကပ်တဲ့လူမျိုး ဒီတစ်ခါပဲ ကြုံဖူးတယ်။ အဟုတ်ပဲ”

“ဘာ၊ မင်း... မင်း”

“ဘာလဲ... တိုင်ချင်ရင် တိုင်လိုက်လေ၊ မိန်းမလိုမိန်းမရစိတ်မျိုးနဲ့ ကုမ္ပဏီကိုတိုင်လို့ ရမယ်များ ထင်နေလား။ ရှင့်စကားကို ဘယ်သူက ယုံမှာလဲ။ ရောင်ခြည်ဦးဆိုတာ ဒီလောကမှာ နာမည်တစ်လုံးနဲ့ ရပ်တည်နေတာရှင်”

“ဟ... မင်း အတော်စွာပါလား”

“အခုမှသိလား”

“တိ၊ တိ”

ကားဝင်လာပြီမို့ သူနှင့်ဝါရန်ပွဲက ရပ်သွားရပါတယ်။ ဟုတ်တယ်၊ တကယ်ပါပဲ။ ဝါက စကားများများ မပြောချင်တဲ့လူလေ။ အခုမှ သူနဲ့ဆုံပြီး တစ်ခွန်းမခံပြောရတာမို့ စိတ်ရောလူပါ မောလိုက်တာ မပြောပါနဲ့တော့။

ပုံးတွေကို Colour အရင့်နှင့်အနု ခွဲစိထားကာ၊ ဝါက ဝန်ထမ်းတွေနှင့် ယူလာသည့်လက်အိတ်ကိုစွပ်ကာ ဆေးရောပေးရန် ပြင်လိုက်ပါသည်။ သူက ဝါကို ဤမျှထိ မလုပ်တတ်သလိုထင်ထားတာမို့ တအံ့တဩ ဖြစ်နေလေ၏။ မျက်နှာစာမှာ ဘာမှမသုတ်ရသေးတာမို့ ဝါက ဆေးကို အနေတော်သာ တစ်ပုံးစပ်ပေးလိုက်ပါသည်။

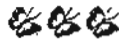
ကွက်တိကွက်ကြားဖြစ်နေသည့် ဘေးဘက်နေရာတွေကို ပုံးနိုင်ရန် အရောင်ကို ရင့်ပေးရမှာလေ။ ကိုယ်တိုင်က ခဲရောင်လို အနက်လို Colour

၅၈ မေသဒ္ဒါမောင်

မျိုးသာ နှစ်သက်ပေမယ့် Colour စပ်တိုင်း Computer ဖြင့်အရင်ရှာပြီးမှ ဖော်စပ်တာမို့ ဒီအရောင်တွေကို ဝါအနေနဲ့ သိပ်စိမ်းမနေပါလေ။

ဒီနေ့တစ်နေ့စာသုံးလို့ကုန်မည့် ဆေးပုံးကိုသာ ပြင်ဆင်ပေးလိုက်ပါ၏။ ဆေးသုတ်တော့လည်း တိုက်ပိုင်ရှင်ဖြစ်သည့်သူက မကြီးကြပ်ရပါဘဲ ဝါကသာ 'ဟိုနေရာ ထပ်သုတ်ဦး'၊ 'ဒီကြားနေရာလေး ကျန်ခဲ့ပြီ' စသဖြင့် လက်ညှိုးထိုးကာ ပြောနေမိလေသည်။

အလုပ်ထဲ ရှာနီဝင်နေတာမို့ သူ့ကိုမေ့နေမိပါ၏။ နေရောင်ခြည်အပူဒဏ်ကြောင့် မျက်မှောင်ကြုတ်ကာ အရိပ်ဘက် ဆုတ်လိုက်စဉ် ဝါအနောက်မှာ ရပ်နေသည့်သူနှင့် တိုက်မိလေသည်။ အလို၊ ဘယ်လိုဖြစ်ပြီး ဒီလူက ဝါကို လက်ပိုက်ပြီး ဝေးကြည့်နေတာပါလိမ့်နော်။ စိတ်ရှုပ်ရပါ။

ရွှေပဒေသာစာပေ

အခန်း (၆)

ဝိုက်အရမ်းဆာလွန်းနေတာမို့ မေမေထည့်ပေးသည့်ထမင်းကို အားရပါးရ စားနေမိပါ၏။ စိတ်ထဲမှာလည်း ဒင်းကို မေတ္တာတွေ အတုံးလိုက်အတစ်လိုက် ပို့နေမိလေသည်။ လူကို ငွေမပေးရတိုင်း နင်းကန် ခိုင်းစားတာကိုး။

“ဖြည်းဖြည်းစားပါ သမီးရယ်၊ နင်နေပါဦးမယ်”

“မနက်ကတည်းက ထမင်းဝတ်ခဲ့ရတာ မေမေရ၊ ဒင်းကြောင့်”

“ဪ... ဆာရင်လည်း ဆာတယ်ပြောပြီး တစ်ခုခုထွက်စားမှပေါ့။ ဘယ်လိုဖြစ်ပြီး တစ်နေ့ကုန် ဆိုက်ထဲ ဆင်းရတာလဲ”

“အဲဒါ ရွဲ့တာလို့ခေါ်တယ် မြရေ။ သူ့ဘယ်လောက်လုပ်နိုင်တယ်ဆိုတာ ပြချင်လို့ တစ်နေ့ကုန် ပေးကပ်ပြီး လုပ်ပြတာ”

“ဖေဖေ”

“မဟုတ်လို့လား”

ဖေဖေက စာကြည့်ခန်းထဲမှထွက်လာရင်း ဝါတို့သားအမိရှိနေသည့်

ရွှေပဒေသာစာပေ

ထမင်းစားခန်းထဲသို့ရောက်လာလေသည်။ ရွဲတာတဲ့။ ဟုတ်များဟုတ်နေမလား။ ဝါကိုယ်တိုင် အားကြီးမာန်တက်လုပ်နေတာမို့ သူလည်း ဘာတစ်ခုမှမစားဖြစ်ဘဲ ဝါအနီးမှာသာ ရှိနေတာပါ။

အလုပ်သမားတွေက အလှည့်ခန့်နားပြီး နေ့လယ်စာစားကြတာမို့ သူတို့နားချိန်မှာ ဝါက ညနေသုတ်ရန်ဆေးကို စပ်ပေးနေခဲ့တာလေ။ ရွဲပြစရာလား။ သူ့ကိုခွဲပြီး လုပ်ပြလို့ ဝါအတွက် ဘာများအကျိုးရှိမှာမို့လို့လဲ။ ဝါက အလုပ်လုပ်ရင် ကိုယ့်အတွက် အကျိုးရှိလား။ ဒါမှမဟုတ် သူတစ်ပါးအတွက် အကျိုးရှိလား။ ဒီလိုမှမဟုတ်ရင် နှစ်ဦးနှစ်ဖက် အကျိုးရှိပါ့မလားဆိုပြီးစဉ်းစားပြီးမှ လုပ်တတ်တာလေ။

အဲဒီသုံးချက်မှာ မရှိတဲ့အလုပ်မျိုးကို ဘယ်တော့မှမလုပ်ခဲ့ပါ။ လူတိုင်းမှာ ဦးနှောက်ရှိတာမို့ ဒီဦးနှောက်မှာ တွက်ချက်ပြီးမှ လုပ်ဆောင်ရင် အမှားဆိုတာ ဘယ်တော့မှမရှိတာပါလေ။ ဒါတောင်မှ သူနဲ့ပတ်သက်ပြီး ဝါဦးနှောက်က အသုံးမကျတော့ဘူးလား။ ခက်ပါရဲ့။

“ဘာဖြစ်လို့လဲ ဖေဖေ၊ ဝါက ဘာများမှားနေလို့လဲ”

“သမီးကိုမှားနေတယ်လို့ ဖေဖေ မပြောပါဘူး။ မောင်မင်းခန့်သာ နဲ့သမီးက ရေစက်ရှိနေလို့ ထင်တာပဲလား”

“အာ... မဟုတ်တာဘဲ”

“မဟုတ်ဘူးလား။ သမီးကို ဘယ်သူဘယ်ဝါမှန်းမသိဘဲ တရင်းတနှီးနဲ့ဆက်ဆံချင်တာလေ။ သာမန်မဟုတ်ဘဲနဲ့တော့ သူ့အနီးအနားမှာ သမီးကို တစ်နေကုန်ခေါ်ထားမလား။ စဉ်းစားကြည့်ပါဦး”

“မဟုတ်ပါဘူး ဖေဖေရယ်၊ သူက သူ့ဘက်ကို တစ်ဖက်တည်း ကြည့်တတ်တဲ့လူပဲဟာ။ သူ့ကိုစွဲအဆင်ပြေဖို့အတွက် ဝါကိုခေါ်ထားတာ

ဝါအသိဆုံးပါ။ ဝါကမူထိန်းမည်မမျက်ချင်တာမို့ သူ့ဆန္ဒအတိုင်း ဝါလုပ်ပေးခဲ့တာပါ။ ဒီထက်မပိုပါဘူး”

“ဒါက သမီးဘက်ကလေ၊ သူ့ဘက်က အဲဒီလိုမဟုတ်တဲ့အနေအထားမျိုးဖြစ်နေရင် ဘယ်နှယ်လုပ်မှာလဲ”

ဝါ မျက်မှောင်ကြုတ်သွားရပါ၏။ ဘယ်လိုဖြစ်ပြီး ဖေဖေက လိုရာကိုဆွဲပြီး တွေးနေတာပါလိမ့်။ ဝါကဖြင့် သူ့တိုက်ပြီးရင် သူနဲ့ဝါက နောက်ထပ်မှာ ဘယ်လိုမှတွေ့စရာမရှိတော့မှန်း စိတ်ထဲမှာ တွေးထားပြီးတာပါလေ။ ဒါနဲ့များ ဝါကို သူနဲ့ရေစက်ရှိတယ်လို့ ပြောရတာပါလဲ။

“ဖေဖေ ဘာကိုဆိုလိုချင်တာပါလဲ”

“ဒါတော့ သမီးလည်း ဆက်စပ်တွေးတတ်တာပဲဟာ”

“သူတိုက်က ဆေးသုတ်တာပြီးရင် ပြီးပြီပဲဖေဖေရယ်။ ဝါနဲ့ ဘယ်လိုမှ ထပ်တွေ့စရာမှမရှိတော့တာ”

“ထင်နေလို့လား”

“ဟင်!”

“ထပ်ပြီးတွေ့အောင် သူ့ဖန်တီးလာမယ်ဆိုရင်ကော သမီး ဘာဆက်လုပ်မှာလဲ”

တွေ့ဝေသွားရပါ၏။ ထပ်တွေ့စရာတဲ့လား။ ဘယ်လိုလဲ။ ဝါက တွေးထားတာ ဘာမှမရှိပါဘဲ ထပ်တွေ့စရာမှမရှိတာလေ။ ဘာဖြစ်လို့များ ဝါထက် ဖေဖေက ပိုပြီးကြံတွေးတတ်နေတာပါလိမ့်။ လူငယ်တွေရဲ့ဦးနှောက်ထက် ပိုပြီးများ ဖေဖေက ပိုထက်မြက်နေလို့ပဲလား။

“သူနဲ့သမီးကိုစွဲကို ဆွေးနွေးပြီးပြီလား ဖေဖေ”

“ဒါတော့ ဖေဖေမပြောတတ်ဘူးလေ၊ သူ့မိဘတွေပြောရင်တော့

သမီးနာမည်ကို သူရင်းနှီးပြီးသားဖြစ်မှာပေါ့”

မဖြစ်နိုင်ပါလေ။ ဝါနာမည်ကိုသာ သူရင်းနှီးနေရင် ဝါကို တခြားနည်းလမ်းမျိုးနဲ့ ဆက်သွယ်လာမှာပေါ့။ ဒီလိုမျိုးပြဿနာရှာပြီး တွေ့စရာမှ မလိုတာပါလေ။ ဟုတ်ပါ့မလား... လူဆိုတာ လူတိုင်းနဲ့စိတ်တူတတ်တာမှမဟုတ်ဘဲ။ သူ့အတွေးထဲကို ဝါက ဝင်ပြီးရှာတွေ့ဖို့မှမရှိတာလေ။ ရှုပါ့ ဝါရယ်။

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ဝါကတော့ သူနဲ့ပတ်သက်စရာ ဘာမှမရှိဘူးလို့ ထင်တာပဲ”

“ကြီးကြီးဆီက Phone လာပါတယ် အန်တီ”

“အေးအေး... လာပြီ”

မိနီ လာပြောတာမို့ မေမေက ဝါအနားမှထွက်သွားလေ၏။ ကြီးကြီးတဲ့ ဝါကိစ္စကို ကြီးကြီးနဲ့တိုင်ပင်လို့ရပါမလား။ မေမေတို့ပြောသလိုပဲ ဝါကို ဒီဘဝမှာ တစ်ကိုယ်တည်း အပျိုကြီးနဲ့ တစ်သက်လုံးနေဖို့မပြောရင် ဘယ်နှယ်လုပ်ရမှာလဲ။ အဲဒါဆိုရင်တော့ တကယ့်ပြဿနာအကြီးကြီးပါပဲ ‘ဝင်းဖန့်ဖန့်ဝါ’ရယ်။

“ဖေဖေကတော့ သမီးဆီကို သူ တစ်ရက်ရက်တော့ ရောက်လာလိမ့်မယ်လို့ ထင်ကိုထင်နေတယ်”

“ဘယ်လိုနည်းမျိုးနဲ့လဲ”

“မသိဘူးလေ၊ တစ်ခုခုပေါ့”

ဝါ ခေါင်းခါလိုက်မိပါ၏။ မဖြစ်နိုင်ပါဘူး။ ဘာကိစ္စရှိရမှာလဲ။ အခုလို စိတ်ချပြီး ပြဿနာရှိတဲ့ကုမ္ပဏီမှန်း သူသိတာလေ။ ဝါဘက်က ဝါထမ်းနဲ့ငွေကြေးက ရှုံးတာမို့ စိတ်ဆိုးရတာအမှန်ပါ။ စီးပွားရေးဆိုတာ

အမြတ်၊ အရှုံးနဲ့အရင်းဆိုတဲ့ အခြေခံအချက်သုံးချက်ပဲ ရှိတာမို့ တစ်ခုခုပဲ ရမှာကိုး။

ဒီတစ်ကြိမ်ရှုံးရတဲ့ငွေထက် သူပြောသလိုတာဝအတွက် သင်ခန်းစာတစ်ခု ရခဲ့တာလည်း မှန်ပါတယ်။ မိသားစုစီးပွားရေး အဆင်မပြေရင် ကုမ္ပဏီမှာ ဝန်ထမ်းချေးငွေ ထုတ်ပေးတတ်မှန်းသိနေပေမယ့် ကိုယ့်ကုမ္ပဏီပစ္စည်းကို မှောင်ခိုချေးနဲ့ ခိုးရောင်းတဲ့ဝန်ထမ်းက အကျင့်စာရိတ္တပျက်တဲ့ အချက်နဲ့ ထုတ်ပယ်ခဲ့ရတာပါ။ ဝါကိုယ်တိုင်ခေါ်ပြီး အဲဒီကောင်လေးကို ဘာချေပစ္စည်းမှမရှိဘဲ တစ်သံတစ်ခိုနဲ့ ‘ထွက်’ဆိုပြီး နှင်ထုတ်ခဲ့ရတာရင်ထဲမှာ ခုချိန်ထိ မကောင်းသေးမှန်း ဝါကိုယ်ဝါ အသိဆုံးပါလေ။

မှန်ရဲ့လား။ ငါဘာများလိုအပ်နေသေးလဲ။ ဘာဖြစ်ချက်တွေများ ရှိနေသေးလဲ။ ဝန်ထမ်းတွေအပေါ် အုပ်ချုပ်မှုပေါ်နေသေးလို့လား။ နွေးထွေးစည်းလုံးမှုမျိုးရှိမနေရင် ဒီကုမ္ပဏီကို ဆက်အုပ်ချုပ်ဖို့ အရည်အချင်း မျိုး ဝါမှာ ပြည့်စုံရဲ့လားဆိုပြီး ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ပြန်သုံးသပ်ခဲ့ရတာ ညတိုင်းပါပဲ။

ဒီအသက်ဒီအရွယ်လေးနဲ့ ဦးစီးနေတဲ့ MD ကို ငယ်လွန်းတယ်ဆိုတဲ့အမြင်နဲ့ မလေးစားကြတာများလား။ သူ့ကိုပဲကြည့်လေ၊ ဝါကိုရော ကုမ္ပဏီကိုပါ အထင်သေးပြီး အခုလို လျော်ကြေး(တစ်နည်းအားဖြင့်ပေါ့) မျှော် ပြန်ယူခဲ့တာလေ။ ဒီလိုမျိုး ဘယ် MD က ကိုယ်တိုင်လုပ်ပေးမှာတဲ့လဲ။ ဝါကသာ အရူးထပြီး ကိုယ်တိုင်မနေတတ်မထိုင်တတ်နဲ့ သူ့နားကို ရောက်သွားခဲ့တာလေ။ သေစမ်း! ဝါ၊ အသွားမတော် တစ်လွှမ်းဖြစ်ခဲ့ပြီလား။

“မမ လာမယ်တဲ့”

“ဘယ်တော့လဲ”

“သမီးနဲ့လာတွေ့မှာဆိုတော့ ဒီညပဲဖြစ်မှာပေါ့”

“မမဆီ သံမီးမရောက်ဘူးလား”

“ဟုတ်”

“မရောက်တာ ဘယ်လောက်ရှိနေပြီလဲ”

“ကြာပြီ”

“ဒါကြောင့် လာတာဖြစ်မှာပေါ့”

အပြစ်က ထပ်ကျပြန်ချေပြီ။ ဒါတိုင်း လူချင်းသွားမတွေ့ရင်တောင်
Phone နဲ့ Contact လုပ်ဖြစ်သေးတာလေ။ ဟုတ်ပါတယ်၊ ခုတလေ
သူ့ကြောင့် ငါစိတ်ရှုပ်ရပြီး အလုပ်တွေနဲ့ ရှုပ်ယှက်ခတ်နေရတာကိုး။ ခု
မောရပါ။

“တော်ပြီလား”

“ဟုတ်”

“ပြောတော့ ဆာတယ်ဆိုပြီး စားတော့လည်း နည်းနည်းလေဆ”

“ခိုက်မှမဆံ့တာ မေမေရ”

“သွားနှင့်လေ။ မေမေ သစ်သီးခွဲလာပေးမယ်”

ဝါကိုလာတွေ့မှာတဲ့။ ကြီးကြီးက အကြောင်းမရှိဘဲ ဝါတို့အိမ်ကို
မလာတတ်တာလေ။ လုပ်ငန်းရှင်ကိုတွေ့ဖို့ ခက်ခဲပေမယ့် ဝါကတော့ ခွာ
ချက်ပါပဲ။ ဘယ်အချိန်ဆို မရွေးဘဲ ကြီးကြီးကိုသွားတွေ့တိုင်း ဝင်ရ
ခွင့်ရတဲ့ တစ်ဦးတည်းသောတူမပေးကိုး။ ဘာကိစ္စများရှိလို့ပါလဲ...
ဦးနှောက်ခြောက်ချင်လာရပေပြီ။

“ဟော့! ပြောရင်းနဲ့ မြန်လိုက်တာ”

တိုက်ရှေ့မှာ ရပ်သွားသည့် မာစီးဒီးကားနက်ကြီးကြောင့် ဝါနှင့်
အဖေ ထွက်ကြွလိုက်ရပါ၏။ ကားပေါ်မှ ဖျတ်လတ်သွက်လက်စွာ ဆင်း
လာသည်က ကြီးကြီး ဒေါ်ထားထားနွယ်ပါလေ။

“တော်သေးတာပေါ့၊ ပြန်ရောက်နေလို့”

“ညစာစားပြီးပြီလား မမ”

“စားပြီးပြီ၊ သမီးနဲ့ပြောစရာရှိလို့ တမင်ထွက်လာခဲ့တာ”

“စာကြည့်ခန်းထဲမှာ ပြောမလား မမ”

“မလိုပါဘူး၊ လျှို့ဝှက်ကိစ္စမှမဟုတ်တာကိုး၊ မြလေးရော”

“ရှိပါတယ် မမ၊ သမီးဖို့ သစ်သီးခွဲနေလို့ပါ”

ကြီးကြီးက ဝါကိုမေးဆတ်ပြကာ ဆက်တီမှာ ဝင်ထိုင်လိုက်လေ
၏။ ကြီးကြီးပုံစံကိုမြင်သည်နှင့် တော်ရုံလူတွေ လန့်ရှိန်သွားကြပေမယ့်
ဒါကတော့ ကိုယ့်ကြီးဒေါ်ဖို့ အဲဒီစိတ်မျိုးမဖြစ်ပါလေ။ ကြီးကြီးရဲ့ရှေ့တည့်
ဆည်နံ့မှာ အသာဝင်ထိုင်လိုက်ရပါ၏။

“ကဲ၊ ပြော၊ ပြဿနာကို ပြေလည်အောင်ဖြေရှင်းပြီးပြီလား”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ ကြီးကြီး”

“ကောင်လေးနဲ့ရော ထော်တော်ကြီးရင်းနှီးမှုရှိနေပြီလား”

“အဲ... ”

ဝါ တွန့်ခန့်ဖြစ်သွားရပါ၏။ ကောင်လေးတဲ့။ ဒါဖြင့် သူ့ကိစ္စကို
ကြီးကြီးလည်း ကြိုသိထားတဲ့သဘောပေါ့လေ။ ဘယ်လိုလဲ... ကာယကံ
နှင့်နှိုင်းကာဖြင့် ခုထိနာမည်ပြောပြီး မိတ်ဆက်တာမျိုးမှ မရှိသေးတာလေ။

“မမတူမကို ဘယ်သူ့ဘယ်ဝါမှန်း မင်းမင်းက မသိဘူး”

“ဟုတ်လား... ဘယ်လိုဖြစ်ရတာလဲ”

“သူ့ Secretary လို့ အထင်မှားနေတာတဲ့”

“သမီးက ရှင်းမပြဘူးလား”

“ဟင်အင်း... ရှင်းစရာလည်းမလိုပါဘူး။ လူကိုမြင်တာနဲ့ အလုပ်သမားလို့ ဖိစောက်နေတာကိုး။ အမြင်ကပ်စရာကြီး”

ကြီးကြီး ပြုံးလိုက်လေ၏။ စကားအများကြီးမပြောတဲ့သူရဲ့ အမှာ အဓိပ္ပာယ်တွေ အများကြီးရှိနေမှန်း ဝါအသိဆုံးပါလေ။ ဘယ်လို ဝါကို အိမ်ထောင်ပြုစေချင်တဲ့လူတွေထဲမှာ ကြီးကြီးပါ ပါဝင်နေပြီလဲ ကျောထောက်နောက်ခံမရှိတော့ပါလားနော်။

“သမီးမပြောလည်း တစ်ရက် သူ့သိသွားမှာပဲ။ ကိစ္စမရှိဘူး”

“ကြီးကြီးက သူ့ကို ဘယ်လိုသိနေတာလဲ”

“သိတာပေါ့ မိဝါရယ်။ သမီးကိုရည်းကပ်ချင်ရင် ကြီးကြီးကို ဦးစီးပြီးမှ သမီးနဲ့ဆုံရမယ်မှန်း ဘယ်သူမဆို သိကြတာပဲကို”

“ဟင်! ဒါဖြင့်”

“ဟုတ်တယ်၊ ကြီးကြီးကိုလာတွေ့ပြီးမှ သမီးအဖေတို့ကိုပြောတာ”

သေစမ်း! ဝါကဖြင့် ဖေဖေတို့နဲ့ရင်းနှီးတဲ့မိတ်ဆွေဆိုပြီး လျော့တည်းထားမိတာလေ။ အခုတော့ ဝါနဲ့ဆုံစည်းဖို့လမ်းက ရှေ့မှာ ကာဆီးထားကြီးကြီး ဒေါ်ထားထားနွယ်ကိုမှ အိတ်ထဲထည့်ထားတယ်လို့၊ လည်ပိုးခန့်သာ။

“ဝါအစောကြီးကတည်းက ပြောထားပြီးသားနော်။ ဝါ ဘယ်မှ အိမ်ထောင်ပြုဖို့ စိတ်မကူးဘူး”

“ညည်းကို ဘယ်သူပိုင်လဲ”

“ကြီးကြီး”

“အခုထိ မိဘအုပ်ထိန်းမှုအောက်ကနေ ရုန်းမထွက်နိုင်သေးဘဲ နီးနီးစားစားကြီးစကားကျယ်တွေ ပြောထွက်နေသေး”

“ဝါမှ... ”

“ကြီးကြီးတို့မျိုးဆက်က သမီးတစ်ဦးတည်းရှိမှန်း သိတယ်မဟုတ်ထား ‘ဝင်းဖန့်ဖန့်ဝါ’ ”

ဝါ ငြိမ်နေလိုက်ရပါ၏။ အိမ်မှာ ဝါနာမည်ကိုအရှည်ခေါ်ရင် သတိဆိုပြီး ငြိမ်သက်ရတာ ငယ်စဉ်ကတည်းကပါလေ။ အခုလည်း မေမေပြောထားဖူးတဲ့အတိုင်း ကြီးကြီးထံမှ ဒီစကားမျိုးကြားနေရပြီကိုး။ နင်တော့ ဆောင်မရတဲ့ပိုက်ကွန်ထဲ မိတဲ့ယုန်ဖြစ်နေပြီ... ဝါ။

“လူ့ဘဝ လူ့သမိုင်းမှတ်တမ်းမှာ ဆက်ရေးရမယ့်တာဝန်က သမီးအပေါ်မှာပဲ မူတည်တယ် ဝါ။ ဒါကိုသိထားရင် မဖြစ်မနေ အိမ်ထောင်ပြု နို့နဲ့ မျိုးဆက်ထားရှိဖို့ကို သမီးတာဝန်ယူရမှာပဲ။ ကြီးကြီးတို့က ဒီလူကိုပဲ ဆုဆိုပြီး တစ်သွေးတစ်သံတစ်မိန့်ပေးတာမျိုး မလုပ်ဘူး ဝါ၊ တွေ့ကြည့်လိုက်ပါ။ ပြီးမှ ဆုံးဖြတ်ပါ။ ဒါပဲ... ဘာမှခက်ခဲတာမှမဟုတ်တာကိုး။ မင်းခန့်သာက ပထမဆုံး သမီးတွေ့ရမယ့်လူပဲ”

မျက်နှာတည်နေမည်မှန်း ဝါကိုယ်ဝါ သိနေပါ၏။ ဘယ်တတ်နိုင်ခဲ့လဲ။ တွေ့ဆိုတော့လည်း တွေ့လိုက်ရုံပေါ့။ Yes or No ကိစ္စက ဝါအပေါ်မှာပဲ မူတည်နေတာပါလေ။ ပထမဆုံးတွေ့ရမယ့်လူတဲ့ ‘မင်းခန့်သာ’။ ရှင့်နောက်မှာ တန်းစီရပ်နေမယ့်လူတွေ ရှိတာကိုသိရင် ပြီးတာပဲဆို။ မဟုတ်ဘူးလား။

အတိုင်းသာဆို ကုမ္ပဏီကို ကိုးနာရီကျော်မှရောက်တော့မှာပဲ။ ကျော်
ကျော်ပြီး လမ်းသွယ်တွေက ဖြတ်ထွက်မှဖြစ်တော့မှာကိုး။

“တီ! တီ!”

“Just patient...”

နောက်မှကပ်ပြီး ထွက်စဉ် ရှေ့ကားခေါင်းထဲမှ အသံလှမ်းပြုသံ
ကန်လာလေ၏။ ဘုရား! ရင်ထဲ ဒိတ်ခနဲဖြစ်သွားပြီး ကားကိုရပ်လိုက်စဉ်
အချင်းပွတ်မိသံ ထွက်လာတော့သည်။ သေပြီ... ဝါ။ ကျားမြီးကိုမှ
နှိပ်ဆွဲမိချေပြီကော။

“ဟေ့! ကောထဲမှာ ထော်လာအိုမောင်းနေတယ်လို့များ ထင်နေလား”

“Sorry”

“ဘာ Sorry လဲ၊ မင်းအပြစ် မင်းမြင်တယ်နော်”

“နောက်မှ ရှင်းပေးမယ်ရှင်”

“ရမလားကွ၊ နောက်မှဆိုတာ အခုလောက် မသေချာမှန်း မင်းသိ
တယ်။ ဩ... ဘယ်သူများလည်းမှတ်တယ်၊ မင်းကိုး”

သူက ဝါကိုညှိကြည့်ကာ မြင်သွားလေ၏။ ရော်! မျက်နှာလူပ်ပါတယ်
အခုလိုဖြစ်ရတယ်လို့။ ကားလမ်းကြောပိတ်နေတာမို့ ဝါ ရှောင်ပြေး
ရပါလေ။ သူက ဝါကားမှန်ကို လာခေါက်တာမို့ မှန်တစ်ဝက်ဖြစ်နေ
တဲ့ ထပ်ချလိုက်ရပါသည်။

“အချိန်မရဘူးရှင်”

“ဘာလဲ၊ ဒါဖြင့် ကုမ္ပဏီကို လာစေချင်တဲ့သဘောပေါ့လေ”

“ရှင်အချိန်ရရင် လာပေါ့”

“ရုံးချိန်မှာမရှိရင် အိမ်ကိုလာရမှာလား”

အခန်း (၃)

ကားမောင်းနေရင်း ညာဘက်မျက်နှာလှုပ်နေတာမို့ လန့်သွား
၏။ ဘာကြောင့်များလဲ၊ အခုတလော အလုပ်ကိစ္စတွေ အဆင်ပြေ
မွေ့နေတာပဲကိုး။ ဘာပြဿနာများ ထပ်ဖြစ်ဦးမှာပါလိမ့်။ ကိစ္စမရှိပါ။
နဲ့ထပ်ပြီး ပတ်သက်မှုမရှိရင် ပြီးတာပဲကိုး။

“ဟော...”

ဘယ်လိုဖြစ်ပြီး ဒီနေ့မှ စောစောစီးစီးလမ်းပိတ်နေရပါသလဲ။ က
ကို မကြာခဏရပ်နေရတာမို့ စိတ်က သိပ်မရှည်ချင်တော့ပါ။ ခါတိုင်း
ချိန်မျိုးမှာပဲ ဒီလိုကိစ္စမျိုးရှိတတ်တာလေ။ ဒီနေ့မှ ဘယ်လိုဖြစ်ပြီး
အနှောင့်အယှက်ဖြစ်ရတာပါလိမ့်။

“တီ! တီ! ...”

ရှေ့မှကားကို မြန်မြန်သွားရန် ဟွန်းသံပြုမိလိုက်ပါ၏။ ကား
မြင့်နေပြီး ဝါကားက ခပ်ပြားပြားမို့ ပိုနိမ့်နေသည့်နယ်၊ မဖြစ်တော့ပါ။

“ဘာ!”

ကြည့်စမ်း! အတင့်ရဲလိုက်တာ။ ကိုယ့်စကားက ဘယ်အဓိပ္ပာယ်ရောက်သွားမှန်း ဒင်းမတွေးမိဘူးတဲ့လား။ စောစောစီးစီး စိတ်တိုလာရလားနော်။ သူက ဝါကို စနောက်ဟန်မရှိဘဲ မျက်နှာခပ်တည်တည်နဲ့ မို့ ခန့်မှန်းရခက်ပါဘိ။

“ဟုတ်တယ်လေ၊ မင်းလျှောက်လိမ့်နေရင် ဘယ်လိုလုပ်မလဲ”

“ဘယ်မှမသွားဘူး၊ ကုမ္ပဏီမှာပဲရှိတယ်”

“ဒီနေ့ တစ်နေ့ကုန်လား”

“ဟုတ်တယ်”

“OK! လေ၊ တစ်လစာထုတ်ထားတဲ့ လခလေး ပြုတ်မပြုတ် ကြတာပေါ့”

သူ့ကို မျက်စောင်းခဲလိုက်မိ၏။ လာပြန်ပြီ၊ လူကို လခစားဝန်ထမ်းလို့ တစ်သမတ်တည်းထင်နေတာလေ။ စီးလာတဲ့ကားကိုတော့ မမြင်လား။ မျက်စိက ရှုန်းလိုက်တာ မင်းခန့်သာရယ်။ တကယ်ပါပဲ၊ ဝါကို မေးဆတ်ပြလိုက်ပြီး လမ်းကြောရှင်းသွားပြီမို့ ကားကိုဆက်မောင်းပါ၏။

ကားကို ကုမ္ပဏီဝင်းထဲမှာရပ်ပြီး အပေါ်ကို Lift ဖြင့် တက်သည်။ ဝန်ထမ်းတွေက မတ်တပ်ရပ်အသိအမှတ်ပြုကြပေမယ့် ထိုင်းလက်ဖြင့်ပြန်ပြကာ ရုံးခန်းရှိရာဆီ ခပ်သွက်သွက်လှမ်းခဲ့ရပါ၏။ ရုံးထဲဝင်လိုက်စဉ် မို့မို့က ဝါအတွက် သောက်ရေဘူးဖွင့်ကာ ဖန်ခွက်အဆင်သင့်ထည့်ပေးထားလေသည်။

“Good morning... မမ”

“မ good morning... ဘူး မို့ရေ”

“ဟင်! ဘာဖြစ်လာပြန်ပြီလဲ”

“ဘာဖြစ်မလဲ၊ ဒင်းနဲ့မှ ထပ်တိုးရတယ်လို့”

“ဘယ်လို”

“လမ်းကြောလူထွက်မိတာနဲ့ ကားချင်းပွတ်မိတာ။ သွားပါပြီ”

“မမကား တော်တော်ထိသွားလား”

“ဆေးတော့ ပွန်းကုန်တာပေါ့၊ ဟိုရွှေပန်းကန်က ဝါကို ကက်ကက်ရန်တွေတော့တာပဲ”

မို့မို့ ရယ်ချေပြီ။ ကိုယ်ဝန်ထမ်းတွေကတော့ ဒီအချိန် ဘယ်လိုများ နက်အောင်လာကြသလဲမသိ။ ကိုယ်ပိုင်ကားဖြင့် ငြိမ်းငြိမ်းလေး လာရင် ဝါမှာဖြင့် တစ်နေ့ကိုတစ်မျိုး ပြဿနာကြုံနေရတာလေ။ ရေဖန်ခွက်အပြည့် မျှောချရင်း ခုံမှာဝင်ထိုင်လိုက်ပါ၏။

“အဲဒီတော့ ဘယ်လိုဖြေရှင်းခဲ့သလဲ”

“ဘယ်လိုမှဖြေရှင်းလို့ မရဘူးလေ”

“ဒါဖြင့်”

“အေး... ကုမ္ပဏီကိုပဲ သူ့လာလိမ့်မယ်၊ လာရင်သာ ဘယ်လောက်ချုပ်ရမလဲမေးပြီး Check မှာ ငွေဖြည့်ပေးလိုက် မို့ရယ်၊ ဒင်းကြောင့် ခန့်မှန်းပါ”

“မမလူကြီးက Check မယူဘူးဆိုရင် ဘယ်နှယ်လုပ်မှာလဲ”

“ဘာ ဝါလူကြီးလဲ၊ နင့်လူကြီး”

“ဟင်! မို့နဲ့မှ ဘာမှမပတ်သက်တာ။ မမကမှ အိမ်ကလူကြီးတွေသာတူထားတာကို”

“ရှု... ဒီစကား ဒီမှာတင်ရပ်ပါ။ သူတို့သဘောတူကြပေမယ့် ခေါင်းညိတ်ခေါင်းခါမယ့်လူက ငါပါဟဲ့။ လူကိုများ လက်ညှိုးထောင် ခေါင်းညိတ်မယ်လို့ပဲ ထင်နေလား”

မို့မို့က ဇက်ပုသွားလေ၏။ ဟုတ်သားပဲ။ ဒင်း ကျီဂကျောင်ကျတာကို ဝါလည်းသိတာပဲ။ ငွေလိုချင်လို့မဟုတ်ဘဲ ဝါကိုတွေ့ချင်လို့ လာတာမျိုးဖြစ်နေရင် သေပါရော။ သူ့မိဘတွေက ဝါကိုဖြင့် မမြင်ဖူးသေးပါဘဲ ဘယ်လိုဖြစ်ပြီး ကြီးကြီးနဲ့သွားတွေ့ရပါသလဲ။ ခေါင်းခဲရပါတီ။

“မမ”

“ပြော”

“သူ ဒီကိုလာတော့ မမကို ဘယ်သူမှန်းသိတော့မှာပေါ့”

“အဲ...”

ဟုတ်ပါရဲ့။ ဝါကို သူက မို့မို့လို့ပဲ ထင်နေတာမဟုတ်ပါလား။ အိုလေ... သိတော့ကော ဘာအရေးလဲ။ ကြည့်မရတဲ့လူနစ်ယောက်ဖြစ်မှန်းသိရင် စောစောစီးစီး Go! Went! Gone! ဆိုပြီး ကိစ္စပြတ်ရောပေါ့။ ဟုတ်တယ်... ဘာများစဉ်းစားစရာလိုလို့လဲ။ စိတ်တိုလိုက်တာနော်။ အရေးတကြီးအချိန်မို့ သူ့ကားနောက်ကနေ ကျော်တက်မိကာမှ မဟာမဟာအမှားကြီးဖြစ်ရတယ်လို့။ စိတ်ညစ်ရပါလားနော်။

“မမ”

“ဟာ... ဘာလဲ”

“Decoration ဆင်မယ့်ပစ္စည်းတွေ ဒီနေ့ Container ချမယ်တဲ့”

“ဘယ်အချိန်လဲ”

“နေ့လယ် တစ်နာရီ”

“ကျစ်!...”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ မမရဲ့။ မို့ပဲ သွားနေကျကို”

မရည်ရွယ်ပါဘဲ မို့မို့ကို မျက်စောင်းခဲလိုက်မိပါ၏။ ဒင်းကိုမတွေ့ချင်ပါဘူးဆိုမှ မို့မို့နဲ့လွှဲပြီးရှောင်မယ်လို့ စိတ်ကူးမိကာမှ တိုက်ဆိုင်လိုက်တာနော်။ ဘယ်လိုများလုပ်ရပါမလဲ။ အခုမှ ကလေးတုန်းကလို တူတူပုန်းဆင်း ကစားသလိုဖြစ်တော့မှာပါပဲ။ စိတ်ညစ်ရပြန်ပါရောလား။

“နင်သွားတော့ ရုံးခန်းထဲ ငါပဲကျန်တော့မှာပေါ့”

“ဘာဖြစ်လဲ မမရယ်။ ခါတိုင်းလည်း ဒီလိုပဲနေနေကျကို။ အဆန်းထူးလို့”

“ဒင်းကိုမတွေ့ချင်လို့ပေါ့။ ကျက်သရေတုံးကို ထပ်မဆုံချင်ပါဘူးဆိုနေမှ”

“အဲဒါ မမပဲ ဇာတ်လမ်းသွားဆက်တာလေ”

“ဘာ!”

“မို့ပြောသားပဲ။ မမတို့ ရေစက်မကုန်ပါဘူးလို့”

“နင်နော်”

“ဗိုက်ဆာလာပြီ။ မို့ ထမင်းစောစောသွားစားနင့်မယ်နော်”

“ကြ... ကြ”

ဆိပ်ကမ်းသွားရမှာမို့ ထမင်းလွတ်တတ်မှန်း ဝါအသိဆုံးပါ။ နာရီလည်း နေ့လယ် (၁၁)နာရီကျော်နေပြီမို့ စားချိန်တန်ပြီပဲ။ စိတ်တိုတိုနဲ့ နင်လွတ်မိကာမှ Phone တွေ တရစပ် ဝင်လာတာမို့ တစ်ယောက်တည်း အလုပ်ရှုပ်သွားရလေသည်။

“ဟိ!”

“မေ... ဧည့်သည်တဲ့”

“လွှတ်လိုက်... အေးရေ”

Intercon မှ အချက်ပေးသံပြည်လာတာမို့ ပြန်ဖြေရင်း Phone ပြောလက်စကို ဆက်ပြောနေမိပါသည်။ စာရင်းတွေ မှာနေတာမို့ စာရွက်ပေါ်မှတ်နေရင်း လက်ထဲမှဘောပင်က စားပွဲအောက် ချော်ကျသွားလေ၏။ ဒီဘောပင်ကို ကြီးကြီးလက်ဆောင်ပေးထားတာမို့ ဝါ အရမ်းတန်ဖိုးထားတာပါ။ လက်မှတ်ထိုးမှသုံးပေမယ့် အရေးတကြီးမို့ သုံးမိကာမှပဲ။

“ဒေါက်! ဒေါက်!”

“Come in . . .”

Phone ကို စားပွဲထက်ချလိုက်ရင်း နံကိုနောက်သို့ဆုတ်ကာ ဘောပင်ကို ကောက်နေစဉ် ရုံးခန်းထဲသို့ ဧည့်သည်ဝင်လာလေ၏။ ပစ္စည်းလာမှာနေကျ လူတွေပဲမို့ ပြဿနာမရှိပါချေ။ ဝါက ကိုယ့်အလုပ်ကိုပဲ စိတ်ထဲရှိတာမို့ အာရုံမထားဘဲ ဘောပင်လိမ့်သွားတာကိုသာ ပြုပြုရှာနေမိပါသည်။ ဘယ်ပျောက်သွားတာပါလိမ့်။

“လာမယ်မှန်းသိလို့ ပုန်းနေပြန်တာလား”

“အ! . . .”

ဆတ်ခနဲ ခါးပြန်မတ်လိုက်စဉ် ခေါင်းက စားပွဲစောင်းနှင့် တိုက်မိလေ၏။ ကံဆိုးပြန်ပါရောလားနော်။ ဒင်းနဲ့ဆုံရတိုင်း ဝါ တစ်ခုခုဖြစ်နေတာမကြာခဏပါပဲ။ ဘောပင်ကို Pan stand ထဲ ပြန်ထည့်ရင်း သူ့ကို စူးခနဲကြည့်လိုက်မိ၏။ သူက ဝါစားပွဲထက်ရှိ နာမည်ဖန်တုံးကို ကိုင်ကြည့်ကာ ပြုံးမြဲမြဲလေးဖြစ်နေလေသည်။ သေပါရောလား ‘ဝင်းဖန့်ဖန့်ဝါ’ရယ်။

“ဘာလို့မပြောတာလဲ”

“ရှင့်ကားအတွက် ဘယ်လောက်လျော်ရမလဲပဲပြောပါ။ ကျွန်မမှာ အချိန်မရှိဘူး”

“အလျော်တောင်းချင်လို့ လာတာမှမဟုတ်တာ”

“ဒါဖြင့် ဘာကိစ္စလဲ”

“ဒီလောက် နာမည်မှားခေါ်နေတာတောင် သိသိကြီးနဲ့ မငြင်းဘူးနော်။ ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“ဒီမယ် ဦးမင်းခန့်သာ”

“ခင်ဗျာ”

ကြည့်စမ်း! လူကို တရှိတာသေခွဲ ပြန်တောင်မှ ထူးနေသေးတာလေ။ ငါနော်... ရှေ့က စက္ကူဖိတ်ဖန်တုံးနဲ့ ထထလိုက်ရ။ မကောင်းပါဘူး။ တော်ကြာ ကုမ္ပဏီလာတဲ့ဧည့်သည်ကို ဒီလိုနည်းနဲ့ ကြိုဆိုရသလားဆိုပြီး နာမည်က ထပ်ကြီးဦးမှာကိုး။

“ရှင့်ရဲ့ အရည်မရအဖတ်မရစကားတွေကို နားထောင်ဖို့ မအားဘူးရှင့်။ လိုရင်းတိုရှင်း မြန်မြန်ပြော”

“ဖြည်းဖြည်းပေါ့ ဝါရယ်၊ ဝါအတွက် အကျိုးမရှိဘဲ ကိုယ်က ဒီကိုလာပါမလား”

“ဘာပြောတယ်၊ ရှင် ကျွန်မကို ဘယ်လိုခေါ်လိုက်တာလဲ”

“ဝါလို့လေး မဟုတ်လို့လား”

“ကျွန်မနာမည်ကို ဘာကိစ္စ အဖျားဆွတ်ခေါ်ရတာလဲ။ မခေါ်နဲ့၊ မကြိုက်ဘူး”

“ကိုယ်ခေါ်တာ အဖျားမှမဟုတ်တာ ဝါရဲ့။ အရင်းကို”

“ဦးမင်းခန့်သာ”

“ဟိုး... ဟိုး... စိတ်ကိုလျှော့ပါ။ Relax... ဝါ... Relax”

စားပွဲခုံကို ဖြန့်ခနဲရိုက်လိုက်မိတာမို့ သူက လက်ဝါးနှစ်ဖက်ဖြင့် ကာခါ တားလေ၏။ လူကို ဒေါသမဖြစ်ဖြစ်အောင် တမင်လာဆွနေလေ သလား။ ဒင်းတော့ ငါ့လက်နဲ့ အတော့်ကိုနီးနေပြီနော်။

“ရှင့်အိမ် ပြီးပြီမဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ်လေ”

“အဲဒါဆို ကျွန်မကုမ္ပဏီနဲ့ ဘာပတ်သက်စရာလိုတော့မှာလဲ။ လျော်ကြေးဘယ်လောက်ဆိုပြီး တောင်းပြီးရင် ပြန်ပါတော့”

“ဝါကလည်းနော်”

“လာပြန်ပြီလား”

“ကိုယ့်အိမ် ပြီးသွားတာ မှန်ပေမယ့် အိမ်တွင်းမှာ ဘာမှမပြင်ရသေးတာ။ အဲဒါ Decoration ဆင်ဖို့ပစ္စည်း... ”

“မရောင်းဘူး”

“ဟောဗျာ၊ မှာတောင်မမှာရသေးဘူး။ အပြတ်ပြောရတယ်လို့”

တွေ့လား... ဉာဏ်နီ ဉာဏ်နက်တွေ ထုတ်သုံးနေပြန်တာလေ။ နာမည် နဲ့လူကို တွဲမြင်သွားတာနဲ့ အလျော်လာတောင်းတာ မဟုတ်တော့ဘူးဆိုပဲ။ ကြည့်ကြသေးတာပေါ့ ဦးမင်းခန့်သာရယ်။

“ရှင်မှာလည်း ကျွန်မ မရောင်းနိုင်ဘူး”

“ဘာလို့လဲ”

“ဘာဖြစ်ရမလဲ၊ ရှင်က အမြဲပြဿနာရှာတတ်တဲ့လူပဲဟာ။ အဲဒီလို နှစ်ခါပြန်လျော်နေရရင် ကျွန်မရဲ့ကုမ္ပဏီက ဒေဝါလီခံရဖို့ပဲ ရှိတော့

မှာပေါ့။ မရောင်းဘူးဆို လုံးဝပဲ၊ သေးသေးပိစိလေးကအစ ဘာမှမရဘူးမှတ်”

“ကိုယ် အန်ကယ်ကတစ်ဆင့် မှာရမှာလား”

“ဘာ၊ ”

“အန်တီထားကိုပဲပြောရင် ပိုအဆင်ပြေမယ်ထင်တာပဲလေ”

ကြည့်စမ်း၊ နိုင်ရာလူ့ဆီကတစ်ဆင့် ပစ္စည်းမှာမယ်တဲ့။ ဘယ်လောက်လည်တဲ့လူပါလဲ။ ဖေဖေတို့ ကြီးကြီးတို့က ဝါရဲ့အညှာမှန်း ဒင်းက သိနေတာကိုး။ ရှင်တော့ ကျွန်မလက်နဲ့ သတ်မိတော့မှာပါလား ဦးမင်းခန့်သာ။

တကယ်တမ်းပြောရရင် အဲဒီ “အချစ်” ဆိုတာကို သူ
ယုံလည်းမယုံ၊ ကြုံလည်းမကြုံဖူးပါချေ။ သူ့ဘဝတစ်လျှောက်
စာနဲ့ပဲ နပ်နီးလုံးခဲ့ရတာ။ လုပ်ငန်းခွင်ဝင်တော့လည်း အလုပ်နဲ့
နှစ်ပါးသွားနေရတာမို့ အဲဒီ “အချစ်” ဆိုတာနဲ့ ရင်ခုန်သံ မထူး
ခြားခဲ့ရတာပါ။ သို့သော်... သူမနဲ့စဆုံစဉ် ထူးခြားမှုတစ်ခု ရှိခဲ့
ရသလို ရင်ထဲမှာတစ်မျိုးကြီးဖြစ်ခဲ့တာ အမှန်ပါပဲ။ အဲဒီအောက်
မှာမှ သူနဲ့ တရင်းတနီးစကားပြောဖူးသည့် လူကြီးတစ်ဦးနှင့်
ဆက်သွယ်ပြီး သူမကို မည်သူ့ မည်ဝါမှန်း သိခွင့်ရခဲ့တာပါ။

“ဝင်းမန့်မန့်ဝါ” နာမည်မှာကတည်းက အချိန်အဝါ
တွေ လင်းလက် တောက်ပနေသလို မျက်ဝန်းတွေမှာကအစ
တစ်ဖက်လူရဲ့ ရင်ထဲအထိ ထွင်းဖောက်ပြင်နိုင်စွမ်းရှိသည့်
အကြည်စူးတွေ ရှိနေတာမဟုတ်လား။ တည်တံ့သည့် မျက်နှာ
လေးကိုလည်း ချစ်တယ်။ ဟကျောတံ့စိတ်ကိုလည်း ကြိုက်
တယ်။ မလျှော့တံ့ခွံနဲ့ တင်းထားတတ်တဲ့ ဟနုလေးကိုလည်း နှစ်
သက်မိပါတယ်...

“ဖြင်ဖြင်ချင်း ချစ်မိတယ်” ဆိုတဲ့စကားက ကိုယ့်
အတွက် သိပ်ကိုမုန်ကန်ခဲ့တာပါ “ဝါ”၊ “မင်းခန့်သာ” ဂျာဝ
မှာ ကျောင်ခြည်လေးလို ချစ်ခြင်းရဲ့အလင်းတွေ နွေးထွေးစွာ
ဖြာစေခဲ့တာ မင်းကြောင့်ပါလေ....

မင်းခန့်သာ

အခန်း (၈)

“ဒေါက်! ဒေါက်!”

“မမ... ဦး ပြန်ရောက်... အဲ”

ရုံးခန်းထဲဝင်လာသည့်မိမိက ဝါးစားပွဲရှေ့မှာ အေးအေးဆေးဆေး
ထိုင်နေသည့်သူ့ကိုမြင်ပြီး အံ့သြသွားလေ၏။ Container ချလို့ ပစ္စည်း
သွားထုတ်သည့်လူတောင် ရောက်လာပြီ။ ဒင်းက ပြန်ဖို့ဝေးစွာ တုပ်တုပ်
မျှ မလှုပ်ပါလားနော်။

“မင်္ဂလာပါရှင်”

“မင်္ဂလာပါ မမိမိသန့်”

မိမိမျက်နှာ ပြုံးစိစိဖြစ်နေလေပြီ။ အခုမှ လူမှန်နေရာမှန် နာမည်
မှန် သိနေပြီမှန်း သေချာနေပြီကိုး။ ဗိုက်ထဲကလည်း ဆာလှပြီ။ ဒင်းမထွက်
သေးတာနဲ့ ထမင်းစားဆင်းဖို့စိတ်ကူးကို အကောင်အထည်မဖော်ရဲတော့
ပါလေ။ အခုမှပဲ သူများမျက်နှာရိပ်မျက်နှာကကြည့်ပြီး ထမင်းထုတ်စား
ရမယ့်ပုံပါလားနော်။

“အဆင်ပြေတယ်မဟုတ်လား”

“ဟုတ်ကဲ့ ပြေပါတယ်ရှင်။ ပစ္စည်းအကုန်ရလာပါတယ် မမ။ ထိုအပ်တာရှိရင် ထပ်မှာလို့ရပါတယ်တဲ့။ သူတို့ဆီမှာ Spare ရှိပါတယ်တဲ့”

သေတော့မှာပဲ။ သူမေးတာကိုဖြေရင်း ဒင်းရှေ့မှာမှ ပစ္စည်းရလာတဲ့အကြောင်းနဲ့ Simple Catalogue စာအုပ်ကိုပါ လာပေးနေပြီ။ မျက်လုံးပြုံးပြပေမယ့် နားမလည်ဘဲ ဝါစားပွဲပေါ် အထပ်လိုက် လာကပ်တော့တာပါလေ။ ဖြတ်တိုးညှာကောင်းပါတယ်ဆိုတဲ့မမက ဒီတစ်ခါ အဆင်ပြေ လုပ်ပြနေပါရောလား။

“ကိုယ့်ကို ခဏလောက်ပြပါလား။ အဲဒီပစ္စည်းတွေပဲ လာမှာတာ”

“ဪ... ဟုတ်ကဲ့ ရပါတယ်ရှင်”

စေတနာတွေ ရေစီးကမ်းပြိုလိုက်ပြီး စာအုပ်အထပ်လိုက်က အလက်ထဲ ရောက်သွားလေ၏။ အချိန်တန်ဖိုးထားပါတယ်ဆိုတဲ့လူက ဒီတစ်နာရီကျော်ကြာအောင် အချိန်လာဖြုန်းနေတာပါလားနော်။ စိတ်တိုက်ပါလား။ ကဲ၊ မိမိရောက်လာပြီဆိုတော့ ဝါ လစ်လို့ရပြီပဲ။ အလုပ်ကိစ္စပဲ။ ဒင်းတို့နှစ်ယောက် ဆွေးနွေးလို့ရတာလေ။

“ဒါက ဘယ်လဲ”

“ဘယ်ဖြစ်ဖြစ် ရှင်အဖူလား”

“စကားကောင်းကို မပြောဘူး”

“ဟုတ်သားပဲ မမရယ်၊ ညဉ့်သည်ရှိနေတာကို ဘယ်သွားမလို့လဲ”

“ငါ့မိတ်ဆွေမှာ အိမ်နဲ့ အိမ်ရပ် စစ်ဖြစ်နေပြီဟဲ့၊ ကိုယ်ချင်းစာ”

ပေါ့”

“ဟယ်၊ မမ ခုထိ Lanch မစားရသေးဘူးလား”

“ဒါဆို ကိုယ်လိုက်ကျွေးပါမယ်... ဝါ၊ အတူတူသွားကြတာပေါ့”

“မလိုပါဘူး၊ ရှင်ကျွေးမှစားရအောင် လူကို အငတ်များထင်နေလား။ လိုက်မလာနဲ့”

“ကိုယ့်ဆီလာတဲ့ခဉ့်သည်ကို ဘာမှညဉ့်မခံဘဲ ဒီအတိုင်း ငုတ်တုပ် ခိုင်းထားတာ ကောင်းသလား”

“ဘာ”

“လာပါ ဝါရယ်... ကိုယ်လည်း အခုထိ ဘာမှမစားရသေးဘူး။ အတော်ပဲ”

“ကြည့်စမ်း၊ ဒါဘာလုပ်တာလဲ၊ ရှင်နော်”

“Sorry! Sorry!... အမှတ်တမဲ့မို့ပါ ဝါရယ်၊ စိတ်မဆိုးပါနဲ့”

ဝါလက်ကောက်ဝတ်ကို ဆွဲခေါ်လိုက်တာမို့ စိတ်တိုတိုဖြင့် ရုန်းလိုက်၏။ ဒင်းတော့ ဝါတောင် အသိအမှတ်မပြုခင် ပိုင်စိုးပိုင်နင်းအပြုအမူ လုပ်လာပါရောလား။ ဘယ်လိုလုပ်လဲ... ဣန္ဒြေရှိပြီး လေးစားစရာရှိတဲ့ Gentleman Style နဲ့တွေ့ပြီး အမှတ်တောင် ပေးမိခဲ့တာလေ။

“ရှင်ကို အပြတ်ပြောပြီးသားနော်၊ ကျွန်မဆီက ဘာပစ္စည်းကိုမှ နှိမ့်မရောင်းဘူး။ လာမပတ်သက်ချင်နဲ့။ တခြားကုမ္ပဏီက ရှာဝယ်။”

“ကိုယ်က ဝါဆီကပဲ လိုချင်တော့ ဘယ်လိုလုပ်ရမလဲ”

“လာပြန်ပြီလား ဒီစကား”

Phone သံပြည်လာတာမို့ သူ့ကိုရန်တွေ့နေတဲ့စကားက ပြတ်သွား၏။ Lift ရှိရာဆီသို့ ဝါနောက်မှ ကပ်ပါလာသည့်သူ့ကြောင့် စိတ်ရှုပ်

Phone ကို အိတ်ထဲမှထုတ်ကိုင်လိုက်စဉ် သူနှင့်တိုက်မိကာ ရှောင်

ခနဲ လက်ထဲမှပြုတ်ကျသွားလေသည်။

“ဟယ်!”

“ဟာ!”

လျှပ်တစ်ပြက်ပါပဲ။ ဝါတံတောင်ဆစ်ကို သူဝင်တိုက်လိုက်တာ။ Phone က လက်ထဲမှပြုတ်အကျ၊ ခြေလှမ်းလိုက်သည့် သူ့ Show အောက်မှာ Phone က ကြွေမွသံပင် ထွက်ပြီး ကွဲချေပြီ။ ဝါပြောတာ မဟုတ်လား။ ဒါသော အနားမှာရှိနေရင် ဝါအတွက် တစ်ခုခုတော့ ပြဿနာ ဖြစ်ပါတယ်လို့။

“သွားပါပြီ... သွားပါပြီ”

“မှန်ပဲကွဲတာပါ ဝါရယ်၊ ပြန်လဲလို့ရပါတယ်”

“ဒါတော့ ရှင်ပြောမှလား၊ ကျွန်မ Phone က တစ်ခုမရဘဲ တစ်ခုဆက်လို့ရအောင် ကတ်နှစ်ကတ် ထည့်သုံးထားတာရှင့်။ အဲဒါတုန်းကတော့ Phone နံပါတ်တွေ ပျက်ကုန်တော့မှာပဲ”

“မကောက်နဲ့လေ၊ လက်ရှုလိမ့်မယ်၊ ကိုယ်ကောက်ပေးပါမယ် ရယ်”

“ဒါ ရှင်တမင်သက်သက်လုပ်တာ မဟုတ်လား”

“ဘယ်လို... မဟုတ်တာ ဝါရယ်၊ မတော်တဆ မထင်မှတ်ဘဲ ဖြစ်သွားတာပါ”

“ဘာမတော်တဆလဲ၊ မနက်က ရှင်ကားကို ကျွန်မလုပ်မိတာ ရှင် တမင်လက်စားချေတာ ကျွန်မသိတယ်”

“ရော်! ခက်တာပဲ”

“လိုက်မလာနဲ့၊ ရှင် ကျွန်မအနားမှာရှိနေရင် ကံက အလိုလို...”

အရာ”

“ဟောကြည့်၊ ဖြစ်ရပြန်ပြီ၊ ဒီ Phone ကိုပြန်လဲပေးဖို့ ရှိသေးတယ်။ ဝါနောက် ကိုယ်မလိုက်လို့ရမလား”

“ရတယ်၊ ကျွန်မဖာသာ ကြည့်လုပ်မယ်... ပေး”

ဝါက သူ့လက်ထဲမှ Phone ကို ဖျတ်ခနဲယူလိုက်စဉ် သူက လက် နောက်ဘက်သို့ ပို့လိုက်လေ၏။ Lift ထဲမှာမို့ လူက ခြေရွေ့စဉ် မိုက် ဖြစ်သွားရလေသည်။ (ဝါက ဓာတ်လျှောက်ကားစီးတိုင်း အတက်နှင့်အဆင်း နေ့ဖြစ်တိုင်း ခေါင်းမူးတတ်လေ့ရှိပါ၏။)

“ဝါ”

သူက ဝါလက်မောင်းနှစ်ဖက်ကို ဖမ်းအထိန်း၊ Lift တံခါးကအဖွင့် ဖြစ်ပြီတည်းပါပဲ။ အပြင်ဘက်မှာစောင့်နေသည့် လူအုပ်ထဲမှ အာ ခိုက်သံတွေ ပြိုင်တူထွက်လာလေ၏။ ဝါတို့ပုံစံက လူမြင်ရင် သံသယ မရှိပုံစံဖြစ်နေတာကိုး။

“မိဝါ”

“ဟင်!”

Lift ထဲမှထွက်လိုက်စဉ် ဝါတို့ကုမ္ပဏီအောက်တစ်ထပ်မှာ Cos- etic ဖြန့်ဖြူးနေသည့် (ငယ်သူငယ်ချင်းဖြစ်၊ စီးပွားပြိုင်ဘက်လည်းဖြစ် သည်) နှင်းစပယ်က ရုတ်တရက်လှမ်းခေါ်လိုက်တာဖြစ်ပါ၏။ ပြဿနာပဲ၊ နဲ့အတူဆင်းလာမိကာမှ ဒင်းနဲ့တန်းတိုးရတယ်လို့။

“ဪ... နှင်း”

“ဘယ်လိုလဲ၊ နှင်က မထားစဖူး Body guard တွေဘာလုပ် လို့ပါလား”

“မဟုတ်...”

“ငါနဲ့မိတ်ဆက်ပေးဦးလေဟယ်”

ဝါမျက်နှာ နွေးခနဲဖြစ်သွားရပါ၏။ နှင်းစံပယ်ဆိုတာ ဝါနဲ့တစ်လမ်းတည်းနေသူဖြစ်ပြီး ဝါ Y.I.T ဝင်ခွင့်ရစဉ်က မနာလိုစိတ်ဖြင့် ချုံးပွဲချင်းနဲ့တဲတစ်ယောက်ပါလေ။ စာပြိုင်ဘက်မှသည် စီးပွားရေးလုပ်ငန်းတော့လည်း ရောင်းကုန်မတူသော်ငြား လစဉ်ဝင်ငွေအကျိုးအမြတ်ကို မေမေတို့နားရောက်အောင် နှင်းမိဘတွေက မကြာခဏ ပျံ့ကြတာမဟုတ်လား။

ခက်တာပဲ။ ဝါဘေးမှာ ဘယ်သူစိမ်းယောက်ျားမျိုးကိုမှ တွဲမတွေ့ဖူးတာမို့ အကွက်ရတာနဲ့ နှိပ်ကွပ်ဖို့ပြင်ဆင်ချေပြီ။ ဘယ်လိုလုပ်ရပါမလဲ။ ဝါက သူနှင့်ရင်းနှီးဖို့စိတ်ကူးမျိုး လုံးဝမရှိတာကို။

“ဝါသူငယ်ချင်းထင်တယ်”

“ဟုတ်ပါတယ်၊ နှင်းစံပယ်ပါရှင်၊ Snow Crown Company က MD ဝါ”

“ဪ... ကျွန်တော်က မင်းခန့်သာပါ၊ တွေ့ရတာ ဝမ်းသာပါတယ်”

“မင်းခန့်သာဆိုတော့ နေဝန်းနီနီကုမ္ပဏီက”

“ဟုတ်ပါတယ်”

လက်ဆွဲနှုတ်ဆက်နေစဉ် နှင်းစံပယ်မျက်နှာမှာ အတော်လေး အံ့သြစိပ် ထင်ဟပ်သွားလေ၏။ ဝါတို့များ မိတ်ဆက်ကြတိုင်း နာမည်ကလွဲပြီး ကိုယ့်ကုမ္ပဏီနာမည်ကို ရွတ်မပြတတ်ပါ။ ဒါက ကြားစရာဖြစ်နေတာမဟုတ်ပါလား။ ဒီမိန်းမကဖြင့် ကိုယ့်ဂုဏ်ပုဒ်ကို အတော်ဂုဏ်ဖော်ချင်နေပုံပါပဲ။ ပြီးတော့ နှင်းက ဝါထက်အရင် ဒီစီးပွားရေးလောကကို အခြေချ

တာ စောသည့် Senior တစ်ဦးဖြစ်နေတာပါလေ။

“ဒါနဲ့ ကိုမင်းခန့်သာနဲ့ မိဝါနဲ့...”

“ဝါက ကျွန်တော်ရဲ့ Fiancee ဝါ”

“ဪ”

ဝါမျက်လုံးကျယ်သွားရပါ၏။ ဘယ်လိုဖြစ်ပြီး သူမရှေ့မှာ ဝါကို ‘လက်ထပ်ဖို့ ခေ့စပ်ထားသည့်သူ’ ဟု ပြောလိုက်ပါသလဲ။ ဒီတစ်ခါ အံ့သြရသူက ဝါကိုယ်တိုင်ဖြစ်သွားရတာပါလေ။ ပြုံးနေရာမှ မသိမသာမဲ့သလို ဖြစ်သွားသည့်နှင်းကို ကြည့်နေစဉ် သူက ဝါလက်မောင်းကို ဆုပ်ကိုင်လိုက်လေ၏။

“ကျွန်တော်တို့ကို ခွင့်ပြုပါဦး”

“ဪ... ဟုတ်ကဲ့”

“သွားကြစို့... ဝါ”

ကဲ! ပြောကိုမပြောချင်တော့ပါဘူး။ ကိုယ့်ပြိုင်ဘက်ရှေ့မှာမို့ သူ့ဆွဲခေါ်ရာနောက်ကို အသာတကြည်လေးဖြင့် လိုက်ခဲ့ရလေ၏။ ကုမ္ပဏီဝင်းထဲက ကားပါကင်မှာ ကိုယ့်ကား သူ့ကားစီးဖို့ စကားများရဦးမှာလေ။ ဝါနဲ့သူက ဘယ်ဘဝကတည်းက ကြည့်မရတဲ့ ကြောင်နဲ့ကြွက်လိုပဲ ရန်စကပြီနေသေးတာကိုး။

“ကဲ... လွှတ်တော့လေ”

“ကိုယ့်ကားနဲ့ပဲ သွားမယ်လေ ဝါရဲ့”

“မလိုပါဘူး၊ ရှင် ဒီနေ့ ကျွန်မကိုနှောင့်ယှက်တာ တော်သင့်ပြီနော်”

“ရော်! ကိုယ်က ဘာများနှောင့်ယှက်နေလို့လဲ ဝါရယ်၊ အလုပ်ကိစ္စ

ရှိလို့ ဝါကိုလာတွေတာကို သိခဲ့သားနဲ့။ ကိုယ်နဲ့ဝါက အကျိုးမရှိဘဲ ဘာအလုပ်မျိုးကိုမှ မလုပ်တတ်မှန်း ဝါလည်းသိမှာပါ။

ကြည့်စမ်း! သိလိုက်ပြန်ပြီ နောက်တစ်ခု။ ဝါတော့ ပြဿဒါးရတော့ကို နေ့စဉ်ကြုံရတော့မယ်ထင်ပါရဲ့။ ဝါ့ကိုဝါမှန်း ဒင်းသိသွားတာနဲ့ အနှောင့်အယှက်က စတင်ပြီလေ။ သူက ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ယုံကြည်ချက် အပြည့်ရှိသည့် စစ်သူကြီးတစ်ဦးနယ် မျက်နှာပေါ်မှာ မာန်အပြည့်ရှိနေလေ၏။ ဝါတော့ ဒီတောက်တဲ့ကြီးကို ဘယ်လိုနည်းလမ်းမျိုးနဲ့ ခွာချပရမလဲဆိုတာကို အမြန်ဆုံးစဉ်းစားသင့်ပြီထင်ပါရဲ့။

“ရှင်နှောင့်ယှက်လို့ ကျွန်မ နစ်နာရတာတွေ များနေပြီဆိုတာကော သိရဲ့လား။”

“အဲဒါတွေအားလုံးကို အကုန်ပြန်လျှော်ပေးပါ့မယ်”

“ဘာရယ်”

“တစ်ဘဝလုံးနဲ့ လျှော်ရလျှော်ရပါ”

“ဦးမင်းခန့်သာ!”

“ခင်ဗျာ”

ကဲ! ကလေးကလားပြောတယ်ထင်ရအောင်လည်း သူ့မျက်နှာက ပြောင်စပ်စပ်မဟုတ်လေတော့ ခက်တာပဲ။ ဝါ့မှာသာ ဒေါသတွေဖြင့် ပွက်ပြီး လူတစ်ကိုယ်လုံး ထူပူနေတာပါလေ။ ဒင်းကို ဘယ်လိုနားလည်ရမှာပါလိမ့်။

“ကိုယ် Phone အသစ် ဝယ်ပေးပါ့မယ်”

“မလိုဘူးလို့ ဘယ်နှခါ ပြောရမလဲ”

သူက ဝါပြောတာကို စိတ်ဆိုးပုံမရဘဲ ပြုံးသလိုတောင် ဖြစ်သွား

တာပါ။ တစ်ယောက်တစ်ခွန်းစကားများနေစဉ် ဝါကားရှေ့မှာ ဝင်းထဲဝင်လာသည့်ကားကြီးတစ်စီးက လာရပ်လိုက်လေ၏။ သေတော့မှာပဲ။ ဒီကားကြီး လာပိတ်ရပ်မှတော့ ဝါက ကားကိုဘယ်လိုထုတ်ရပါ့မလဲ။ ကားရွှေ့ရပ်စေရန်ပြောဖို့ ပြင်လိုက်စဉ် ဘယ်ကားကမှန်းမသိ ဓာတ်ဆီယိုထားသည့် နေရာကို နင်းမိရင်း Slip ဖြစ်ရပြန်လေသည်။

“အမေ့!”

ဝါတော့ ကံဆိုးမိုးမှောင်ကျတာ ဖြစ်ပြီထင်ပါရဲ့။ ခြေလွတ်လက်လွတ် လန်ကျတာဖြစ်ပေမယ့် နောက်ကျောဘက်မှ ဖမ်းလိုက်တာမို့ လူငယ် ဘိုင်းခနဲ လဲကျမသွားတာပါ။ ခေါင်းထဲမှာ ဒုတိယအကြိမ် မိုက်ခနဲ မူးသွားတာတော့ တကယ်ပါပဲ။

“ဝါ... လန့်သွားသလား”

“ဖယ်ပါ”

“ကိုယ့်ကားနဲ့ပဲ သွားပါ့မယ်ဆိုတာ စိတ်က အရမ်းမြန်တာပဲ။ လာပါ”

ဒီတစ်ခါတော့ လက်မောင်းကိုဆွဲခေါ်ရာနောက် ပါလာရလေ၏။ စိတ်ပျက်မိပေမယ့် သက်ပြင်းကိုတော့ ကျိတ်ချမိတာပါလေ။ သူ့သာ ဒီလိုမျိုး ရှေ့ဆက်ပြီးရှိနေရင်တော့ ဝါနဲ့သူ့ကိုစွဲကို ဆက်ပြီးဖြေရှင်းနေရတော့မှာပါပဲ။

အချစ်ဆိုတာကို မတွေ့ချင် မကြုံချင် မလိုချင်တဲ့ဝါလိုမိန်းကလေးကိုမှ အဘယ်ကြောင့် သူ မေတ္တာသက်ဝင်ချင်ရပါသလဲ။ အဲဒီအချစ်ဆိုတာကြီးကို ဝါမှ စိတ်မဝင်စားတာလေး။ ရင်ခုန်သံတွေမြန်ရင်၊ သူ့စိမ်းတစ်ယောက်အကြောင်းကို အမြဲလိုလိုတွေးမိပြောမိနေရင်၊ နေနေသည့် သတိ

၈၈ မေသဒ္ဒါမောင်

ရပြီး မကြာခဏမြင်ယောင်မိရင်၊ ရင်ထဲမှာ ချစ်ခြင်းတွေ ကိန်းအောင်
နေပြီတဲ့။

ထိုသို့မဖြစ်စေချင်ပါ။ ဘဝကို ရင်အေးချမ်းစွာနဲ့ ငြိမ်းချမ်းစွာ ဖြူ
သန်းချင်တာလေ။ စိတ်ဆင်းရဲရတာ၊ မပျော်ရွှင်ရတာ၊ စိတ်ပင်ပန်းရတာ၊
စိတ်မောရတာ၊ ကိုယ့်စိတ်နဲ့ကိုယ် မဟုတ်ပါဘဲ သူများစိတ်နဲ့ ကိုယ့်သူ
မျိုး မဖြစ်စေချင်တာကို ဝါအပြင် ဘယ်သူတွေများ သိနိုင်ပါ့မလဲ။

အခန်း (၉)

စိတ်ရောကိုယ်ပါ ပင်ပန်းလွန်းနေတာမို့ OFF ရက် Sunday
ကို Rest ဆိုပြီး မျက်စိမှိတ် နားနေမိပါတ်။ ခါတိုင်းမနိုးရပါဘဲ အလိုလို
နိုးနေကျဖြစ်ပါလျက် ဒီတစ်ရက်တော့ ပေတေပြီး အိပ်နေမိတာပါလေ။
မိုးလင်းနေပြီမှန်းသိသော်ငြား မျက်လုံးကို နည်းနည်းလေးမှ မဖွင့်သေး
ပါချေ။

“ဒေါက်! ဒေါက်!”

“မမ”

တောက်! မိနီကတော့ စောစောစီးစီး ရန်ရှာချင်နေပြန်ပါပြီ။ နား
ချင်လို့ တမင်တကာ မထတာပါဆိုနေမှ။ ဝါအကျင့်ကိုလည်း သိရဲ့သား
နဲ့ ဘယ်သူက နှိုးခိုင်းလိုက်တာလဲ။ ဖေဖေတော့ မဖြစ်နိုင်ပါ။ ညတုန်း
က ဝါ တော်တော်ညဉ့်နက်မှ အိပ်ဖြစ်မှန်း သိနေတာကိုး။ (ဝါဖေဖေ ည
ဆယ်နာရီမှအိပ်လည်း သန်းခေါင်တစ်ချက်တီး တစ်ရေးခိုးတတ်လေ့ရှိပါတ်
၏) ဒါဖြင့် ဘယ်သူလဲ။

“မမရေ... အန်တီက ထတော့တဲ့”

တွေ့လား... ထင်တဲ့အတိုင်း မေမေဖြစ်နေတာပဲကို။ မျက်စိမှိတ်ထားလျက် အိပ်ရာထက်မှာ ဟိုဒီတစ်ချက် လှိုင့်လိုက်မိသည်။ မပျင်းစရာ အပျင်းတူမိတာ မှားပြီထင်ပါရဲ့။ အချိန်ဖြုန်းချင်တာမျိုးမဟုတ်ပါဘဲ သက်သက်မဲ့ ဖိပ်ခံနေမိတာပါလေ။

“ဒေါက်! ဒေါက်!”

“မမ”

“ဘာလဲဟာ”

“မမ၊ အန်တီက ထတော့တဲ့”

“ကျစ်! ရှုပ်လိုက်တာ၊ ဘာအလုပ်ရှိလို့ ထရမှာလဲ။ ငါ့အလုပ်တွေ ပြီးပြတ်လို့ နှပ်မယ်လုပ်ထားတာကို”

“မမပဲ အန်တီကို ဒီမနက် ဘုရားပို့ပေးမယ်ဆို”

“ဟင်! ပြောမိလို့လား”

“ပြောထားတယ်လေ၊ ဟိုတစ်နေ့ညကပဲ”

သေစမ်း! ဘယ်တုန်းက ပေးလိုက်မိတဲ့ကတိပါလိမ့်။ အခုတစ်ခဏ စိတ်တွေရှုပ်ပြီး ဝါ မထခဏမေ့လျော့တတ်ကျင့် ရှိနေပါရောလား။ အိပ်မှာလည်း ဟိုဟာကျန်ခဲ့ ဒီဟာကျန်လို့ကျန်ခဲ့။ ကုမ္ပဏီမှာလည်း ဒီအတိုင်း နောက်ကနေ မှီခိုလိုက်ပေးနေရတာလေ။ ဝါတော့ အာရုံကြော အားနည်းနေတာများလား။ အလုပ်အရမ်းများပြီး Stress ဝင်နေလို့ ဦးနှောက်ကို အနားပေးရမယ်ထင်ပါရဲ့။

“ဟဲ့! ခုထိ မထသေးတာလား။ မအေက အဆင်သင့်ဖြစ်နေပြီ ဝင်းဖန်ဖန်ပါ”

“ထပြီ မေမေရေ... ထပြီ”

“ဘုရားသွားမယ်ဆိုပြီး စောစောစီးစီး မထချင်ဘူး။ တကယ်ပါပဲ”

မေမေ ပွစိပွစိရေရွတ်နေပြီမို့ ရေချိုးခန်းထဲ အမြန်ပြေးဝင်ကာ ရေချိုးလိုက်ရ၏။ ထွက်လာရင် ဒါကြီးဝတ်ပြန်ပြီလားဆိုပြီး ဆူညံမှာလေ။ ဒါကလည်း လုံချည်ဝတ်ဖို့ကို ဘယ်တုန်းကမှ စိတ်မကူးခဲ့တာမို့ ဒါဝတ်ဘိုင်းပဲ ဝတ်မိနေတာကိုး။

“ဟဲ့! ဒီပုံစံနဲ့သွားမှာ”

“အင်းလေ... ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“ဘာဖြစ်ရမှာလဲ၊ ဒီဘောင်းဘီကားယားကားယားနဲ့ ရင်ပြင်တော် ဆီတက်မှတော့ ဘုရားလုံခြုံရေးတွေ ညည်းကိုဆွဲချတော့မပေါ့”

“အဲဒီတော့လည်း ကားပေါ်ကစောင့်ရုံပေါ့ မေမေရယ်၊ ဘာခက်တာလိုက်လို့”

“ပြောလိုက်ရင် ဒီအတိုင်းပဲ၊ ညည်းတို့အမျိုးတွေက ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ယုံကြည်စိတ်ကို ပြင်းလွန်းတယ်။ ငါသိပ်မပြောချင်ဘူး”

“ဝါက မေမေသမီးပါ မေမေရာ”

“ငါနဲ့ ဘယ်နေရာတူတာများ ပါလို့လဲ၊ သမီးဖြစ်သူကိုကြည့်ရတာ ခင်မလွန်းလို့ ဘုရားမှာ တရားလေး လိုက်ထိုင်ခိုင်းပါတယ်၊ ခုကတည်းက ငါစိတ်ရှုပ်နေရပြီ။ တကယ်ပါပဲ”

ဝါမျက်လုံးကျယ်သွားရပါ၏။ ဘုရားရေ! ဝါကို တရားထိုင်ခိုင်းမလို့ ဆိုပဲ။ ဘယ်တုန်းကများ ဒီလိုစိတ်ကူးမိပါလိမ့်။ ဝါဖြင့် တစ်နေ့တစ်နေ့ စာရွက်စာတမ်းတွေနဲ့ Notebook, Computer တွေနဲ့ လုံးလည်လို့ကုန်တာ တရားထိုင်ဖို့ကို ယောင်လို့တောင် မစဉ်းစားမိပါလေ။ နေရင်း

ထိုင်ရင်း ကုသိုလ်ရရှိခေါ်တဲ့မေမေ့ကို စိတ်တိုမိရင်း ငရဲတော့ ကြီးတော့ မှာပါပဲလား။

“ဝါ တရားထိုင်မယ်လို့ ပြောဖူးလို့လား”

“မပြောလည်း မအေးက ဒီလိုလုပ်ဆို လုပ်မှပေါ့။ မွေးသမိခင်မိ စကား နာခံကောင်းပါတယ် ဒေါ်ဝင်းဖန့်ဖန့်ပါ။ ဘယ်မိခင်ကမှ သားသမီး ကို ငရဲထဲ တွန်းမချပါဘူးရှင်”

ကဲ၊ စကားတတ်တဲ့ မေမေ့ခနဲဟန်ကြောင့် ဇက်ပုသွားရပါတယ်။ ကော့ ပါလေ့၊ လျှာရှည်မိတဲ့အကျိုးကြောင့်ပေကို။ အစောကြီးမို့ ဘာမှပင်မစား ဖြစ်ဘဲ ကားဖြင့် ရွှေတိဂုံစေတီကို ဦးတည်မောင်းလာခဲ့ပါသည်။

“Phone က လဲလိုက်ပြန်ပြီလား”

“အင်း”

Dashboard ပေါ်တင်ထားသည့် Phone ကိုမြင်ပြီး မေးလေစ တော်ပါသေးရဲ့၊ ဘယ်သူပေးတာလဲ မမေးပေလို့၊ ဒင်းအမှားကြောင့် ဖု န်သွားရတဲ့ Handset ကို ဒင်းပဲ အစားပြန်ဝယ်ပေးခဲ့တာပါလေ။ အထူး များနေတုန်း သတိမရပေမယ့် Phone ဆက်စရာပေါ်လာတိုင်း ဒီ Phone ကိုကိုင်မိရင်တော့ ဖျတ်ခနဲ သတိရမိတာပါ။ ဒီထက်တော့ မပိုပါလေ။

“မင်းမင်းနဲ့တွေ့သေးလား”

“ဟင်”

“ဟဲ့၊ ဪ... တိုက်မိကုန်တော့မှာပဲ၊ ဒါလေးမေးတာနဲ့ လန့်လား”

“မဟုတ်ပါဘူး၊ ဒါနဲ့”

“ဘာလဲ”

“ဘုရားမှာဆုံဖို့ မေမေချိန်းထားတာ မဟုတ်ပါဘူးနော်”

“ဘယ်သူနဲ့လဲ”

“မင်းခန့်သာနဲ့”

“ကြုံကြီးစီရာ... ဘုရားမှာ ကလေးကလားလုပ်စရာလား”

“မပြောနိုင်ဘူးလေ”

“ဘုရားလည်းဖူး၊ လိပ်ဥလည်းတူးဆိုတာ ညည်းတို့အရွယ်တွေပဲ ဟုတ်ကြတာ”

“ဝါ မလုပ်ပါဘူး”

ခပ်မြန်မြန်ငြင်းလိုက်မိပါဏ်း၊ အမယ်လေး၊ ဓဏလေး၊ သတိရမိသွား အာနဲ့ မေမေ မေးလိုက်တာနဲ့ကြုံပြီး လန့်သွားရတာပါလေ။ ဒင်းကတော့ ဒါတို့မိသားစုကြားမှာ တကယ့် Prince ဖြစ်နေရတာကိုး။ အမြင်ကပ်ပါ နော်။

“ဝါ အောက်မှာပဲ စောင့်ရမလားဟင်”

“အဲဒါမှတော့ ညည်းကို တပင်တပန်းခေါ်ပါမလား၊ ငါ့ဘာသာငါ Taxi စီးပြီး လာတော့မပေါ့”

မေမေ့မျက်စောင်းက ဒိုင်းခနဲရောက်လာတာမို့ ငြိမ်နေလိုက်ရပါ သ်။ ကားကို ဘေးကပ်ရပ်ထားခဲ့ပြီး Lift ဖြင့် ရင်ပြင်ပေါ်သို့ တက်ခဲ့ပါ သည်။ စေတီကို လက်ယာရစ်သုံးပတ် ပတ်ချိန်အထိ ဘာမှထူးထူးခြား ခြားမရှိပါလေ။ အရှုဇာတ်တက်မို့ ရင်ပြင်တော်ထက် အတော်လေး လူရှင်း နေပါသည်။ မေမေက ပုတီးစိပ်မှာမို့ ဘုရားဆီမီးပူဇော် ပန်းကပ်တာတို့ အရင်လုပ်ပြီး ဇရပ်နေရာမှာ နေရာယူလိုက်လေ၏။

“ဘုရားရှိခိုးပြီး (၁၅)မိနစ်ပဲရရ နာရီဝက်ပဲရရ တရားမှတ်နေ”

နာခေါင်းရှုံ့လိုက်မိပါ၏။ တရားတော့ ရမရ မသေချာပါလေ။ အိပ်
ရေးမဝခဲ့တာမို့ ငိုက်ဖို့ကတော့ အသေအချာပါပဲ။ မေမေမမြင်အောင် နိုး
ပြီး သန်းမိတာကိုတောင် မနည်းကြီးထိန်းထားရတာမဟုတ်လား။ ဝါတော့
ကလေးမဟုတ်ပါဘဲ ကလေးဆန်လွန်းနေတာပါလေ။

မေမေ ဘုရားကို ဦးချနေပြီမို့ မေမေဘေးမှာ ဝင်ထိုင်လျက် ဘုရား
ရှိခိုးလိုက်ရပါသည်။ ရသမျှဘုရားစာတွေအကုန်ရွတ်ကာ ဦးချပြီးချိန်အထိ
မေမေက ဘုရားရှိခိုးတာ မပြီးသေးပါချေ။ (၁၅)မိနစ်ပဲရတော့ လုပ်ကြည့်
တာပေါ့လေ။

မျက်စိမှိတ်ကာ ဝင်လေထွက်လေကို မှတ်ကြည့်လိုက်ပါ၏။ အဆင်
မပြေပါလေ။ အိပ်ရေးမဝလို့ပဲ ငိုက်တာလား။ ဒါမှမဟုတ် ဝါဝတ်နေကျ
Style Pants ကြောင့်ပဲ သက်တောင့်သက်သာမရှိတာလား မသိတော့
ပါလေ။

မျက်စိမှိတ်ထားတာကို ဖွင့်လိုက်စဉ် မေမေက စိပ်ပုတီး စစိပ်ပြီး
မို့ ကြာဦးမည်မှန်းသိလိုက်ပါ၏။ ဒီအတိုင်း ထိုင်နေရမှာလား။ ပျင်းစရာ
ကြီး။ ဟိုဟိုဒီဒီလျှောက်ကြည့်ရင် အိပ်ချင်စိတ်ပြေတန်ကောင်းပါရဲ့။ စိတ်
ကူးထက် လက်တွေ့က ပိုအကောင်အထည်ပေါ်တာမို့ ဖျော်မှ အုတ်လှေ
ကားကိုနင်း၍ ဆင်းလိုက်ပါ၏။

စေတီသေးသေးလေးများထဲမှ လေအရေဆည်းလည်းသံကို ငြိမ်
ငြိမ်လေး ကြားနေရပါသည်။ နေရောင်က စေတီကြီးကို မီးမောင်းထိုးပြ
နေသည့်နယ်မို့ ရွှေရောင်တွေ ဝင်းလက်နေလေ၏။ ဘုရားပူဇော်သည်တွေ
လည်း ဖြည်းဖြည်းချင်း ရောက်လာနေလေသည်။

နေရောင်က ခပ်နွေးနွေး၊ လေပြည်က ခပ်အေးအေးမို့ အရသာ

နှစ်မျိုးကိုခံယူရင်း ရင်ပြင်တော်ထက် ဖြည်းဖြည်းချင်း တရွေ့ရွေ့ ဆက်
လျှောက်လာခဲ့မိလေသည်။ မိသားစုလိုက် လာကြသည့်အုပ်စုတွေမှာ ကလေး
တွေက နေပူခံ ကျောက်ပြားအဖြူလေးတွေထက် ရယ်မော ပြေးလွှား
သောနေကြလေ၏။ အပူအပင်ကင်းတဲ့အရွယ်လေးတွေကိုး။

လက်ညှိုးရေကျ ဘုရားရှေ့မှာ ထိုင်ကြည့်သူကြည့်၊ ကုန်းကုန်းကွ
ကွ ငုံ့ကြည့်သူကြည့်ဖြင့် ကလေးတွေရော လူငယ်လေးတွေပါ ပြုနေလေ
၏။ ဟုတ်တယ်မဟုတ်ဘူးငြင်းဆိုသံသံသဲ့သဲ့ကိုပါ ကြားနေရတာမို့ ကျိတ်
ပြီးလိုက်မိသည်။ စူးစမ်းတတ်သည့်အရွယ်ကြောင့် မဟုတ်ပါလား။

ခေါင်းလောင်းထိုးသံ ရုတ်တရက်မြည်လာတာမို့ လန့်လွှားရပါ၏။
အနက်နွေဆွမ်းဆန်အသင်းဇရပ်မှထင်ပါရဲ့။ ဘကြီးတစ်ဦး၏ ဘုရားရှိခိုး
ဆံက အာပေါင်အာရင်းသန်သန်ဖြင့် နားထဲတစ်မျိုးကြားလိုကောင်းသည့်
နယ်ပါလေ။ စနေထောင့်မှာ ဘုရားရေသပ္ပာယ်နေသည့်စုံတွဲထဲမှ ကြည်
ကြည်နူးနူးလေးရယ်သံကို ကြားလိုက်ရတာမို့ ကြည့်လိုက်မိ၏။ ကြည့်ရ
တာ အိမ်ထောင်ဦးထင်ပါရဲ့။ ရေစင်တာလေးကိုတောင် သဘောကျနေ
ကြတာကိုး။

ပန်းရနံ့တွေ အမွှေးတိုင်နံ့တွေကြောင့် ဝါခေါင်းထဲ နောက်ကျိလာ
ပါ၏။ အနံ့စူးစူးတွေရဲ့ဒဏ်ကို ဝါသိပ်ကြာရှည်မခံနိုင်ပါချေ။ စက်လှေ
အားဖြင့်ဆင်းသည့် စောင်းတန်းမှာ ကလေးတစ်အုပ်စု တက်လိုက်ဆင်း
တိုက်ဖြင့် ဆော့နေကြပြန်လေ၏။

လူရှင်းနေသည့်နေရာမှာရပ်ရင်း အောက်ဘက်မြင်ကွင်းကို ငေး
ကြည့်နေမိ၏။ ဘုရားရိပ်၊ တရားရိပ်၊ ကျောင်းရိပ်က အအေးမြဆုံးဆိုတာ
မိနေပါရောလား။ ပူလောင်နေခဲ့သည့် ရင်တွင်းမှအပူတို့က အရေခွံကို

သက်သာအေးချမ်းသွားစေတာလေ။ ဒါကြောင့်လည်း လူကြီးတွေ အသက်
ရလာတာနဲ့အမျှ တရားပိုရှာကြတာကိုး။

‘ရေဘူးနဲ့ပိနပ်မပါ နွေခါမှသိ’ ‘ဒါနဲ့သီလမပါ သေခါမှသိ’ ဆိုတဲ့
စကားပုံက တကယ်မှန်နေတာပဲကိုး။ ဝါလည်း ဒါနဲ့ဆိုတဲ့လူတာမျိုးသာ
အနည်းအပါးရှိပြီး သီလက မမြဲသေးပါလား။ ဝင်ငွေထွက်ငွေ မှန်ကန်
အောင် စစ်ဆေးပြီး ငွေကို မူးစုပစုဆိုပြီး စုဆောင်းနေမိတာ နေ့စဉ်နဲ့
အမျှ ဖြစ်နေတာပါလေ။

ခိုးခိုးခပ်ခပ်ရယ်သံသဲ့သဲ့ကြောင့် ဝန်းကျင်ကို ငဲ့ကြည့်လိုက်မိပါတယ်။
ဆယ်ကျော်သက်ချာတိတ်စုံတွဲက ဝါရှိနေတဲ့နေရာကို ရောက်နေတာကိုး။
ဆိတ်ငြိမ်တဲ့နေရာက ပျက်ချေလေပြီ။ ကလေးတွေကို အပြစ်မမြင်မိပေ
မယ့် မိဘတွေကိုယ်စား ရင်မောမိတာတော့ အမှန်ပါ။ ပညာရှာရမယ့်
အရွယ်လေးတွေမှန်း သတိမထားမိကြပါလားနော်။

သွားသင့်ပြီယူဆပြီး နေရာမှထွက်လာခဲ့၏။ နာရီက နံနက် (၇)
နာရီကိုညွှန်းနေပြီမို့ မေမေ ပုတီးစိပ်တာပြီးလောက်ပြီဟု ခန့်မှန်းမိပါသည်။
ခြေလှမ်းကိုမမြန်စေဘဲ လူတွေကြားမှ ခပ်မှန်မှန်လှမ်းလာခဲ့၏။ နေရောင်
က အတော်လင်းနေလေပြီ။

မေမေရှိမည့်ဧရိယာကိုရောက်စဉ် မေမေ့ကိုမတွေ့ရတာမို့ ရင်ထိတ်
သွားရပါတယ်။ ပေဝဲရှာလိုက်မိစဉ် မွေးနံထောင့်ဘုရားကို ရေသပ္ပယ်နေတာ
ကို မြင်လိုက်ရပါတယ်။ နေရောင်ထိုးနေပြီမို့ ဒီမှာပဲ ရပ်စောင့်ရန် ဆုံးဖြတ်
လိုက်ပါသည်။ ဧရိယာလေးကိုတက်ကာ အပေါ်ဆုံးအဆင့်မှာ အသာထိုး
ချလိုက်မိသည်။

မေမေ့ထံမှအကြည့်လွှဲကာ မျက်ဝန်းကိုရွှေ့စဉ် တစ်နေရာမှာ ရှိ

ကားရလေသည်။ ဝါအရင်ဆုံးသတိထားမိသည်က ကချင်ပုဆိုးအကွက်
စိပ်စိပ်၊ အဲဒီတင်ပလွှပ်တွေတိုင်လုံချည်ထက် ဘယ်လက်ပေါ် ညာလက်
ဆင်ကာ လက်မထိပ်လေးတွေထိကာ တရားတိုင်နေပါသည့်လက်တစ်စုံ။

ဘုရားရေ! ယောက်ျားလေးဖြစ်ပြီး လက်တွေက ဤမျှအထိ သွယ်
ချ လှပလွန်းနေတာပါလား။ ရှုပ်အဖြူလက်ရှည်ကို လက်ဖျားအထိ ကြယ်
အစွေတပ်ထားတာမို့ လက်ကောက်ဝတ်နေရာမှ လက်တစ်စုံကိုသာ
မြင်နေရတာပါလေ။ ဖြူနုလှပလွန်းပါသည့် လက်တို့ကိုကြည့်ရင်း စိတ်ထဲ
မနာလိုပင် ဖြစ်သွားမိတာ အမှန်ပါပဲ။ ယောက်ျားလေးဖြစ်ပြီး ဤမျှ
အထိ အသားဖြူဝင်းပြီး လှရသတဲ့လား။

ဝါစိတ်ဝင်စားမှုက ဤတွင် ရပ်မသွားခဲ့ပါလေ။ ဧရိယာတိုင်လုံးကို
ညှိပြီး ထိုင်နေသည့်လူ၏မျက်နှာကို မြင်ချင်စိတ်ဖြစ်လာတာမို့ ထိုင်နေ
ရာမှ ထရပ်ကာ လှေကားကိုဆင်းလိုက်ပါသည်။ အဲဒီနောက် မသိမသာ
ခြေလှမ်းလျက် ထိုလူတိုင်နေရာကို မြင်နိုင်မည့်နေရာထိ ခြေကိုလှမ်းလိုက်
လေ၏။

အလို! အေးချမ်းလိုက်ပါတီ။ မျက်လွှာချ မျက်စိစုံမှိတ်ထားသည့်
ဧရိယာလေး၏မျက်နှာကို မြင်လိုက်ရစဉ် ဝါ အသက်ရှူဖို့ပင် မေ့လျော့
သွားရတာပါလေ။ ခပ်တိုတိုညှပ်ထားပေမယ့် နဖူးထက်မှာ ဆံစအချို့
ဆင်ရှိနေတာ၊ စိမ်းညိုတဲ့မျက်ခုံးထူများ၊ မိန်းကလေးတွေနယ် စင်းနေပါ
သည့် နှာတံ၊ ပိရီသေသပ်ညီညာပါသည့် မထူမပါးနှုတ်ခမ်းများ။

မပိုင်ဘဲ သွယ်ကျသွားသည့် မျက်နှာအောက်မှ လေးထောင့်မကျ
သိသွယ်သည့်မေးရိုး၊ ခန္ဓာကိုယ်နှင့်လိုက်ဖက်နေသည့်လည်တံ၊ မပိန်
အေးကိုယ်ခန္ဓာထက် ဝတ်ထားပါသည့် ကော်လံကတုံးရှုပ်အဖြူနု အင်

၉၈ ဦး မမသဒ္ဓါစောင်

မတန်ကို ကြည့်ကောင်းလွန်းနေပါသည့် လူတစ်ယောက်။

နှလုံးသားဆီမှ တစ်စ အခုန်မြန်လာသည့် အချက်ပေးသံကို ခံစား
လိုက်ရလေသည်။ ဘုရား! ဝါတော့ တရားမှတ်နေတဲ့လူငယ်လေးကြောင့်
ငရဲကြီးတော့မှာပါလားနော်။

ဇဇဇ

BURMESE
CLASSIC

အခန်း (၁၀)

“ဘာပြောလိုက်တယ်”

နွားနို့သောက်နေရင်းမှ ဖေဖေ မေးလိုက်သည့်မေးခွန်းကြောင့် ချက်
ချင်းပြန်မပြောနိုင်ပါချေ။ မေမေ့မျက်နှာထက်မှာပါ အံ့သြရိပ်ထင်နေတာ
မျိုး၊ ဝါအမူအရာမပျက်အောင် သတိထားလိုက်ရလေ၏။ ရူးတယ်လို့ ထင်
ကြမှာပါပဲ။ ရွှေတိဂုံစေတီမှာ တစ်ရက်လေး ကြိုလာရတဲ့အဖြစ်အပျက်
ကြောင့် ‘ဝင်းဖန့်ဖန့်ဝါ’ရဲ့ ခပ်ကြောင်ကြောင်အတွေးက ဟာသဖြစ်နေ
တာ မဟုတ်ပါလား။

ဟုတ်ပါတယ်၊ အမှန်တကယ်လည်း ခုချိန်ထိ ဝါ သေသေချာချာ
သိသေးပါလေ။ သို့သော် ဝါမြင်တွေ့ခဲ့ရသည့် လူငယ်လေးကို အာရုံထဲ
မထဲလည်လည်မြင်နေရသည့်ပုံရိပ်ကို ဘယ်လိုမှဖျောက်လို့မရတာကိုး။
အစ်မလေး ကြုံကြုံကိစ္စခွင့်ရခဲ့ပေမယ့် နောက်တစ်ကြိမ်ကြုံဖို့ဆိုတာ ဖြစ်
သွားမလား။

ရှမ်းပါ... ဝင်းဖန်ဖန်ဝါ...။

“ဝါ... OFF ရက်တိုင်း မေမေ့ကို ဘုရားလိုက်ပို့ပေးမယ်လို့ဖြေ
လိုက်တာပါ ဖေဖေ”

“ကျားသားမိုးကြီး၊ အနောက်အရပ်က နေထွက်တော့မယ်ထင်
ရဲ့ အစ်ကို”

“ဟုတ်ပါ”

“တရားထိုင်တာလည်း မလုပ်နိုင်ပါဘဲ ဘာလို့ ဘုရားကိုထပ်သွား
ချင်ရတာလဲ”

“ဒီလိုပါပဲ”

“မဟုတ်သေးဘူး၊ ငါ့သမီးလုပ်တဲ့အလုပ်တိုင်းမှာ ရည်ရွယ်ချက်
မပါဘဲ ဘာမှမလုပ်တတ်မှန်း ဖေဖေသိတယ်။ ထူးဆန်းလိုက်တာ”

ဖေဖေမှတ်ချက်က ဝါရင်ကို မောစေလေ၏။ ဘယ်လိုများ လုပ်
ပါမလဲ။ ဝါက ကိုယ့်အတွက် ကိုယ်ပဲဦးဆောင်ပြီး ရှင်သန်ချင်တဲ့ ဣတ္ထိ
တစ်ဦးပါလေ။ အချစ်ဆိုတာကို လုံးဝမျက်ကွယ်ပြုဖြစ်ခဲ့တာ ဒီအရွယ်
တိုင်ပါပဲ။ ကျောင်းတက်စဉ်တလျှောက်မှာ ဝါ့ကိုစိတ်ဝင်တစားရှိခဲ့သည့်
ပုဂ္ဂိုလ်တိုင်းကို မျက်နှာတင်းတင်းနဲ့ ခပ်ပြတ်ပြတ် အားမနာစတမ်း ဖြေ
တတ်ခဲ့တဲ့ မိန်းမတစ်ယောက်ပါ။

ယောက်ျားယူတယ်ဆိုတာ တစ်ပါးသူကို မှီခိုအားကိုးချင်တဲ့
ဖတ်ဖတ်မိန်းမတွေရဲ့ ခပ်ညံ့ညံ့စိတ်ဓာတ်ကြောင့်ပါ။ လောကမှာ ယောက်ျား
ရယ် မိန်းမရယ်ဆိုပြီး ဘာများ ပိုင်းခြားခဲ့ပြီစရာ လိုပါသလဲ။ လူဆိုတာ
ခေါင်းတစ်လုံး ကိုယ်တစ်ခု လက်နှစ်ဖက် ခြေနှစ်ဖက် ပါကြတာ မဟုတ်
ပါလား။ အတူတူပါပဲ။

ဒီခေတ်မှာ ယောက်ျားတွေနဲ့ ရင်ပေါင်တန်းပြီး စီးပွားရှာ အလုပ်
လုပ်နေတာ မိန်းမတွေပါလေ။ ခွန်အားအရာမှာ သူတို့ယောက်ျားတွေက
မိန်းမတွေထက် သာကောင်းသာနိုင်ပေမယ့် ဉာဏ်စွမ်းမှာတော့ ကျွန်မ
တို့မိန်းမတွေထက် ဘယ်လိုမှမသာနိုင်ပါဘူး။

လူမှန်ရင် ကိုယ့်အားကိုးကိုးပြီး ကိုယ့်ခြေထောက်မှာပဲ မတ်မတ်
ရပ်တည်တတ်ရမှာပါ။ အဲဒီလိုမှမဟုတ်ဘဲ သူတစ်ပါးကိုမှီခိုအားကိုးမိလိုက်
တာနဲ့ ကိုယ့်မှာရှိတဲ့ ဉာဏ်စွမ်းဉာဏ်စေ့တွေ ယုတ်လျော့ကုန်ပြီး ဘာတစ်ခု
မှ သုံးမရတော့တဲ့ မီးဖိုချောင်က ခပ်တုံးတုံးစားလို လူလည်း ခပ်တုံးတုံး
ခပ်နံနံဖြစ်သွားတော့မှာ အသေအချာလေ။

သို့သော်... ဝါ တစ်ယူသန် ယူဆသတ်မှတ်ထားသည့် ခံယူချက်
ကို အပြီးသတ်ချေဖျက်နိုင်မည့် တစ်စုံတစ်ရာရှိလာလိမ့်မည်ဟု လုံးဝ
ထင်မှတ်မထားမိခဲ့ပါ။ ထိုအရာကတော့ နှလုံးသားကိုလှုပ်ခတ်မှုများစွာ
ဖြစ်တည်စေခဲ့သည့် ချစ်ခြင်း၏ပဉ္စလက်ပါပဲ။ အချစ်က လူကို ဖန်ဆင်း
သောတဲလား။

ရည်မှန်းချက်နဲ့ အသက်ရှင်ကြတာပါဆို။ အခုတော့ အချစ်ရှိမှ
အသက်ဆက်ရှင်ရတော့မှာလား။ လူကြောင့် အချစ်ဖြစ်တည်တာမျိုးမဟုတ်
ဘဲ ချစ်ခြင်းကြောင့် လူကမှ ရပ်တည်ခွင့်ရရမှာတဲ့။ ဘုရားရေ! ဝါ တစ်
ဦးတစ်ဦးပါမှ မတွေးမိခဲ့တဲ့ တွေဝေမှုတွေက သွက်လက်ဖျတ်လတ်ခဲ့သည့်
အနောက်ကို မှိုင်းမိစေသလို တိမ်ဖုံးနေသည့်လနယ် မှောင်ရတယ်လို့။

“သမီး... ဝါ”

“ရှင်”

“ဘာတွေများ ဒီလောက်တောင် စဉ်းစားနေရတာလဲ”

“ဘာရယ်မဟုတ်ပါဘူး ဖေဖေ”

“အဲဒီလိုဖြစ်နေတာ ကျန်ခဲ့တဲ့တစ်ပတ်ကပဲ။ အစ်ကိုသမီးကိုကြည့်ရတာ ခုတလောမှာ စိတ်နှလူ မကပ်သလိုဖြစ်နေတယ်”

“ဟုတ်လား သမီး”

ငြိမ်နေမိပါ၏။ ဝန်ခံသလိုများဖြစ်နေပြီလား။ အင်မတန် တိကျပြတ်သားပါတယ်ဆိုတဲ့ MD ဝင်းဖန့်ဖန့်ဝါရဲ့ တစ်နေ့တာလုပ်ဆောင်ချက်တွေက ပုံမှန်မတည့်ငြိမ်ဘဲ ကမောက်ကမ အလွဲလွဲအချော်ချော်တွေ ဖြစ်နေတာ ဘယ်သူကြောင့်များလဲ။

“ခုတလော ဝါ စိတ်တအားရှုပ်နေလို့ပါ”

“အဲဒါကိုသိလို့ သမီးကို မေမေက ဘုရားသွားဖို့ခေါ်တာပေါ့”

မျက်လွှာကိုပင့်ကြည့်မိစဉ် ဖေဖေနှင့်အကြည့်ချင်းဆုံသွားရပါမယ့် မဝံ့မရဲစိတ်ဖြင့် အကြည့်ကိုလွှဲလိုက်မိပါသည်။ ဝါက ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ်ယုံကြည်စိတ်အပြည့်ရှိပြီး ကိုယ့်ကိုလာပြီးတွေ့တဲ့လူတိုင်းရဲ့ မျက်ဝန်းချဆုံကာ ကြည့်ရဲတဲ့သူပါ။ ဒီမျက်လုံးတွေကတစ်ဆင့် တစ်ဖက်လူရဲ့အတွဲစိတ်ကို တိတိကျကျခန့်မှန်းနိုင်တာ မဟုတ်ပါလား။

“ဝင်းဖန့်ဖန့်ဝါ”

“ရှင်”

“သမီးရင်ထဲမှာ ဘယ်သူရှိနေပြီလဲ”

“ဟင်!”

ရင်ထဲထိတ်ကာ ခေါင်းထဲ ဒုန်းခနဲဆောင့်မြည်သွားသံက အကျကြီးပါပဲ။ ဘုရား၊ ဝါရင်ထဲကို ဖေဖေ ဘယ်လိုများ မြင်သွားရပါသလဲဆိုရင်ထဲမှာ ပုံရိပ်ခပ်ဝါးဝါးလေး ထင်နေတဲ့လူငယ်လေးတစ်ယောက်ကို

တစ်ဦးတည်းသာ သိတာမဟုတ်ပါလား။ ဝါကလွဲပြီး ဘယ်သူက မြင်လို့ရပါမလဲ။ ထူးဆန်းလေစွ။

“မှန်နေပြီလား သမီး”

“မဟုတ်ပါဘူး”

“သမီးရင်ထဲကို ဖေဖေလှမ်းမြင်လိုက်ရလို့ ဒီမေးခွန်းကိုမေးလိုက်တာပါ။ သမီးအရွယ်က စိတ်ကိုအလိုလိုက်ပြီး ဆုံးဖြတ်ရမှာမျိုးမဟုတ်တဲ့အတွက် ဖေဖေတို့ စိတ်ပူစရာမလိုပါဘူး။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် သမီးဘဝအတွက် ရွေးချယ်မယ့်လက်တွဲဖော်ကိုတော့ သမီးဆုံးဖြတ်ပြီးရင် ဖေဖေတို့ကို တိုင်ပင်ပါ”

အလို၊ ဆုံးဖြတ်ပြီးမှ တိုင်ပင်ပါတဲ့။ ဘယ်လိုကြီးလဲ၊ ဝါကို သူနဲ့သဘောတူတယ်လို့ ပြောထားတာ ဘာများကြာသေးလို့တုန်း။ ဒါနဲ့များတောင် ရင်ထဲရောက်နေတဲ့သူကို ရွေးချယ်စေချင်သတဲ့လား။ ဘာသဘောများပါလိမ့်။

“မင်းမင်းတော့ မဟုတ်လောက်ဘူးထင်တယ်”

“အဲဒီလူကိုကြည့်မရပါဘူးဆိုနေမှပဲ။ မေမေက ခဏခဏပြောနေတယ်”

“အလိုတော်! မေမေတို့က အတင်းရိုက်ပေးစားနေတာမှ မဟုတ်တာ။ သေချာအောင် ဆုံးဖြတ်နိုင်ဖို့ပဲ ပြောတာကို။ မအေကိုဆို အမြဲအပြစ်မြင်တယ်”

“မဟုတ်ပါဘူး မေမေရယ်”

“ဖေဖေတို့က သမီးနဲ့ Level ညီမယ့်လူငယ်မျိုး ရှာတွေ့လို့ ကြည့်စေချင်တာပါ။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် တစ်ယောက်တည်းရပ်တည်ချင်နေတဲ့ ဖေဖေ

သမီးရဲ့စိတ်ကို နည်းနည်းယိမ်းယိုင်အောင် လုပ်နိုင်စွမ်းရှိတဲ့ အဲဒီသူမိန်းမကို ကျေးဇူးတင်မိတာတော့ အမှန်ပဲ”

အားပါး! ပညာတတ်ပီသပါပေ ဖေဖေရယ်။ စကားကို လိမ္မာပါးနုစွာ သုံးပြုသွားတာ မဟုတ်ပါလား။ ဝါတောင်မှ ဒီလောက်အထိ စကားလှလှပပမသုံးတတ်ပါလေ။ ဝါမိတ်ကို ယိမ်းယိုင်အောင် လုပ်နိုင်စွမ်းရှိသူမိန်းမတဲ့။ ကာယကံရှင်ကဖြင့် ဝါကို မျက်စိဖွင့်မကြည့် တစ်ကြိမ်တစ်မှမမြင်ဖူးပါဘဲ ဝါရဲ့တစ်ဖက်သတ်ခံစားချက်က ဤမျှအထိ ပြင်းထန်သိသာနေပြီလား။

ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် တစ်ခါမှပြန်မဝေဖန်မိခဲ့တဲ့တလျှောက် ပြန်သံသယရှိပြီပဲ။ ‘ဝါ’ ဆိုတဲ့အတ္ထုကို လက်မှာမြဲမြဲဆွဲကိုင်ထားတဲ့ ဝါကို စိတ်ထားတွေ ပျော့ပြောင်းလာအောင် မည်သို့သော အကြောင်းကြောင့် ဤသောခံစားမှုကို ပြောင်းလဲစေတာပါလဲ။ စိတ်ကူးထက် လက်တွေ့ကိုယ်ယုံကြည်လုပ်ကိုင်တတ်တဲ့ဝါကို အတွေးတွေဖျံ့နှံ့ တွေဝေအောင် နှော့ယှက်ရတယ်လို့။

“ဒါဖြင့် မေမေတို့သမီး အိမ်ထောင်ပြုဖို့ စဉ်းစားတတ်ပြီပေါ့လေ”

“ဝါမစဉ်းစားချင်သေးပါဘူး မေမေရယ်။ အခုတောင်မှ အလုပ်ကိုနဲ့ စိတ်ရှုပ်နေရတာကို”

“မြသမီးက ခုထိ ဝန်မခံချင်သေးဘူး”

“ဝါက ဘာကိုဝန်ခံရမှာလဲ ဖေဖေရဲ့”

“ထားလိုက်ပါလေ။ တစ်နေ့တော့ သမီးချစ်နေတဲ့လူငယ်ကို ဖေဖေတို့ရှေ့ကို ခေါ်လာမယ်ဆိုတာ ဖေဖေမျှော်လင့်ထားပြီးသားပါ”

“ရှင်!”

Direct ကိုပြောချေပြီ။ စိတ်ဝင်စားမှု ပါးပါးလေးဖြစ်နေတဲ့ရင်ကို လှုပ်ခတ်ခြင်းတွေ တဟုန်ထိုးဖြစ်အောင် ပြောလိုက်ရတယ်လို့။ ဝါချစ်နေတဲ့ချစ်သူတဲ့၊ မချစ်မိသေးပါဘူး... အခုမှအစပျိုးရုံပဲရှိသေးတာပါလေ။ ရင်သတ်ထဲမှာ စတင်လှုပ်ရှားနေတဲ့ခံစားချက်ကို သိပ်နားမလည်သေးတာ ဘယ်သူတွေများ သိနိုင်မှာတဲ့လဲ။

“မမှန်လို့လား... ဝါ”

“ဝါ ဒီနေ့ဒီအချိန်ထိ ဘယ်သူစိမ်းတစ်ယောက်ကိုမှ မချစ်မိသေးပါဘူး ဖေဖေ”

“သေချာလို့လား”

“သမီးသိထားဖို့က မေမေတို့အရွယ်ကိုရောက်ခဲ့တာ သမီးရဲ့အရွယ်ဆိုပြတ်သန်းပြီးမှ ရောက်ခဲ့တာဆိုတာပဲ ဝါ”

ဝါ ဘာမှမပြောနိုင်တော့ပါလေ။ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် Control လုပ်နိုင်တယ်လို့ တစ်ထစ်ချ ယုံကြည်စိတ်ချထားသမျှ မိဘတွေရှေ့မှာမှ အကုန်ပေါ်တော့မှာပါလား။ ဝါက ကိုယ့်စိတ်ကို ဖုံးထားနိုင်တဲ့မိန်းမတစ်ယောက်ပါ။ ကိုယ့်ခံစားချက်ကို ဘယ်သူမှမသိမမြင်ရလေအောင် မျှီသိပ်ထားနိုင်လျှောက်နဲ့ အခုတော့ လျော့ပါးကုန်လေပြီ။ ပေါ့ဆလွန်းလှချည်လား ‘ဝင်းအိန်ဖန်ဝါ’ ရယ်။

“ဝါ အလုပ်သွားတော့မယ်”

“သမီးပြောလာမယ့်အချိန်ကို ဖေဖေတို့ စောင့်နေမယ်”

ထမင်းစားပွဲမှ ထထွက်လာခဲ့ပါ၏။ အဲဒီနေ့ညက တဒိတ်ဒိတ်ခုန်ဆက်နေသည့်ရင်ခုန်သံကို ငြိမ်ငြိမ်သေးခံစားပြီး တစ်ညလုံး အိပ်မပျော်ခဲ့တာ ဝါကိုယ်ဝါ အသိပါလေ။ ကြည်နူးမိသလိုလို စိုးထိတ်စိတ်တစ်

ဖက်နဲ့ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် အသည်းယားနေတာလည်း အမှန်ပါပဲ။ တစ်ကြိမ်တစ်ခါမှမဖြစ်ဖူးတဲ့ ခံစားမှုတွေနဲ့ ဝါတစ်ယောက်တည်း ရူးခဲ့မိတာကိုး။

တွေ့ချင်ပါသေးတယ် နောက်ထပ်တစ်ကြိမ်ပါ။ ပြီးတော့ နောက်အကြိမ်ပေါင်းများစွာပေါ့။ သူ ဘယ်သူဘယ်ဝါ။ အသက်ဘယ်လောက်နဲ့ မိဘတွေ မိသားစုအပါအဝင် သူ့အလုပ်အကိုင်ကအစ အရာရာကို သိချင်နေတာပါလေ။ သူ့နေတဲ့နေရာ၊ သူရှိနေမည့်အခန်း၊ ပြီးရင် သူ့နလုံးသာကို ပိုင်စိုးထားတဲ့မိန်းကလေးရှိမရှိကအစ သိချင်ပါရဲ့။

ကြည့်စမ်း! အဘယ်မျှ ရင်ခုန်ဖွယ်ကောင်းလိုက်ပါသလဲ။ ဒီလိုမျိုး အတွေးကို စိုးမိုးချုပ်ကိုင်နိုင်စွမ်းရှိတာ ဘာများပါလိမ့်။ ဘုရားရေ! ဝါတစ်ခါမှမတွေ့ထားတဲ့ အဲဒီအချစ်ဆိုတဲ့အကောင်လေးက ဘယ်တုန်းကများ ဝါကိုယ်ထဲကို ရောက်နေရပါသလဲ။

“တိ! တိ!”

ဟွန်းတီးပြီး လမ်းတောင်းသံကြောင့် အလယ်လမ်းမှာ မောင်းလျက်မှ ဘေးလမ်းကိုပြောင်းပေးလိုက်ရပါ၏။ ဒီအချိန်မှာက အားလုံးလိုလို အလျင်လိုနေကြပါလျက် ဘယ်လိုဖြစ်ပြီး လောနေရတာပါလိမ့်။ ဝါကားဘေးမှ ဖြတ်မောင်းသွားသည့် ဆလွန်းက အနီရဲရဲလေးပါလေ။

စိတ်ထဲမှ အလိုလိုပြီးလိုက်မိပါ၏။ ကားလေးက နီရဲတာမှ စိတ်သက်သို့ရောက်အောင် ဆေးမှုတ်ထားတာကိုး။ ကားပိုင်ရှင်၏စိတ်က အဘယ်မျှ ရဲရင့်မာထန်နေမှာပါလိမ့်။ အနီရင့်ရင့်အရောင်ကိုကြိုက်သည့် လူတိုင်း သွေးဆူလွယ်ပြီး ဒေါသကြီးမှန်း ဝါအသိဆုံးပါလေ။

ဝါက စိတ်မြန်လက်မြန်ရှိပေမယ့် ဒေါသထွက်တာ မမြန်ပါ။ ဆူ

အေးတဲ့မိန်းမတစ်ယောက်ပါပဲ။ ချွင်းချက်တစ်ခုကဖြင့် သူ့ဆိုတဲ့ မင်းခန့်သာတစ်ယောက်ကြောင့်သာ ဒေါသဖြစ်တာတာ မဟုတ်ပါလား။ Phone မြည်သံကြောင့် Blue tooth နားကျပ်ခလုတ်ကို နှိပ်လိုက်မိပါ၏။

“ဟယ်လို”

“ဝါလား... ကိုယ်ပါ”

ကြည့်စမ်း! စိတ်လေး ကြည်နေပါတယ်ဆိုမှ စောစောစီးစီး ဒင်းကဖောက်လာပြန်ပြီ။ သူ့ချွန်တွန်းလုပ်လိုက်လို့ ကြီးကြီးဆီကနေ ဝါဆီကို အမိန့်စာကျလာတာလေ။ “မင်းမင်းလိုအပ်တာမှန်သမျှ လုပ်ပေးလိုက်”တဲ့။ ဘယ်လောက်စိတ်တိုစရာကောင်းလိုက်ပါသလဲ။ ဘေးနားမှာရှိလို့ကတော့ ဒင်းခေါင်းကို ခဲနဲ့ထုမိမှာ အသေအချာ။

“ဘာကိစ္စရှိပြန်ပြီလဲ။ ရှင်ပြောထားတဲ့ပစ္စည်းတွေ ပို့ပြီးပြီမဟုတ်လား”

“ဝါကလည်းလေး ကိုယ့်ကိုဆိုရင် အမြဲဒေါသသံနဲ့ချည်း စကားပြောရတယ်လို့”

“အဲဒါ ရှင်ကြောင့်ပဲလေ။ ရှင်ချွန်လိုက်လို့ ကျွန်မ ဘယ်လောက်အဆူခံရတယ်ထင်လဲ။ ရှင်နဲ့တော့ ကျွန်မက ကံမွှာမကြေဘဲမှတ်”

“ရော်... နောက်ဆို ဒီလိုမဖြစ်စေချင်ရင် ဝါဘက်က နည်းနည်းလောက် တစ်ထစ်လျှော့ပေးပေါ့။ ဒါဆို ကိုယ်က လူကြီးတွေအထိပြောဖို့ မလိုဘဲ ကိုယ်နဲ့ဝါနှစ်ယောက်တည်း ပြေပြေလည်လည်ဖြစ်တော့မှာပေါ့”

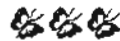
“ကျွန်မ! လျှော့မရှည်ပါနဲ့။ လိုရင်းတိုရှင်းသာ ပြောပါရှင်”

“အဲဒါက”

“ဟင်!”

၁၀၈ မမသဒ္ဒါမောင်

ရင်ထဲ ဒိတ်ခနဲဖြစ်သွားရပါတယ်။ စောစောက ဝါကားဘေး ဖြတ်
မောင်းသွားသည့်ကားနီနီလေးက ဝါတို့ကုမ္ပဏီဝင်းထဲကနေ ထွက်သွား
တာပါလေ။ ဘုရားရေ၊ ဘယ်သူ့ကိုများ ဝင်ပို့တာပါလိမ့်။ စာခြားကားတွေ
ထဲမှာ ထင်းခနဲမြင်သာနေသည့် ကားရောင်လေးကြောင့် သတိထားမိခဲ့
တာပါ။ ဝင်းထဲသို့ ဝါ မကွေ့မီ ကားနောက်မီးလေးကိုသာ တွေ့လိုက်ရ
တော့သည်။

အခန်း (၁၁)

“Morning... ပါ မမ”

“Morning... မိမိ”

မိမိကိုပြန်နှုတ်ဆက်ပြီး ခုံမှာဝင်ထိုင်ချိန်အထိ မျက်မှောင်ကြုတ်
တာ စဉ်းစားနေမိ၏။ နှင်းတော့ မဖြစ်လောက်ဘူး။ နှင်းစီးတဲ့ကားကိုလည်း
မမြင်ဖူးတာမဟုတ်လား။ ဒီမှာက တစ်လွှာစီယူပြီး အသေးစားကုမ္ပဏီ
ခုံခန်းတွေ ဖွင့်ထားကြတာမို့ အတော်လေးများနေတာပါ။ ကြည့်ရတာ
တော့ မန်နေဂျာလောက်အဆင့်ကို လိုက်ပို့တဲ့လူပဲ ထင်ပါရဲ့။ MD တွေ
အားလုံးက ကိုယ့်ကားနဲ့ကိုယ် လာကြတာကိုး။

“မမ”

“အင်း”

“ဒီနေ့လုပ်ရမယ့် List ပါ”

“အေးအေး”

မို့မို့လာတင်ပေးလိုက်သည့်စာရွက်ကို စစ်ရန်ယူလိုက်ပြီး ခွက်ထဲမှ Pen ကိုလှမ်းယူလိုက်ပါသည်။ ဒီဘောမင်ပြုတ်ကျတုန်းက ဝါရုံးခန်းထဲကို သူရောက်လာတာကို ဖျတ်ခနဲ သတိရသွားမိလေ၏။

“မို့မို့”

“ရှင်... မမ”

“နင့်လူကြီးဆီ အခုထိ Decoration ပစ္စည်းတွေလေ၊ မပို့ရသေးဘူးလား”

“ဟိုလေ... အဲဒါက”

“ကျစ်! ဒါကြောင့် ဒင်း Phone ဆက်တာပေါ့။ စိတ်ပျက်ပါ့မို့ရယ်၊ သူနဲ့ငါကြားမှာ ဘာရှိလဲဆိုတာ နင်သိရဲ့သားနဲ့”

“မဟုတ်ဘူး မမရဲ့”

“ဘာမဟုတ်တာလဲ”

“ဟိုတစ်နေ့ကတည်းက မို့မို့ပြင်ထားတာ မမရဲ့”

“အဲဒီတော့”

“ကိုမင်းခန့်သာက မို့ဆီ Phone ဆက်ပြီး ပြောလိုက်လို့ပါ”

“ဘာ!”

“ပစ္စည်းတွေကို မမပဲ ကိုယ်တိုင်လာစီစဉ်ပေးမှာမို့ လာမပို့နဲ့တဲ့ အဲဒါကြောင့်ပါ”

“တောက်! လုပ်လာပြန်ပြီ ဒင်းတော့”

တွေ့လား... ဒီလူတော့ ဝါ့ကို သွေးမတိုး တိုးအောင် လုပ်ကြတာလေ။ ပြောတော့ဖြင့် နှုတ်ကအလွယ်လေးပါပဲ။ လူကြီးတွေကိုမပြောဘဲ ဝါနဲ့သူပဲ ပြောပြလည်လည်တဲ့။ အခုလို ဝါ့ကို သူ့အိမ်ကိုပြင်ဆင်

အတွက် အနီးအနားမှာခေါ်ခိုင်းတာက ဘာသဘောလဲ။ Company MD တစ်ယောက်ရဲ့အဆင့်ကို သိသိကြီးနဲ့ သူ့တမင်လုပ်နေမှန်း အသိသာကြီးမဟုတ်ပါလား။

စောစောက Phone ကိုပိတ်လိုက်တာမို့ ဆက်ရန်က မို့မို့မှာပါပဲ။ တစ်ရက်တာ ကြည်နူးခဲ့တဲ့စိတ်ကလေးက ရင်ထဲမှာ သိမ်းဆည်းထားပြီး အပြင်မှာတော့ ပျက်ချေပြီ။ ဝါက စိတ်ကူးယဉ်တာထက် လက်တွေ့လုပ်တာတို့အကျင့်ပဲရှိတာမို့ အခုလိုမျိုးဖြစ်ရတာပဲလား မသိတော့ပါလေ။ လက်တွေ့ဆန်တဲ့ ဝင်းဖန့်ဖန့်ဝါရဲ့လက်တွေ့ဘဝက ဒီလိုပဲထင်ပါရဲ့။

“ဒေါက်! ဒေါက်!”

“ဟော!”

မို့မို့ရဲ့အာမေဇွတ်သံကြောင့် စိတ်ထဲမှ အလိုလိုထင်သွားရပါ၏။ ပြောနေတုန်း ရောက်လာပြန်ပြီထင်ပါရဲ့။ ဒင်းအိမ်ကိစ္စ မြန်မြန်ပြီးမှပဲ ဝါနဲ့သူ့ဇာနည်ချင်းဆိုင်စရာ မလိုတော့မှာလေ။ စိတ်လျော့ ဝင်းဖန့်ဖန့်ဝါရဲ့။

“ဝါရိုတယ် မဟုတ်လား”

“ရိုပါတယ်ရှင်”

တံခါးသွားဖွင့်ပေးသည့်မို့မို့ကို သူက ခပ်တိုးတိုးမေးလိုက်ပြီးမှ ရုံးခန်းထဲဝင်လာ၏။ အလုပ်တောင် ကောင်းကောင်းမလုပ်ရသေးဘူး။ ဒင်းက လာနေခွင့်ယူက်ချေပြီ။ လက်မှတ်ထိုးပြီးသည့် File ကို တမင်အသံ ခြည့်အောင် ပစ်ချလိုက်ပြီး ဖျက်စောင်းတစ်ချက်ကိုတော့ အသံတိတ်လှမ်းခဲလိုက်မိပါ၏။ ငါနော်... စကားမပြောချင်ဘူးဆိုနေမှပဲ။

“ဗန်း!...”

“ဟ! ဒါက ဆန္ဒပြတာလား၊ ကိုယ့်ဆီလာတဲ့ Customer ကို”

“ပစ္စည်းပို့လိုက်မယ်ဆို ပြီးရောပေါ့။ ဘာလို့ လူကိုယ်တိုင် လာရတာလဲ”

“ဒီလိုပဲလေ၊ အသံလေးကြားရုံနဲ့ မတင်းတိမ်နိုင်လို့ ရုပ်လေးပါ မြင်ချင်လို့ပါ ဝါရဲ့”

ကြည့်! စလာပြန်ပါပြီ။ မိုးမိုးက ဧည့်သည်ဖို့ Coffee ဖျော်ရန် (မျက်နှာပြုံးစိစိဖြင့်) ရုံးခန်းထဲမှထွက်သွားလေ၏။ စတွေ့တုန်းကလို လေသံမာနဲ့ပြောပြီး တစ်ယောက်တစ်ပေါက် စကားများတုန်းက ပြီးပြတ်ရောပေါ့။ ဘာမှရှေ့ဆက်စရာမလိုတော့မှာကိုး။ အခုတော့ ဒင်းခြေရည်ပြီး ဝါရုံးခန်းကို ရောက်လာလို့ ဝါကိုဝါမှန်းသိပြီး မျက်နှာအမူအရာကော လေသံပါ ပြောင်းကုန်တော့တာလေ။

‘မင်းခန့်သာ’ဆိုတာ ရာထူးအဆင့်အတန်းခွဲခြားတတ်သူလား။ ဝါဖန်ဖန်ဝါမှန်းမသိခင်က မျက်မှောင်ကြွတ်ပြီး လေသံမာနဲ့ ပြောခဲ့တဲ့မြို့ကွင်းကို ခုထိ ဝါမြင်ယောင်နေတုန်းပါ။ အဲဒီတုန်းကဖြစ်ခဲ့တဲ့ဒေါသတစ်မျိုး၊ အခုကတစ်မျိုး။ တတ်လည်းတတ်နိုင်ပါ။

“ဒီမှာ... အရည်မရအဖတ်မရ အပိုစကားတွေ လာမပြောခန့်နဲ့။ ရှင်မှာတဲ့ပစ္စည်းတွေ အခုပဲပို့ပေးမယ်”

“အဲဒီလိုမလုပ်နဲ့လေ၊ အိမ်အတွင်းပြင်ဆင်တာ ဝါကိုယ်တိုင် လုပ်တာဆို”

“ဘာရယ်”

“အဲဒါကြောင့် အန်တီထားကို သေချာမေးပြီးမှ ကိုယ်လာခဲ့တာ မနက်က Phone နဲ့ပြောတုန်း ဝါက Phone ပိတ်လိုက်တာကိုး။ ဘာမှမပြောလိုက်ရဘူး”

ကောင်းပါလေ့။ Phone ပိတ်လိုက်မိတဲ့ဝါကပဲ အပြစ်ဖြစ်ရပြန်တာလေ။ လည်ပျံ မင်းခန့်သာ၊ စကားကိုဘယ်လိုပြောရင် ဘယ်လိုချောင်ဆင်မလဲဆိုတာ တွက်ချက်တတ်ပါ။ ကြီးကြီးခေါင်းစဉ်နဲ့ ဝါကို တုပ်တုပ်လှလှနိုင်အောင် ချည်နှောင်ချင်ပြန်ပါရောလား။

“ရှင့်အသက် ဘယ်လောက်ရှိပြီလဲ”

သူပြုံးတုံ့တွံဖြစ်သွားလေ၏။ ဝါသဘောက တဆိတ်ရှိ လူကြီးတွေ ဆွဲထည့်ပြီး ပြောကျင့်ရှိတဲ့သူ့ကို နှိပ်ကွပ်ပြချင်တာပါ။ ဒါကို သဘောမကလို့ရင်တော့ ခက်တော့မှာပဲ။ ဝါကလည်း စကားပြောရင် လောတတ်တက်။

“ကိုယ်ပြောထားတယ်လေ၊ ဝါထက် သုံးနှစ်ကြီးပါတယ်လို့”

“အဲဒီရှင့်အသက်ကိုမှမထောက်၊ အားအားရှိ ကြီးကြီးကို သွားဆီတည်နေတာ ကောင်းသလား။ လူဆိုတာ ကိုယ့်အားကိုယ်ကိုးရတယ်မင်းခန့်သာရဲ့”

“ကိုယ်သိတယ်လေ”

“ဒါဖြင့်”

“အန်တီထားကိုပြောတာက ပြောသင့်တယ်ယူဆလို့ပါ ဝါရဲ့။ ဒီလိုဆိုယ့်ဘက်က အင်အားမတောင့်တင်းရင် ပြိုင်ဘက်ကို ကိုယ်ဘယ်လိုဆဲထိုးနိုင်ပါ့မလဲ။ မဟုတ်ဘူးလား”

“ဘယ်လို”

“ဘုရားရေ! ပြိုင်ဘက်တဲ့။ သူသုံးသွားတဲ့နာမ်စားက ဝါကိုရင်ထိတ်စေမယ်။ ရင်ထဲမှာ တိတ်တဆိတ်ရှိနေပြီထင်ရတဲ့ သူစိမ်းတစ်ယောက်ကို သူသိတာ မြန်လှချည်လား။ ဝါတို့အိမ်ရဲ့အတွင်းရေးကိစ္စအထူး

သဖြင့် ဝါလျှို့ဝှက်ချက်ကို ဒီလိုလူ သူစိမ်းတစ်ယောက်ဆီ ဖွင့်မပြောသ
ပါချေ။ ဖေဖေတို့ တဆိတ်လွန်လေပြီ။

“နေစမ်းပါဦး၊ ရှင်ပြိုင်ဘက်လို့ပြောရအောင် ရှင့်ကို ဘယ်သူ
ကျွန်မအတွက် ပြိုင်ပွဲဝင်ခန့်ထားလို့လဲ”

“ဝန်ခံတယ်ပေါ့လေ”

“ဘာရယ်”

“အန်တီထားက သတိပေးလိုက်လို့ပါ ဝါရဲ့၊ အတိအကျပြောရ
မျိုးမဟုတ်ပါဘူး။ ဝါနဲ့အနီးဆုံးမှာရှိချင်တဲ့ ကိုယ့်အတွက် နောက်ထပ်
တစ်ယောက် ထပ်ရှိလာရင် အဲဒီလူဟာ ကိုယ့်အတွက်ပြိုင်ဘက်ပဲလေ”

“ကျွန်မ!”

စကားဆက်ရန်ပြင်လိုက်စဉ် မိမိက ကော်ဖီလင်းဗန်းဖြင့် ရော
လာတာမို့ ခဏစောင့်လိုက်ရပါ၏။ ရုံးခန်းထဲ ကိုယ်ရေးကိုယ်တာကိစ္စ
ရတာ ရှက်စရာပါပဲ။ ဒီလိုသာ သူ တရောင်းရောင်း ရုံးခန်းကိုဝင်ထွက်
နေရင် ဘေးဘိဝံယာ ကုမ္ပဏီလူကြီးတွေ အကုန်လုံးမြင်ပြီး သူနဲ့ဝါ
က အမြန်ဆုံးပျံတော့မှာလေ။ Satellite မလိုဘဲ အလိုလိုသတင်း
တော့မှာပါလား။

“ဒါ ရုံးခန်းမှန်း ရှင်သိပါတယ်နော်”

“ဝါသာ ကိုယ်နဲ့ Phone ပြောခွင့်ပေးရင် အိမ်ကိုလာလည်
ပေးရင် ဒီလိုမျိုး ရုံးခန်းထဲ ကိုယ်လာစရာဘယ်လိုပါ့မလဲ”

ကြည့်စမ်း! အကွက်ရတာနဲ့ ထုတော့တာပါပဲ။ ဝါကိုက ညှစ်
ထင်ပါရဲ့။ ဒီကိစ္စရောက်ရောက်အောင် အကြောင်းမရှိအကြောင်းမ
ပြီး ရောက်လာမှန်းသိလျက်နဲ့ ဝင်းဖန့်ဖန့်ဝါတို့ ခံပြန်ပါရောလား။

စီးပွားရေးလောကကို ခြေချတာ သူက စောနေတာမို့ Senior
နေတာပါလေ။ လူလည်ကျတတ်ပါ့ မင်းခန့်သာ။

“အလုပ်ကိစ္စရှိနေလို့ ရှင့်ကို ဒီရုံးခန်းထဲ ဝင်ခွင့်ပြုလိုက်တာပါ
မင်းခန့်သာ။ ဒီထက်ပိုစရာ ဘာအကြောင်းမှမရှိတဲ့အတွက် ကျွန်မအိမ်
ထိ ရှင်လာစရာမလိုပါဘူး”

“ကိုယ်နားလည်ပါတယ်၊ ကိုယ်ကလည်း ဝါဆီကိုရောက်ဖို့ Power
Weight တွေ မသုံးဘဲ ကိုယ့်နည်းကိုယ့်ဟန်နဲ့ Step by Step
ချင်လာသူပါ။ တရားသဖြင့်ပေါ့လေ”

ဝါ မဲပြုံးပြုံးလိုက်မိ၏။ အလာကြီးပါပဲ။ သူသုံးနေတဲ့လက်နက်က
မိလောက်ကြီးမှန်း ဝါ မသိဘူးထင်နေသလား။ အိမ်အထိ ဝင်ထွက်ခွင့်
တော့ သူ့ဘက်က ဖိတ်စာတစ်ခြမ်းပြည့်ဖို့ ရာခိုင်နှုန်းက (50)ကျော်
တော့မလား။ ဝင်းဖန့်ဖန့်ဝါကို လျှော့မတွက်ပါနဲ့ မင်းခန့်သာ။

“ရှင့်မှာ အချိန်တွေ တော်တော်ပိုနေလို့လား”

သူတစ်ချက်ရယ်လိုက်လေ၏။ ဘာသဘောလဲ၊ လူကိုလှောင်သလို
ခန့်တော့ သူ့မျက်နှာကို တစ်ခုခုနဲ့ပေါက်ဖို့ ဝါက ဝန်မလေးပါချေ။
ကိုယ့်ကို ပါးပါးလေးလာထိရုံနဲ့ ခပ်ထူထူပြန်ပေးကျင့်ရှိတာ မဟုတ်

“ဘဝအတွက် ပြည့်စုံဖို့ ကွက်လပ်က ရှိနေလို့ပါ ဝါ။ အဲဒီအတွက်
ကိုစွဲယူတယ်ရမှာပေါ့။ No problem...”

“ရှင်အချိန်ဖြုန်းနိုင်ပေမယ့် ကျွန်မက မဖြုန်းနိုင်ဘူးရှင့်၊ ကျွန်မ
တွေနဲ့ ဒီမနက်ပဲ Meeting ထိုင်ခဲ့တာ”

“အဲဒီတော့”

“ရှင်နဲ့အတင်းရိုက်ပြီး ပေးစားမှာမဟုတ်ဘူးတဲ့ ကျွန်မစိတ်ကြီး ရွေးချယ်ခွင့်ပေးထားမှန်း ရှင်သိအောင်ပြောပါရဲ့ ဦးမင်းခန့်သာ”

“Thanks! ဝါ... ဝါ”

“ဘာ!”

“ဒီတစ်သက် အိမ်ထောင်မပြုဘူးဆိုပြီး ခါးခါးသည်းသည်း ပြောနေတဲ့ခံယူချက် ပြောင်းသွားရတဲ့အတွက်ပါ”

ကြည့်စမ်း၊ ဗေဇေလေသံအတိုင်း ပြောပြန်တာပါလေ။ ဘယ်လေး စိတ်တိုစရာကောင်းလိုက်သလဲ။ ဒင်းကတော့ ဝါမုန်းတီးလာအောင် သည်းတဲခံစားချက်မျိုး လာပျိုးနေပြန်ပါရောလား။ စိတ်တိုလာပြန် နော်။

“သိပ်ပျော်မနေနဲ့၊ ကျွန်မရွေးချယ်မယ့်လူစာရင်းမှာ ရှင့်နား မပါဘူး”

“စကားဆိုတာ အကုန်မှမပြောသင့်တာ”

“ရှင်ရောက်နေတာ တော်တော်ကြာနေပြီနော်”

“ကိုယ်ပြောပြီးပြီလေ၊ ကိုယ့်နောက်ကို ဝါလိုက်မှလို့”

“ဘာရှင့်”

အပိုင်ကြီးပြောချလိုက်တာမို့ ဆတ်ခနဲထရပ်ပြီးသား ဖြစ်သွား ၏။ ဒီလောက်ပြောနေတာတောင်မှ ဝါကို သူလျှော့တွက်လွန်းနေတ လေ။ ဒင်းကိုတော့ တစ်လွှာချင်း အရေခွံသာ ဆုတ်ပစ်လိုက်ချင်တ လေ။

“မမ... ကြီးမေက Phone ကိုင်လိုက်ပါတဲ့”

“ကျွန်မ!”

သူ့မျက်နှာ ဝင်ခနဲဖြစ်သွားပြီး ခေါင်းငုံ့ပြီးလိုက်တာမို့ ဝါ သိ

သည်။ တွေ့တယ်မဟုတ်လား၊ ဒင်းသိပ်လည်ပါတယ်လို့။ နိုင်ရာအညွှာ မှီမိရရကိုင်ထားမှတော့ ကြိုးဆွဲရုပ်လေး ဝါကဖြင့် ကြီးကြီးတုံ့လက် မှာ လိုသလို ကရတော့ဦးမှာလေ။

“ဟယ်လို”

“ဆောင့်ကြီးအောင်ကြီး ထူးပြန်ပြီလား၊ ဟိုကလေး ညည်းရုံးခန်း မှာလား မိဝါ”

“ဘယ်သူလဲ”

“မင်းမင်းကိုပြောတာလေ”

“ဟုတ်တယ်”

“အေး... သူ့အိမ်ကို Decroation ဆင်ပေးရမှာ စေတနာပါပါ သွားလုပ်ပေးလိုက်စမ်း၊ ဘာများပင်မန်းမှာမို့လို့လဲ၊ ဟိုဟာညွန့် ဒီဟာ ဆိုပြီး ပါးစပ်နဲ့လက်ညှိုးပဲ သုံးရမှာကို ရှေးမဆစ်ချင်စမ်းနဲ့”

“ကြီးကြီး”

“လူကြီးက လုပ်ဆိုလုပ်မှပေါ့၊ ညည်း အတော်လက်ပေါက်ကပ်ပါ သေး မိဝါ။ ဒီလောက်လေးလုပ်ရမှာကို ဒီလို”

“သိပြီ... သိပြီ... လုပ်ပေးရင် ပြီးရောမဟုတ်လား”

“ဟဲ့... ”

ကြီးကြီးစကားမဆုံးခင် Phone ကို ခွပ်ခနဲပြန်ချကာ သူ့ကို စူး ခနဲကြည့်လိုက်မိပါ၏။ လုပ်ထားဦးပေါ့ မင်းခန့်သာ။ အလှည့်ကျရင် စတမ်းတဲ့။ ရှင်နိုင်ခွင့်ရတုန်း နိုင်ပြထားပေါ့လေ။ ကျွန်မအလှည့်ရောက် စရင်တော့ ရှင်လိုခွင့်ခံရဖို့သာ ပြင်ထားပေတော့ မင်းခန့်သာရေ။

အခန်း (၁၂)

သူဆောက်နေသည့်ခြံသို့ နောက်ထပ်တစ်ကြိမ် ရောက်ရပြန်ပါ။
ဒီကိစ္စပြီးပြတ်မှပဲ ဒင်းနဲ့မျက်နှာမဆုံရတော့မှာလေ။ လူက စိတ်မပြေ
တာမှန်ပေမယ့် အလုပ်ကို စေတနာအပြည့်ဖြင့် လုပ်တတ်တဲ့အကူ
ဝါမှာရှိပြီးသားမို့ ဘာပဲလုပ်လုပ် သေသေချာချာလုပ်တတ်လေ၏။

“ဒီနံရံထောင့်လေးမှာက ဟိုမီးဆိုင်လေး တပ်လိုက်လေ၊ မဟာ
ဘူး... အဲဒီ Steel ရောင်လေးကိုပြောတာ”

ကျွန်းတော့ထဲမှ အကုန်ထုတ်ပြီး သမံတလင်းထက် စိထား
Accessory ပစ္စည်းတို့ကို ဝါမျက်စိဖြင့် စိတ်ကြိုက်ရွေးကာ တပ်ဆင်
နေပါ၏။ ဒီနေ့ ဝါဝတ်လာသည့် Shirt ဆန်ဆန် ချုပ်ထားသည့် Blouse
က အဖြူဆွတ်ဆွတ်မို့ မပေရအောင် သတိထားနေရပါသည်။ ခါတိုင်း
ကိုယ်တိုင်ဝင်လုပ်တာမျိုးလည်း မလုပ်ဖြစ်ပါချေ။

ဝါကျောပေးထားသည့်တစ်ဖက်မှာ ပါကေးစခင်းနေပြီမို့ လှုပ်

ခွက်က အတော်လေး နားဆူနေပါသည်။ ထုလုပ်မှုကိစ္စကိုအောင် အော်
မြှောက်နေရတာမို့ လည်ချောင်းပင် နာသလိုလိုဖြစ်လာလေ၏။ ကံကလည်း
ကောင်းတာက ပိုများနေသည့်နယ်လေ။

“ဝါ”

“ကျစ်! ဘာလဲ”

“ပင်ပန်းနေပြီလားလို့မေးတာ”

သူလှမ်းပေးနေသည့် အချို့ရည်ဘူးကို ဝိုက်ညှပ်ကာ ခေါင်းခါပြလိုက်
လည်ချောင်းနာလာရင် အဲဒီအချို့ရည်တွေအအေးတွေကို ရှောင်ရ
ရမယ်။ မဟုတ်ရင်တော့ သိပ်မအောင်တဲ့ ဝါအသံ Power လေး ပျောက်
ကွားတော့မှာလေ။ သူတမင်တကာသက်သက် ဝါကိုလုပ်ကြလေသလား။

“ရေသန့်ဘူးပဲပေးပါ”

“ရေ”

“အင်း... ရေခဲစိမ်ထားတဲ့ ရိုးရိုးဘူးနော်”

“OK! ရစေရမယ်”

အလုပ်သမားတွေကိုမခိုင်းဘဲ သူကိုယ်တိုင်လုပ်ပေးတာမို့ ကောင်
မတွေမျက်နှာထက် ပြုံးချင်ချင်အရိပ်တို့ ပေါ်လွင်နေလေ၏။ ဝါက
တစ်နာတည်နှင့်မို့ ဝါရှေ့မှာ မရယ်ရဲကြပါချေ။ သူလုပ်ပုံက အတော်ကြီး
သိသာလွန်းနေတာကိုး။ သိသာသိစေ မမြင်စေနဲ့တဲ့။ သူကဖြင့် ဝါ
နားမှာ တကပ်ကပ်ရှိနေပြီး တခြားနေရာကို စိမ့်ကွပ်ကဲဖို့ သတိမရသည့်
ပုံပါ။

“ဒီမှာရပြီ ဝါ”

“ပေး... ရှင်လုပ်စရာရှိတာ သွားလုပ်လေ”

“ဘာမှမရှိတာ ဝါရဲ့၊ ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“ကျွန်၊ ကျွန်မအလုပ်လုပ်တဲ့နား မရှိစေချင်လို့ပေါ့။ အထူးအပါးနားမလည်ဘူး။ တကယ်ပါပဲ”

“ဝါဆင်နေတာ ကိုယ်မကြိုက်ရင် ကိုယ်ရှိနေမှ ပြင်လို့ရမှာပေါ့ ဝါရဲ့”

တွေ့လား... စကားကိုကပ်သပ်ပြောနေပြန်ပါပြီ။ ဝါဘာသာလွတ်လွတ်လပ်လပ်လေး အလုပ်လုပ်မှ မြန်မြန်ပြီးမှာပေါ့။ သူတစ်ယောက်လုံး ဘေးမှာရပ်ပြီး အရိပ်တကြည့်ကြည့်လုပ်နေတာက ဝါအတွက် အခက်ခက်တာလေး။ ဒီလူနဲ့တော့ ခက်တော့တာပါပဲ။

“ရှင်လုပ်တတ်ရင်လည်း ကိုယ့်ဘာသာလုပ်ပါလား။ ဘာကြောင့် ကျွန်မကိုခေါ်သေးလဲ”

“ရော်! ဒါက ဝါကျွမ်းကျင်တဲ့ပညာလေး၊ ကိုယ်က ဆရာဝင်တုန်းတာမှမဟုတ်တာ ဝါရဲ့”

“ဟေ့! ဟေ့! အဲဒါမတပ်နဲ့လေ၊ လိုက်မှမလိုက်ဖက်တာကိုး၊ တို့အစ်မကို မေးဦးမှပေါ့။ စွတ်ဆက်လုပ်နေတာပဲ”

သူ့ကိုလှည့်ရန်တွေ့နေတာနဲ့ပဲ တစ်ဖက်ကို လွတ်ကုန်ပြီလေ။ အော်လိုက်သည့်အတိုင်း မှန်နေတာပါ။ ပြတင်းပေါက်ကြီးတွေဘေးမှာ ဆိုင်းလုလုလေးတွေ ဆင်တူတပ်ဖို့ရှိတာကို အိပ်ခန်းထဲဆင်မယ့်ပစ္စည်းများတပ်ရတယ်လို့။

“အဲဒါမဟုတ်ဘူး၊ ဟိုဘူးအဝါထဲမှာ အကုန်ပါတယ်၊ ဆင်တူတပ်ရမှာ”

“ဒီဘူးလား အစ်မ”

“မဟုတ်ဘူး... ဟိုဘက်က ဘူး၊ အဲဒါလည်း မဟုတ်သေးဘူး၊ အေး... အဲဒါဟုတ်ပြီ”

“ပြည်းဖြည်းလုပ်နော်၊ ကွဲလို့လည်းမရဘူး၊ ပဲ့လို့လည်းမဖြစ်ဘူး”
“ဟုတ်ကဲ့ခင်ဗျ”

အကဲပိုရန်ကောဟု မျက်စောင်းခဲလိုက်မိ၏။ ပစ္စည်းတွေက ရှားပြီး မှာရတာလည်း ခက်ခဲတာကိုး။ ကောင်လေးတွေ သယ်ပြုကြတိုင်း ဝါကို တိုက်မိမှာစိုးပြီး ‘ဟိုဘက်ကသွား၊ ဒီနားမလာနဲ့’ ဆိုပြီး နှင်လွှတ်နေသည့် သူဌေးကို အလုပ်သမားတွေက အကုန်လျှောင့်ချင်နေလေပြီ။ ဝါက ကလေးမှမဟုတ်ဘဲ။ ဒီလောက်တော့ ရှောင်တတ်တာကိုများ ပိုကိုလိုလွန်းနေတာပါလေ။ စိတ်ရှုပ်ရပါ။

“ဝါ”
“ကျွန်၊ ဘာလဲ၊ ခဏခဏခေါ်နေတာပဲ”

“ဗိုက်ဆာနေပြီလားလို့ မေးတာ”
“မဆာဘူး၊ ကျွန်မက ဒေါသထွက်ရင် ရေကလွဲပြီး ဘာမှမျိုချလို့ မရဘူးရှင်”

“ဟင်! ဟုတ်လား။ ဘာကိုဒေါသဖြစ်ရပြန်တာလဲ”
“ရှင်ကို... ရှင်ကို သိပြီလား”

“ဝါကလည်းလေ၊ ကိုယ်က ဘာများ ဝါကိုနှောင့်ယှက်နေလို့လဲ”
“ဒီနားမှာ မနေစေချင်လို့ပြောတာ ရှင်မှမသွားတာကိုး”

“ကိုယ် ဒီမှာမနေရင် ဝါမှာ အန္တရာယ်တစ်ခုခုဖြစ်လာတော့ ဘယ်နှယ်လုပ်မလဲ”

နှိုးခနဲ ကျိတ်ရယ်သံတွေ ထွက်လာလေ၏။ ကောင်လေးတွေ့ ရယ်

တာကို မအောင်နိုင်ကြတော့ဘူးထင်ပါရဲ့။ ခက်တာပဲ။ ဒင်းကတော့ ဝါ
မျက်လုံးပြူးပြူး သတိပေးတာကိုလည်း နားမလည်ပုံနှင့်လေး။ လုပ်ပုံကို
က ကလေးဆန်ပါ။ မင်းခန့်သာရယ်။

“လူဆိုတာ သေမျိုးရှင်၊ သေတစ်နေ့ မွေးတစ်နေ့မှို သေနေစေ
ရင် သေမှာပဲ။ ဘာများစိုးရိမ်စရာရှိလဲ”

“ဟာ... ဖွ! မပြောကောင်းတာတွေ မပြောရဘူးလေ။ ဝါနဲ့တော့
ခက်တာပဲ”

“ကျွန်မက ခက်တာမဟုတ်ဘူး ခက်နေတာကမှ ရှင်”

“လုပ်ချလိုက်ပြန်ပြီ”

“ရှင် ဗိုက်ဆာနေပြီလား”

“ဟင့်အင်း”

“ဆာရင် သွားစားနှင့် ရှင်ဆာနေလို့ ကျွန်မကိုမေးနေတာ မဟုတ်
လား”

“အတူတူသွားစားမှာပေါ့”

ကိုက်ရယ်သံတွေ ထပ်ထွက်လာပြန်၏။ ဒီသူဌေးတော့ အလုပ်သမား
တွေကြားမှာ ဟာသဖြစ်နေချေပြီ။ ရှိစဉ်ကဲ့သို့ကွာတွေတော့ ပွန်းပဲ့ကုန်တော့
မှာပါ။ သူ့အစား ဝါကပင် မျက်နှာပူလာရသလိုနယ်ပါလေ။ အလိုက်မသိ
မောင်ဘဦးနဲ့တော့ ထိပ်တိုက်တွေ့နေချပြီ။

“ဝမ်းချင်းဆုံတာမှတ်လို့ ကိုယ့်ဘာသာ သွားစားပါလား”

“ကိုယ်ပြောပြီးပြီလေ။ ဝါနဲ့အတူစားမယ်လို့”

ကဲ! ဒီလောက် မျက်နှာအရိပ်အကဲပြနေတာလည်း မရပါလားနော်။
သူ့အကျိုးလက်မောင်းစက်ဆွဲလျက် အိမ်ပြင်သို့ခေါ်ထုတ်ခဲ့ရ၏။ ခေါ်တော့

လည်း ရှောရှောရှူရှူပါလာသားပါပဲ။ အရင်က အမိန့်တွေ အာဏာတွေ
ဗုန်းဗောလအောသုံးတဲ့ မင်းခန့်သာတစ်ယောက် ဘယ်လိုများ ဖြစ်သွား
ရတာပါလိမ့်။

“ဒီမှာ ရှင်နည်းနည်းမှအလိုက်မသိပါလား”

“ဘာဖြစ်ရပြန်ပြီလဲ ဝါရယ်”

“ဘာဖြစ်ရမှာလဲ။ ရှင်လုပ်ပုံကို ရှင်ပြန်ကြည့်ဦး”

“ကိုယ်တာလုပ်လို့လဲ။ ဝါဆွဲခေါ်လို့ ပါလာတာကို”

“ကူစ်! မခေါ်လို့ဖြစ်မလား။ ရှင်ပြောဆိုနေပုံက အလုပ်သမားတွေ
ရယ်စရာဖြစ်နေပြီရှင်။ သိရဲ့လား”

“ရယ်ပါစေပေါ့။ ဂရုစိုက်စရာလား”

“ဘာ”

“ဟုတ်တယ်လေ။ အားလုံးက ကိုယ်နဲ့ဝါအကြောင်းကို အကုန်သိ
ထားကြတာပဲ။ ဘာများဖုံးထားစရာရှိလို့လဲ”

ကြည့်စမ်း! ပြောပုံကိုက အပြစ်ကင်းစင်သည့်နယ်ပါလေ။ ဝါကပဲ
ကဲကဲဆတ် အရှက်သည်းနေပုံပေါက်နေရတာကို။ စိတ်တိုတိုဖြင့် သူ့ရင်
ဘတ်ကို ပိတ်ထုမိရာ အုန်းခနဲအသံပင် မြည်သွားလေ၏။ ဝါက စိတ်မြန်
လက်မြန်ရှိသူမဟုတ်ပါလား။ စိတ်တိုတယ်နော်... စိတ်တိုတယ်။

“အဲဒီလိုမလုပ်နဲ့လေ”

“လုပ်မှာပဲ။ ရှင်လုပ်ပုံက တော်တော်ကောင်းတာကို။ အမြင်ကပ်
တယ်”

“ဝါလုပ်ပုံကမှ အထင်လွဲစရာနော်”

“အံ့မာ!”

“ဟုတ်တယ်လေ၊ ဒီမမက ငါတို့ BOSS ကို သိပ်နိုင်စားတာပဲလို့ စိတ်ထဲထင်ကုန်မှာပေါ့၊ ဝါရဲ့။ ကိုယ်က စေတနာနဲ့ပြောတာပါ”

ဝါ အောက်နှုတ်ခမ်းကို သွားဖြင့်ဖိကိုက်ထားတာကိုမြင်ပြီး သူက သဘောကျစွာ ရယ်လေတော့၏။ ဝါအဖြစ်က သူများအထင်လွဲမှာကိုလည်း စိုး၊ အမြင်မှားမှာကိုလည်း ကြောက်တဲ့ပုံဖြစ်နေရတာပါလေ။ ဒီပြဿနာ ချဲ့မြစ်ဖျားခံရာ ရေသောက်မြစ်က လူကြီးတွေက စတာမို့ လူကြီးတွေနဲ့သာ ရင်ဆိုင်ပြီး ဖြေရှင်းရတော့မှာပါပဲလား။

“မထူးပါဘူး၊ ဝါရယ်၊ နေ့လယ်တစ်နာရီပဲ ကျော်နေပြီ။ တစ်ခုခု သွားစားကြရအောင်ပါ”

“မစားချင်ပါဘူးဆိုမှ”

“အနီတီထားကို Phone လှမ်းဆက်ပြီး ပြောလိုက်ရမလား”

“ရှင်နော်”

“ဒါဖြင့် လာလေ”

“ကျွန်မအသားကို မထိနဲ့”

“ဝါမှာ အသားရောရှိလို့လား”

“ကြည့်စမ်း!”

“Sorry! ပျော်စေချင်လို့ စလိုက်တာပါ။ စိတ်မဆိုးပါနဲ့။ ခုနက တော့ ကိုယ့်ကိုဆွဲခေါ်ပြီး”

“အင်္ကျီစကို ဆွဲတာပါ။ ဘယ်မှာ အသားထိလို့လဲ”

“စောစောက ရင်ဘတ်ကို ထုလိုက်သေးတယ်လေ”

“ဦးမင်းခန့်သာ”

ဝါ ခြေစုံရပ်လိုက်တော့ သူက ပြုံးစိမ့်ဖြင့် သူ့ကားရှေ့ခန်းတံခါး

ကို အဆင်သင့်ဖွင့်ပေးလိုက်လေ၏။ ဒီလိုတော့လည်း အလိုက်သိသားပါ လား။ တစ်သက်နဲ့တစ်ကိုယ် ဝါကိုယ်ပိုင်ကားကိုပဲ မောင်းခဲ့ရတာမို့ အခုလို ချီး Lady First Style က ရင်ထဲမှာ တစ်မျိုးလေး ဖြစ်သွားစေပါ၏။ ခင်းခန့်သာ... ရှင်ကိုယ်ရှင် အမှတ်ထပ်ပေးစေချင်လို့ ဤကဲ့သို့ပြုမူလေ သလား။

“Chinese, Japanese, Thai, French... ဘယ် Food စားချင်သလဲ”

“မြန်မာ”

‘ရော်၊ နေ့တိုင်းစားနေရတာကို အပြောင်းအလဲလေး တစ်ခါတလေ စားချင်ဘူးလား’

“ကျွန်မက စားနေကျအစားအစာကို ပြောင်းပြီးမစားတတ်ဘူး။ သူ့အကျင့်ဖြစ်နေပြီ”

“ဒါဖြင့် ဝါက တစ်ယောက်ဆိုတစ်ယောက် ခွဲခွဲမြဲမြဲခိုက်သူပေါ့လေ”

“လိုရာဆွဲမတွေးချင်စမ်းပါနဲ့၊ လူဆိုတာ ကိုယ့်မိမိနဲ့ကိုယ် လာကြ တာပဲကို”

သူက ဝါပြောတာကို နားလည်ပုံဖြင့် ဘာမှဆက်မပြောတော့ပါချေ။ နှစ်ဦးသား စကားဆက်မများချင်လို့ပါပဲ။ မြို့ထဲကိုပဲ ထွက်တာမို့ မြန်မာ ထမင်းဆိုင်ခပ်သန့်သန့်ရှေ့မှာ ကားကိုရပ်လိုက်ပါ၏။ ဆိုင်ထဲကိုဝင်လိုက် တော့ သီချင်းသံငြိမ်ငြိမ်လေးဖြင့် ဟင်းနံ့ခပ်မွှေးမွှေးတို့က ဆာလောင်နေ သည့်အစာအိမ်ကို အသံပိုမြည်လာစေလေသည်။

“ဘာဟင်းနဲ့စားချင်လဲ... ဝါ”

သူက Menu ကိုလှမ်းပေးကာ ထောင့်ဆုံးစားပွဲမှာ ရှေးထိုင်လိုက်

၁၂၆ မေသဒ္ဒါမောင်

လေ၏။ ဆိုင်က လူသိပ်များဘဲ အတော်လေးသန့်တာမို့ ဝါစိတ်ကြိုက် ပါလေ။ အရင်ဆုံး Coat နှစ်ဘူးမှာကား ဟင်းရွေးရန်အတွက် Menu ကိုကြည့်လိုက်မိပါသည်။ သူ့ဘာကြိုက်မလဲဆိုတာထက် ဝါက အစာရွေး သူမို့ ဝါစိတ်ကြိုက် ရွေးမှာရမှာလေ။

“ကြက်သားကြော်၊ ဗုစွန်ထုပ်၊ ငါးပတ်မွှေရယ်၊ ပြီးတော့ (၁၂)မျိုး ဟင်းချိုတစ်ပွဲ၊ အသုပ်ကော မှာလို့ရလား”

“ရပါတယ် အစ်မ”

“ဒါဖြင့် မြင်းရွာရွက်သုပ်တစ်ပွဲနဲ့ သရက်ချဉ်သုပ်တစ်ပွဲပါ ပေးပါ”

“ဟုတ်ကဲ့၊ အစ်ကိုဘာမှာဦးမလဲ”

“အင်း... ငါးဆုပ်ဟင်း၊ အမဲနု၊ ကြက်အသည်းအမြစ်၊ အာလူး ကက်တလိပ်နဲ့ စွန်တန်ဟင်းချိုတစ်ပွဲပေးပါ။ ဝါ ဘာထပ်မှာဦးမလဲ”

“တော်ပြီ”

“လိုက်ပွဲပါ တစ်ခါတည်းချပေးပါ ညီ”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ ခင်ဗျာ”

ဘာမှမဟုတ်ပေမယ့် ဝါတို့စားပွဲမှာ ပြည့်သွားပါ၏။ အကြိုက်မတူ တာမှန်ပေမယ့် အမဲနုတစ်မျိုးကလွဲပြီး သူ့မှာစားတဲ့ဟင်းက ဝါနှစ်သက် တဲ့အစားအသောက်ပါပဲ။ ဆာနေတာကြောင့် ဗိုက်ထဲကို အတော်များများ ထည့်လိုက်မိတာ အမှန်ပါ။ ထမင်းစားပြီး အချိုတည်းရန် ကော်ဖီဆိုင် ဘက် သူမောင်းသည့်ကားပေါ်မှာ ငြိမ်လိုက်ခဲ့၏။

“ဟင်!”

မှန်ချပ်များအပြင်ဘက် Platform ထက် လျှောက်လာသည့်လူ ငယ်လေ။

ပြောစကားပါ ၁၂၇

လက်ထဲမှာ စာအုပ်တွေ ပွေ့ပိုက်ထားတာမို့ စာအုပ်ဆိုင် ဝင်ခဲ့သည့် နဲ့ပါပဲ။ လူတွေကြားမှာ ဝင်းနေသည့်အသားရောင်နှင့် ထင်းနေသည့်လူ ငယ်လေးကို အံ့သြမင်သက်စွာဖြင့် ဝါ ငေးကြည့်နေမိပြန်တာလေ။ ဒုတိယအကြိမ်မြောက် တွေ့ခြင်းပါပဲ။

အခန်း (၁၃)

“အတော်ခရီးပေါက်နေပြီ မဟုတ်လား”

သစ်သီးစိတ်ကို ခက်ရင်းဖြင့် လှမ်းယူလိုက်စဉ် ဖေဖေ မေးလိုက်လေ၏။ ဘာကိုလဲ၊ အကြောင်းမဲ့တော့ ဒီစကားမျိုး ထွက်မလာနိုင်ပါ။ သူ့အလုပ်ထဲ တရောင်းရောင်းရောက်တာကို ဖေဖေတို့ ဘယ်လိုမျိုး သိလိုက်ပြန်ပါလိမ့်။

“သူ့ကို ဝါစိတ်မကူးဘူးလို့ ပြောထားပြီးသားနော်”

“ဟော! အတွေးချော်ပြန်ပါရောလား။ ဖေဖေက သူ့တိုက်အိမ် အချောသတ်ပြီလား မေးတာပါသမီးရဲ့။ တစ်မျိုးမထင်ပါနဲ့”

ဝါ အနည်းငယ်မျက်နှာနွေးသွားရပါ၏။ အာရုံက မျက်လွှာချကာ လမ်းလျှောက်သွားပါသည် လူငယ်လေးထံ ရောက်သွားရတာပါလေ။ တည်ငြိမ်နေပါသည်မျက်နှာလေး။ မျက်လွှာကို ဖျတ်ခနဲဖွင့်ကာ ဘေးဘက်ကို

ကြည့်တဲ့ ရှေ့တူရုတ်တည့်တည့်သိသို့သာ တန်းတန်းဖြောင့်ဖြောင့် လျှောက်သွားတာပါလေ။ အရပ်အမောင်းလည်းလှပါရဲ့၊ အထူးသဖြင့် ကတ္တီပါဖိနပ် နက်ရောင်လေး စီးထားသည့် သူ့ခြေထောက်ဖွေးဖွေးလေးတွေကို ဝါ ဘာအကျဆုံးပါပဲ။ ဒုက္ခရေ! ဝါတော့ ရူးလုလုဖြစ်နေပြီထင်ပါရဲ့။

“ဝါ”

“ဟင်”

“ဘာကိုစဉ်းစားနေပြန်တာလဲ၊ သမီးပုံစံက ဟိုတစ်ကြိမ်လို့ ပြန်ဖြစ်ပြန်ပြီနော်”

“မဟုတ်ပါဘူး”

“ဒီတစ်ပတ်ပိတ်ရက်ရော မေမေ့ကို ဘုရားလိုက်ပို့ဖြစ်ပါဦးမလား”

“ပို့မှာပါ မေမေရဲ့၊ ဝါ ‘ကတိပေးထားတာပဲဟာ’

“အေး... အဲဒါတော့ သမီးကို မေမေသဘောကျတာ၊ သမီးက

ပြောရင်ပြောထားတဲ့အတိုင်း လုပ်တတ်လို့”

မေမေက သံပရာရည်ဖျော်ကာ ယူလာပေးလေ၏။ ဧည့်ခန်းဆက် နားပင် TV ကြည့်ရင်း ထိုင်ဖြစ်ကြတာပင်။ ဒီညနေ ထမင်းစားတာ နှိပ်နည်းနည်းစောသွားလေသည်။ စောစောပြီးတော့လည်း စောစော ချီရတာပေါ့လေ။ အိပ်လိုကော ပျော်ပါ့မလားမသိ။ အဲဒီကောင်လေးနဲ့ ဘာရတိုင်း ဝါ အလိုလိုအိပ်မပျော်တာ ဝါ့ကိုယ်ဝါ အသိဆုံးမဟုတ်ပါ။

“ဖေဖေမေးတာ မဖြေသေးဘူးနော်”

“ဖြေမှာပါ ဖေဖေရဲ့၊ ပြီးသလောက်ဖြစ်နေပါပြီ။ ဒီတစ်ပတ်လုံး အိပ်မှာပဲ ပြင်ဆင်ပေးနေရတာနဲ့ ဝါမှာ အလုပ်ကြွေးတွေ ပုံနေပြီ”

“အပေါ်ထပ်တွေ့ရောလား”

“ဟုတ်”

“အိမ်က တော်တော်လှတယ်ဆို”

“လှတာတော့ လှတယ်မေမေရဲ့၊ ဝန်တာထောင်လေးတွေ ချိုးထားတာရော၊ ခြံထဲ View ကို အပေါ်စီးက ကြည့်ရတာကအစ ပြောစရာအောင်ကို လှတာ”

“သမီး သဘောကျလား”

“အာ... ဝါအိမ်မှမဟုတ်တာ မေမေရဲ့”

မေမေက ဝါပြောတာကို သဘောကျသလိုနယ် ပြုံးလေ၏။ အဲဒီအိမ်က မင်းခန့်သာ အိမ်ထောင်ပြုပြီးရင် နေမှာမို့ စိမ်မြေနဲ့ အချောသတ်နေတာမဟုတ်ပါလား။ ဝါသာ သဘောကျတယ်ပြောမိရင် အကိုခေါင်းညှိတ်လက်ခံသလို ဖြစ်သွားမှာပေါ့။ အလိုလေး၊ ခက်ပါ။

“အိမ်ရှေ့မှာ အလှူငါးမွေးဖို့ ရေကန်လေးနဲ့ ရေတံခွန်လေးရှိတာဆို”

“အင်း... ဟုတ်တယ်၊ ကန်ထဲကို ကျောက်တုံးလှလှလေးတွေ ထည့်ခိုင်းထားသေးတယ်။ ညဘက်မီးထွန်းရင် မှိန်မှိန်လေးလင်းဖို့ မီးချိတ်လေး ရွေးရဦးမှာ”

“အိမ်နောက်ဘက်က Tennis ကွင်းနဲ့ ရေကူးကန်ကိုရော ကြည့်ပြီးပြီလား”

“ရှင်”

ဝါ အတော်လေး အံ့သြသွားရပါ၏။ တိုက်ထဲနဲ့ရှေ့ပိုင်းမှာပင် အလုပ်နေရတာမို့ မီးဖိုခန်းတံခါးကိုဖွင့်ပြီး ခြံနောက်ဘက်ကို တစ်ကြိမ်

ကြည့်ဖြစ်ခဲ့ပါချေ။ ဘုရားရေ၊ မင်းခန့်သာကတော့ သူအိမ်ထောင်ပြုဖြစ်ရင်နေဖို့ အစွမ်းကုန်စွမ်းဆောင်နိုင်တာပါပဲလား။ Hotel အများစုမှာသာ အားနိုင်သည့် Design မျိုး ရအောင်ကို ခြံဝယ်ပြီး တည်ဆောက်နိုင်တာလားနော်။

“သမီး ခုထိမမြင်သေးဘူးလား”

“ဟုတ်တယ်၊ ဝါ အနောက်ဘက် မရောက်ဖြစ်သေးဘူး”

“ဝါသမီးက အတော်ညံ့သေးတာပဲ... ကိုယ်တာဝန်ယူထားတဲ့ အဆောက်အဦးကို သေချာလေ့လာကြည့်မှပေါ့”

“မင်းမင်းလက်ထပ်မယ့် မိန်းကလေးကတော့ အတော်လေး ကံကောင်းတာပဲ”

ဝါ မဲ့ပြုံးပြုံးလိုက်မိပါ၏။ အလုပ်အခြေအနေမေးသလိုနဲ့ မသိမသာ သူ့ဘက်ကို တွန်းပို့နေကြတာ မဟုတ်ပါလား။ ဒီစကားမျိုးကို မှီမှီထံမှ ညည်း မကြာခဏ ကြားနေရတာပါလေ။ ဘယ်ဖြစ်ပါ့မလဲနော်။ တော်ကြာ သူ့မိဘတွေက ဝါကို ဒီယုန်မြင်လို့ ဒီခြံထွင်ပြီး သူတို့သားကို လက်သင့် လိုက်တာလို့ ထင်သွားရင် ဝါသိက္ခာတွေ မြေပေါ် ဘုတ်ခနဲ ပြုတ်ကျကုန်တာမှာပဲ။

“ဝါကို အထင်သေးမှာတော့ မခံနိုင်ပါဘူး”

“ဟယ်၊ ဘာကိုလဲ”

“ဟုတ်တယ်လေ၊ အစကတော့ ဘူးခံငြင်းနေပြီး သူ့ခြံကိုမြင်မှ ခေါင်းညှိတ်ရင် ဝါကိုဘယ်လိုမြင်မလဲ။ ဝါက ကိုယ့်ခြေကိုယ့်လက်နဲ့ ရှာတဲ့ ငွေကိုပဲ တန်ဖိုးထားမှန်း မေမေတို့သိပါတယ်”

“အေးပါ၊ အဲဒါကိုသိထားလို့လည်း သူတို့ဘက်က ဖေဖေသမီးကို

အကင်းမကပ်ရဲတာပေါ့။ ဝင်းဖန့်ဖန့်ဝါရဲ့မာနက ဒိတ်ဒိတ်ကြဲပဲဟာ”

“ဖေဖေနော်”

“မဟုတ်လို့လား”

“မဟုတ်တဲ့နေရာမှာတော့ ဝါနာမည် မကြီးချင်ပါဘူး”

ရယ်သံခပ်အုပ်အုပ် ထွက်လာပါတယ်။ ဖိအားတွေ မပေးကြလို့ပဲ တော်ပါသေးရဲ့။ ဒါမှမဟုတ် ဝါနဲ့သူ နေ့တိုင်းနီးပါး ဆုံနေလို့ပဲ ငြိမ်နေကြတာမျိုးပဲလား။ တွေ့ပါပြင်ပါများရင် အလိုလိုငြိတွယ်လာတတ်သတဲ့။ ကျောက်တိုင်တောင် နွဲ့ပါများရင် နွဲ့လာတတ်တဲ့အမျိုးလို့ ယူဆထားကြတယ်ထင်ပါရဲ့။ ခက်တာက ဝါက ကျောက်တိုင်မဟုတ်ဘဲ နှလုံးသားရှိတဲ့ လူသားစင်စစ်ဖြစ်နေတာလေ။

“ဒီအချိန်ရောက်နေတာတောင်မှ သမီးသဘောကျစရာအချက်အလက်တစ်ချက်တောင် သူ့ဆီမှာ မတွေ့ဘူးလား”

စိတ်ထဲမှ ကျိတ်မြူးဖြစ်လေ၏။ ဝါသဘောကျစရာဖြစ်အောင် အမျိုးမျိုးဖန်တီးနေတာ မသိဘဲနေမလား။ အရင်လို လေသံမာမာနဲ့ မင်းတစ်ခွန်း ငါတစ်ခွန်း ပြောတာမျိုးမဟုတ်တော့ဘဲ သူ့နှုတ်ဖျားက ‘ဝါ’တော့ကို မချတမ်း ရေရွတ်နေတာ မဟုတ်ပါလား။ သို့သော် ဝါနှလုံးသားကန်ရေပြင်က မလွှပ်မယှက် ငြိမ်သက်နေတော့ အခက်သားလား။

အနီးနားမှာ ရှိနေပါရဲ့။ ငြင်းပယ်ဖို့ကလည်း အချက်အလက်တွေရှိ ခက်ခဲပေမယ့် ဝါက ဘေးကိုမငဲ့ကွက်ဘဲ အဝေးကို လှမ်းမျှော်ကြည့်နေမိတာပါလေ။ နာမည်လေးတောင်မသိ အကြည့်ချင်းလည်း မဆုံ အမြဲလေးချင်းတောင်မှ မဖလှယ်ဖူးတဲ့ အဲဒီသူစိမ်းတစ်ယောက်ကိုမှ ယိုင်ချင်နေတဲ့စိတ်က အံ့သြစရာပါပဲ။

မထင်မှတ်ဘဲ ခဏတာ ဖျတ်ခနဲတွေ့ခွင့်ရလိုက်တိုင်း ဝါရင်ထဲမှာ ဗွန်နီဆိတ်ကလေးတွေ ခုန်ပေါက်နေသည့်နှယ် တဖျတ်ဖျတ်ခုန်နေရတာ ဘာကြောင့်များပါလိမ့်။ ဆယ်ကျော်သက်အရွယ်လည်း မဟုတ်ပါဘဲ ဒီလို လှုပ်ခတ်ခြင်းတွေက ဝင်းဖန့်ဖန့်ဝါရဲ့အိပ်မက်တွေကို လှပစွာ ဖန်ဆင်းပေးသတော့ ခက်သားပါလား။

စိတ်ကူးမယဉ်တတ်တဲ့ ဝင်းဖန့်ဖန့်ဝါကို စိတ်နှလုံးပျော့ပျောင်းလာစေပြီး သိမ်မွေ့လှပတဲ့ အဆန်းတကျယ်အိပ်မက်တွေ ဖြစ်တည်စေခဲ့တာ အဘယ်ကိုသို့သော တန်ခိုးရှင်ကြောင့်ပါလဲ။ ကမ္ဘာကို အချိန်ဆိုတာနဲ့ တန်သတ်တည်ဆောက်ထားတာမှန်ရင် အဲဒီအချစ်ဆိုတဲ့အရာကိုရော ဘာဖြစ်တည်စေရတာပါလိမ့်။

“တော်တော်မှ စဉ်းစားလိုက်ရလား”

“ဝါစဉ်းစားနေတာ၊ သူ့အကြောင်းမှမဟုတ်တာ ဖေဖေရဲ့”

“တယ်ဆန်းပါလား”

“ဝါ... သူ့ကိုအပြင်မှာ နှစ်ကြိမ်တွေပြီးပြီ”

“ဘယ်သူလဲ”

“ဒါပေမဲ့ အိပ်မက်ထဲမှာတော့ အကြိမ်ကြိမ်တွေဖူးနေတယ်”

“အိပ်မက်ထဲမှာ”

“ဟုတ်တယ်”

“သမီးက ဘယ်တုန်းက အိပ်မက်မက်ခဲ့ဖူးလို့လဲ”

“အဲဒါပြောတာပေါ့ ဖေဖေရဲ့၊ သူနဲ့ဆုံဖူးမှ ဝါမှာ အိပ်မက်တွေ ဘာကယ်ရှိလာတာ”

“မင်းမင်း မဟုတ်ဘူးလား”

“ဟင့်အင်း”

“ဒါဆို ဘယ်ကလူလဲ”

“မသိဘူးလေ”

“ဟော့ဗျာ! ငါ့သမီး အတော်အရွယ်ထတာပါပဲလား။ နာမည်တော့ မသိတဲ့လူကို စိတ်ကူးယဉ်နေရတာလို့”

ဝါ တစ်ချက်တိုင်သွားရပေ၏။ ဟုတ်ပါတယ်။ ဝါအဖြစ်က ရေမှ အရပ်ရေနေသလို စမ်းတဝါးဝါးနဲ့ ဖြစ်နေတာမဟုတ်ပါလား။ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် အလိုလိုနေရင်း သိမ်ငယ်လာသည့်နှယ် ခံစားလိုက်ရလေ၏။ အဲဒါတစ်ခု I can do it! ဆိုပြီး လက်သီးကိုကျစ်ကျစ်ဆုပ် အံ့ခဲထားလေတဲ့ မိန်းမတစ်ယောက်အတွက် ဒါမျိုးမဖြစ်သင့်တာပါလေ။

အစစအရာရာ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် အားကိုးပြီး ခြေပေါ်မတ်မတ်ခန့်ခန့်ခဲတဲ့ ဝင်းဖန့်ဖန့်ဝါရဲ့အနာဂတ်မှာ တွေ့ဝေတဲ့ဆိုင်းမှုမျိုးက တစ်ကြိမ်တစ်ခါမှ မရှိခဲ့ပါချေ။ အခုတော့ အိမ်ထောင်ပြုဖို့စဉ်းစားမိရုံနဲ့ အနောက်အယုတ်တွေက တစ်ဆင့်ပြီးတစ်ဆင့် ရောက်လာတော့တာလေ။ အရင်တစ်ကိုယ်တည်း စိတ်လွတ်လက်လွတ်နေခွင့်ပဲ ရှိပါရစေလား။

“ဝါ”

မေမေတို့က ဘာဆက်ပြောမှာလဲဆိုသည့်မေးခွန်းမျိုး ပေါ်လွင်နေသည့်မျက်ဝန်းတို့ဖြင့် ဝါကိုကြည့်နေကြပါတယ်။ အတော်ကို ခက်ခဲသည့်အခြေအနေမျိုးပါပဲ။ စီးပွားရေးကိစ္စမျိုးမှာ ဘယ်သူ့အကူအညီမှမလိုဘဲ အေးအေးလူလူဖြေရှင်းနိုင်ခဲ့ပါလျက် ဒီလိုနည်းသားရေးရာကိစ္စမျိုးမှာ အကျပ်ရိုက်နေရတာ ဝါအဖို့ ရှက်စရာကြီးဖြစ်နေတာပါလေ။

မျက်နှာအနည်းငယ်မျှ ပူနွေးသွားရပါ၏။ ဝါတစ်သက် မျက်နှာအ

တည်တည် အေးစက်စက်အပြုံး ဆီမာမာလေသံနဲ့ မာနကြီးသည့်မိန်းကလေးအဖြစ် လက်မထောင်ခဲ့တာ အမှန်ပါ။ အခုတော့ မာသည့်ဟုထင်ထားတဲ့နည်းသားက ထင်သလောက် မမာကျောနိုင်တာကို လက်တွေ့သိလာရတာပါလေ။ အချစ်က မာနကိုချွေချစေနိုင်တဲ့ လက်နက်ဆန်းတဲ့လား။

“ပြောလေ သမီးရဲ့”

“အမှန်ဆို တစ်ယောက်တည်းရပ်တည်သွားဖို့ ဆုံးဖြတ်ထားခဲ့တာ”

“အဲဒီတော့”

“ဝါ စိတ်မရှုပ်ချင်ဘူး မေမေ”

“ဘယ်လို”

“နွေတိုင်းကြုံတွေ့နေရတဲ့အခက်အခဲမှန်သမျှကို လွယ်လင့်တကူ မဟုတ်ရင်တောင်မှ အတတ်နိုင်ဆုံး ဖြေရှင်းနိုင်ခဲ့တာပါ။ ဒီလိုမျိုးရှုပ်ထွေးရတဲ့စိတ်ခံစားမှုကို ဝါ မလိုချင်ဆုံးပဲ”

“သမီးအတွက် ဘာက စိတ်ရှုပ်စရာဖြစ်နေလို့လဲ”

“ဖြစ်တာပေါ့ ဖေဖေရယ်၊ အရင်ကဆို မိုးလင်းတာနဲ့ ဒီနေ့ ငါ့မှာ ဘာလုပ်စရာတွေရှိနေသလဲဆိုတဲ့အတွေးမျိုးနဲ့ အိပ်ရာကနိုးခဲ့ရတာ”

“ဒါဖြင့် အခုက”

“အခုဆို မိုးလင်းတာနဲ့ ဘယ်အချိန် ဝါ စိတ်ရှုပ်ရမလဲဆိုပြီး ရင်တထိတ်ထိတ်နဲ့ နိုးထလာရတာမျိုးဖြစ်နေလို့ပါ။ အထူးသဖြင့် ဖေဖေတို့လိုလိုသွားလားဖြစ်နေတဲ့ မင်းခန့်သာက ဝါကိုစိတ်ရှုပ်အောင် အများဆုံးလုပ်နေတဲ့သူပဲ”

မေမေက ဘာမှမပြောပေမယ့် ဖေဖေကတော့ ဝါကိုငဲ့ကြည့်ရင်း ပြုံးလိုက်လေ၏။ ဝါပုံစံက ဖေဖေတို့ အထင်အမြင်သေးစရာများ ဖြစ်နေ

လေပြီလား။ ဒီအရွယ်ရောက်ချိန်ထိ တစ်ကြိမ်တစ်ခါမှ မလှုပ်ခတ်ခဲ့ဖူး
စိတ်အစုံက အံ့သြထူးဆန်းစွာ အခုလိုဖြစ်လာရတယ်လို့။

“ဒါကတော့ သမီးဘက်က တစ်ဖက်သတ်အမြင်နဲ့ ကြည့်တာ
သူ့နေရာကကြည့်ရင်လည်း သူ့မှန်နေတာပဲလေ။ လွတ်လပ်တဲ့မိန်းကလေး
တစ်ယောက်ကို ဘယ်ယောက်ျားမဆို ကြိုးစားခွင့်ရှိပါတယ် ဝင်းဖန်ဖန်ထိ

“မှန်ပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့ ဝါအတွက် အတော်လေးကို အနှောင့်အယှက်
ဖြစ်ရပါတယ် ဖေဖေ။ သူ့ကြောင့် အလုပ်မှာ အလွဲလွဲအချော်ချော်
ဖြစ်ရတာ အကြိမ်ကြိမ်ပဲ။ ဖေဖေတို့မျက်နှာကိုငဲ့ပြီး သူ့လိုသမျှ လိုက်ဖြုတ်
ပေးရလို့ အခုဆို ဝါမှာ အလုပ်ကြွေးတွေ ပုံနေပြီဖေဖေ။ ခါတိုင်း အချိန်
မှန်အိပ် အချိန်တန် နီးတတ်တဲ့ဝါက နှိုးစက်ပြည်တာတောင်မှ မနိုးချင်
နိုးချင်နဲ့ ကျုံးထရတာမျိုးဖြစ်လာတော့ မကောင်းတော့ဘူး”

“သမီးဖြစ်နေတာ မင်းမင်းကြောင့်မှဟုတ်ရဲ့လား။ မင်းမင်းမဟုတ်
တဲ့လူအတွက်နဲ့ဖြစ်ပြီး အဲဒီကလေးကိုတော့ ပုံမချသင့်ပါဘူး ဝါရယ်”

“အဲဒါတော့ ဖေဖေလည်း ထောက်ခံတယ်၊ မင်းမင်းလည်း အ
လုပ်လုပ် သူ့သိက္ခာအကျခံပြီး လုပ်မှာမှမဟုတ်တာ။ သမီးကူညီရတယ်
ဆိုတာကလည်း အတိုင်းအတာတစ်ခုတော့ ရှိတာပဲ ဝါ။ သူ့တိုက်သာကြီး
သွားရင် သမီးဆီလာချင်ပါတယ်ဆိုရင်တောင်မှ reason ကောင်းကောင်း
ရှိမှ လာလို့ရမှာလေ”

“ဟုတ်တယ် ဝါ၊ စိတ်ရှုပ်တယ်ဆိုတိုင်း ဘယ်သူ့ဘယ်ဖါကြောင့်
ဆိုတာထက် ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ပြန်ဆန်းစစ်တတ်ဖို့လိုမယ်။ သမီးဘာသာ
ပြန်မေးကြည့်ပါဦး”

စကားပိုင်းက ဤတွင် အဆုံးသတ်လေ၏။ နောက်ဆုံးတော့ အမိက

တရားခံက ဝါကိုယ်တိုင်တဲ့လား။ မှန်ပါတယ်... ကိုယ့်စိတ်ကို ကိုယ်သာ
လျှင် ပိုင်ဆိုင်ကြတာမဟုတ်ပါလား။ သို့ပါလျက် သူ့စိမ်းတစ်ယောက်ရဲ့
စိုးမိုးခြင်းကိုခံရပြီး သူ့များစိတ်နဲ့ ကိုယ့်ခန္ဓာကိုယ်မျိုးဖြစ်ရတာက ဘာ
ကြောင့်ပါလဲ။ အချစ်ဆိုတာ ဒီလိုပဲ လူကို စိတ်ပြောင်းလဲအောင် ဖန်တီး
နိုင်စွမ်းရှိသတဲ့လား။

အခန်း (၁၄)

“ခေါင်းထဲမှာ ကြည်ရဲ့လား”

ခေါင်းကိုသာ ညိတ်ပြလျက် ဖြေလိုက်မိ၏။ စကားများများ မပြောနိုင်တော့ပါလေ။ လူက ဖျားချင်ချင်ဖြစ်နေမှန်းသိပေမယ့် အလုပ်နားခိုင်းမှာကို ကြောက်တာမို့ ဒီတိုင်း ဆေးသောက်ပြီး ထွက်ခဲ့ရပါ၏။ ဒီနေ့ သူ့အိမ်ကိစ္စပြီးပြတ်ပြီမို့ တစ်ပုဂ္ဂိုလ်မှာလေ။ ဖေဖေတို့ပြောသလို သူ့သတို့သမီးဖြစ်မယ့်မိန်းကလေးက ကံအတော်ကောင်းမှာကို ဝါလည်း သိနေပါသည်။

ကုက္ကတီကို နောက်ကျမှောက်မည်ဟု ကြိုပြောထားတာမို့ သူ့တိုက်ရှိရာဆီသို့သာ ဦးတည်မောင်းလိုက်မိပါ၏။ ကားကို လမ်းထဲချိုးချလိုက်ပြီး ခြံရှေ့ရောက်စဉ် ခြံတံခါးလှလှကြီးကို ထင်းခနဲမြင်လိုက်ရလေသည်။ မြက်ခင်းပြင်ကျယ်နှင့် ကွန်ကရစ်ခင်းထားသည့်လမ်းက ကွေ့ကွေ့လေးဖြစ်ကာ အစိမ်းနုရောင်သုတ်ထားသည့် ခေတ်မီတိုက်ကြီးကို လှပစွာမြင်နေရပါ၏။

တစ်ခြမ်းသာ ဖွင့်ထားသည့်တံခါးဘက်မှ ကားကို ခြံထဲမောင်းဝင်ခဲ့ပါသည်။ တိုက်ရှေ့မှာ ဘာကားမှရှိမနေတာကြောင့် သူ့ရောက်မလာသေးမှန်း သိလိုက်ရလေ၏။ အလုပ်သမားအနည်းငယ်သာ ရောက်နေပြီး အချောသပ်အလုပ်တို့ကို လုပ်နေကြပါသည်။ ကားပေါ်မှ ဝါဆင်းလိုက်စဉ် သန့်ရှင်းရေးလုပ်နေသည့်ကောင်လေးက မြင်သွားပြီး အံ့သြသွားလေ၏။

“ဟာ... အစ်မ၊ သူဌေး မရောက်သေးဘူးခင်ဗျ”

“သိတယ်၊ ခဏပဲလာကြည့်တာ။ ဘာလိုဦးမလဲလို့လေ။ ပြီးရင် ပြန်မှာ”

“ဪ... ကြည့်ပါ အစ်မ”

အိမ်ရှေ့မှဝင်လိုက်စဉ် အိမ်ထဲမှာ အတော်လေး သန့်ရှင်းနေမှန်း တွေ့ရလေသည်။ ပါကေအကြမ်းခင်းထားတာ၊ နံရံတွေကို ဆေးညှိညှိလေး သုတ်ထားတာ၊ ပြတင်းဘောင်တွေကိုကအစ ဆေးသုတ်ပြီးပြီမို့ အိမ်ကနေချင့်စဖွယ် ကြည့်ကောင်းနေလေပြီ။ လှေကားကို Steel တိုင် Steel တန်းဖြင့် အခိုင်အမာတပ်ထားကာ၊ လှေကားထစ်ကျွန်းပြားများကအစ Polish အရောင် တောက်ပနေတာပါလေ။

နင်းတက်ရမှာ နှမြောသလိုဖြစ်နေပေမယ့် အပေါ်ထပ်ကိုပါ စစ်ကြည့်ချင်တာမို့ ခပ်မှန်မှန်နင်းတက်ခဲ့ပါ၏။ အလုပ်သမားတွေက ဟိုဟိုဒီဒီအချောသတ်အလုပ်တို့ကို လုပ်နေကြတုန်းပါပဲ။ နံရံတွေထက်မှ မီးဆိုင်းတွေ၊ မီးချောင်းလှလှလိမ်လိမ်လေးတွေ၊ အလှဆင်ပန်းဆွဲတွေကိုက အစ မော့ကြည့်ရင်း သဘောကျနေမိလေသည်။

ဝါရောင်းတဲ့ပစ္စည်းလေးတွေကြောင့် ဝယ်သူတွေဆောက်တဲ့တိုက်တိုင်း အိမ်တိုင်း သေသပ်လှပနေတာကို ကျေနပ်မိတာ အမှန်ပါ။ ခြံရံတာ

တွေရှိသည့်အပေါက်တိုင်းကို တံခါးတွေ ဖွင့်ထားတာမို့ တစ်ခန်းချင်းဝင် လိုက်ထွက်လိုက် လျှောက်ကြည့်နေမိသည်။ နေဝင်ဆည်းဆာကို မြင်နိုင် သည့် နောက်ဖေးဘက် ထုတ်ထားသည့်ဝန်တံကို ဝါရောက်သွားပါ၏။

“ဟယ်!”

အဟုတ်ပါပဲ။ Tennis ကွင်းနှင့်ကပ်လျက်မှာ Swimming Pool ပြာပြာက ရှင်းရှင်းလင်းလင်းကြီး မြင်နေရတာပါလေ။ တကယ့်ကို အနောက် တိုင်းဆန်ဆန် Hote မျိုး လုပ်ထားတာပါလား။ အိမ်တွင်း Acces- sary တွေချည်း လုပ်ပေးတာမို့ ဒီအနောက်ဘက်ကို တစ်ကြိမ်မှ မကြည့် ဖြစ်ခဲ့ပါချေ။

အောက်ထပ်ကိုပြန်ဆင်းခဲ့ပြီး မီးဖိုခန်းထဲ တစ်ချက်ဝင်ကြည့်ကာ နောက်ဖေးပေါက်ကိုဖွင့်၍ ထွက်လိုက်ပါ၏။ အေးခဲတိုက်ခတ်လာသည့် နံနက်ခင်းလေပြည်က ရင်ကိုငြိမ်းချမ်းအေးမြသွားစေတာ အမှန်ပါ။ ခရ ကူးကန်ရဲ့ဘောင်ကို ကြွေပြားခင်းထားပုံကအစ သေသေသပ်သပ်ပါပဲ။ Tennis ကွင်းကိုလည်း သံကော ကာရံထားတာမို့ မျဉ်းဖြူဖြူလေးတွေနဲ့ ကွင်းညှိလေးက ပန်ရနေတာပါလေ။

ညဘက်မြင်သာအောင် လမ်းမီးတိုင်းကို သိပ်အမြင်ကြီးမထားဘဲ ခပ်နိမ့်နိမ့်ထားသည့်မီးဆိုင်းတွေ၊ တိုင်ရဲ့အောက်ခြေမှာ ကျောက်စရစ်ခဲ လေးတွေ သေချာစီ၍ပုံထားတာ မျက်မြင်ပါပဲ။ ခြံထဲမှာပန်းပင်တွေကို အခုမှ စိုက်တန်တာစိုက်၊ အိုးနဲ့ယူလာတာယူပြီး နေရာချနေတုန်းမို့ မပြည့် စုံသေးတာတောင်မှ သူ့ခြံက ဤမျှလောက်နှင့်ပင် အတော်လေး လှပ ခန့်ငြားနေလေပေပြီ။

“ဝါ”

“အမေ!”

“လန့်သွားလား... Sorry!”

ဘယ်အချိန်က အနားသို့ သူရောက်လာမှန်းပင် မသိလိုက်ပါ။ ငဲ့ ကြည့်မိသော သူဝတ်လာသည့် မြင်းချေးရောင် Sport shirt နှင့် Style Pants အဖြူက ဝါမျက်စိထဲမှာ အတော်နှစ်သက်သွားမိပါ၏။ သူ Colour match ဖြစ်အောင် ရွေးဝတ်တတ်သားပါလား။

“ဘယ်တုန်းက ရောက်နေတာလဲ”

“အင်း... စောစောလေးကပဲ။ ဘာများလို့ဦးမလဲ လာကြည့်တာ ပါ။ ခဏနေ ကုမ္ပဏီသွားတော့မှာ”

“ဝါ စိတ်တိုင်းမကျတာ ဘာများတွေ့သေးလဲ”

“ဟင့်အင်း”

ခေါင်းခါပြလိုက်ပါ၏။ ဘာလဲ... ဝါလာနေမယ့်အိမ်လို့သဘောထား မျိုးနဲ့ ဒီမေးခွန်းကိုမေးတာများလား။ နေဦး... အထအနကောက်ပြီး တွေး လို့မဖြစ်သေးပါလေ။ သူ့ပုံစံက တည်တည်ငြိမ်ငြိမ်နဲ့ မဟုတ်ပါလား။

“ဒါဖြင့် ကိုယ်နဲ့ဝါ နောက်ထပ်တွေ့ဖို့ မလွယ်တော့ဘူးပေါ့လေ”

တိတ်တိတ်နေလိုက်မိ၏။ သိပြီးသားကိုများ မေးနေရတယ်လို့၊ ကွန် တရစ်ကျောက်ပြားထက် ရပ်နေတာမို့ သူနှင့်ဝါက အတော်လေး နီးနေပါ သည်။ ခြေလှမ်းကိုရွှေ့မိရင် ကျောက်စရစ်ခဲတွေကို နင်းမိမှာစိုးတာမို့ ငြိမ်နေရတာပင်။ တော်ကြာ မတော်တမဆုန်းနဲ့ ဇာတ်လမ်းတွေ ဆက်ချင် သလိုဖြစ်မှာကို ကြိုတင်ကာကွယ်ထားရမှာ မဟုတ်ပါလား။

“ဖြစ်မျက်ခဲတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်ကွတွေအတွက် ကိုယ့်ဘက်ကပဲ တောင်ပန် ပါတယ်။ ဝါ စိတ်မဆိုးဘူးမဟုတ်လား”

“ရပါတယ်၊ ကိစ္စမရှိပါဘူး”

“တကယ်တမ်းဝန်ခံရရင် ဝါကိုမြင်မြင်ချင်း စိတ်ဝင်စားမိခဲ့တာပါ”

ဝါမျက်နှာ နွေးခနဲဖြစ်သွားရပါ၏။ ဒီစကားမျိုးကို အရင်က စကြားတာနဲ့ လူက တဆတ်ဆတ်တုန်လာပြီး ရင်ထဲမှာ ဒေါသတွေ ဆူပွက်လာတာပါ။ အခုတော့ ဝါရင်တွင်းမှာ ပူလောင်ခြင်းတွေ ရှိမနေဘဲ အေးစက်စက်ခံစားချက်တွေမို့ အံ့ဩစရာပါပဲ။ သူက ဝါအခြေအနေကိုစောင့်ကြည့်ရင်း စကားကိုရှေ့ဆက်လိုက်လေ၏။

“မမို့မို့သန့်နဲ့ နာမည်မှားခေါ်မိကတည်းကပါ ဝါ။ အဲဒီတုန်းက ကိုယ့်ကို ဖေဖေတို့တွေ ဘာကိစ္စကိုမှ မဆွေးနွေးသေးပါဘူး”

ပြီးချင်ချင်ဖြစ်သွားတာမို့ ဣန္ဒြေဆည်လိုက်ရပါ၏။ တကယ်လည်း ဝါနဲ့သူက အကျိတ်အခဲလေးတွေနဲ့ တာထွက်ခဲ့တာပဲကိုး။ အတော်အတန် ရင်းနှီးတာမျိုးရှိခဲ့တာမှန်ပေမယ့် ဝါဘက်ကတော့ သူ့ကိုသာမန်မိတ်ဆွေအဆင့်ထက် မပိုတာ သေချာပါ၏။ ဘာကြောင့်လဲဆိုတော့ သူနဲ့ ကားအတူစီးရတာမျိုး၊ မျက်နှာချင်းဆိုင်ထိုင်ပြီး ထမင်းစားရတာမျိုး ကြုံခဲ့ရတာတောင်မှ ဝါစိတ်ထဲ ရှက်ရွံ့တာမျိုး၊ သူ့ကိုမကြည့်ရဲဘဲ တစ်မျိုးကြီးတုန်လှုပ်တာမျိုး ရှိမှမရှိခဲ့တာကိုး။ သေချာပါတယ်... ရှင့်ကို ကျွန်မစိတ်မဝင်စားတာ အမှန်ပဲ မင်းခန့်သာ။

“ကိုယ့်ကို ဘုဘောက်ကျပြီး ပြန်အော်တဲ့မိန်းကလေးမို့ မှတ်မှတ်ရရဖြစ်ခဲ့တာပါ။ နောက်မှ ဖေဖေတို့ပြောလို့ ဝါနာမည်ကိုစကြားဖူးခဲ့တာနာမည်ဆန်းဆန်းလေးမို့ သတိထားမိရုံကလွဲပြီး ကိုယ် ဘာမှမဖြစ်ခဲ့ဘူး။ ဒါပေမဲ့ အလုပ်ကိစ္စနဲ့ပတ်သက်ပြီး ဆုံးဖြတ်ချက်ချတာ၊ ပြတ်သားတာ အဲဒီရံရံတဲ့စိတ်ဓာတ်ကို သဘောကျမိတာ အမှန်ပဲ”

“...”

“ကုမ္ပဏီကို စရောက်တဲ့နေ့မှာမှ ကိုယ့်ဘဝရဲ့အပြောင်းအလဲတစ်ခုကို ကြုံခဲ့ရတာပဲ။ မိဘတွေကြောင့်မဟုတ်ဘဲ ဝါကို ကိုယ့်ဘက်က တခြားနည်းလမ်းမျိုးနဲ့ ချဉ်းကပ်ချင်ခဲ့တာ ဘာကြောင့်လို့ ဝါထင်ပါသလဲ”

မဖြေမိပါချေ။ တဆိတ်ရှိ ကြီးကြီးတို့ ဖေဖေတို့ကတစ်ဆင့် သူခိုလ်ကျကျ အနိုင်ပိုင်းခဲ့တာ မသိလို့လား။ ဝါက လူကြီးတွေ သဘောကျကြိုးကိုင်ချယ်လှယ်လို့ရတဲ့ ခပ်တုံးတုံးသမီးမျိုးမှမဟုတ်တာလေ။ ဒါကို အစကတည်းက သူသိနေသင့်ပါတယ်။

“ဝါဘက်က ကိုယ့်ကိုခါထုတ်လေ၊ ဝါအနီးကို ပိုတိုးလာချင်တဲ့စိတ်က ထိန်းမရအောင် ဖြစ်ခဲ့ရပါတယ်”

“ဝါက...”

“ကိုယ့်စကားဆုံးအောင် ဆက်ပြောပါရစေလား... ဝါ”

ငြိမ်နေလိုက်ရပြန်ပါ၏။ အင်းပေါ်လေ၊ ဝါက အဝေးကွင်းကိုရောက်နေတာမို့ အိမ်ရှင်အသင်းကို အနည်းငယ်တော့ ဦးစားပေးရမှာပေါ့။ ဝါတို့ဖွဲ့မှာက ဒိုင်ငါးဦးက အပြည့်ပါနေတာကိုး။ ဘက်လိုက်တဲ့ဖွဲ့မှန်း သိနေပေမယ့် ဝါဘက်ကတော့ ဉာဏ်နဲ့ကစားရင် နိုင်ကွက်ကိုမြင်ရမှာပဲကိုး။

“မိဘတွေကြောင့်မဟုတ်ဘဲ မင်းခန့်သာကို မင်းခန့်သာလိုပဲ ခပ်နို့ရိုက်ပြပြီး စဉ်းစားပေးစေချင်ပါတယ် ဝါ။ ကိုယ့်အရွယ်က အင်း... အချစ်ဆိုတာကို ထုတ်ပြောဖို့ နှုတ်ရွံ့စေလို့ပါ”

“ဝါ နားလည်ပါတယ်”

သူစိတ်လှုပ်ရှားစွာဖြင့် လှည့်ကြည့်လေ၏။ ကန်ရေပြင်ပြာပြာကို ဝဲ အာရုံထားပြီး ကြည့်နေမိသည့်ဝါက သူနှင့်မျက်လုံးချင်းမဆုံဖြစ်ပါ။

အချစ်မှာ အားနာတာမျိုးမရှိဘူး မဟုတ်လား မင်းခန့်သာ။ ရှင့်ကိုငြင်း ဆန်ရမှာ အားနာစိတ်တစ်ခုအပြင် ဘာမှထူးထူးခြားခြားမဖြစ်လို့ပါပဲ။

“ရှင့်ကို ဝါလက်မခံနိုင်တာ ဝမ်းနည်းပါတယ် မင်းခန့်သာ”

“ဝါရယ်... ဒီလိုတော့ ပြတ်ပြတ်သားသားကြီး မပြောပါနဲ့လား”

“ဘဝဆိုတဲ့ခေါင်းစဉ်နဲ့ ရွေးရင်တော့ ကိုမင်းခန့်သာဟာ ငြင်းစရာ တစ်ချက်မှမရှိတဲ့ အမျိုးသားတစ်ဦးပါပဲ”

“ဒါနဲ့”

“နှလုံးသားနဲ့ရွေးချင်လို့ပါ ကိုမင်းခန့်သာ”

“ဘာရယ်”

“ဝါနှလုံးသားက ရှင့်ကိုလက်သင့်မခံနိုင်လို့ပါပဲ။ ဟိုတလောကပဲ ဝါကိုရှင်ပြောဖူးပါတယ်။ ကြီးကြီးတို့ကတစ်ဆင့် သိခဲ့ရတဲ့အကြောင်းအရာ တစ်ခုကြောင့်ပါ”

“ဒါဖြင့်... ဒါဖြင့်... ဝါရင်ထဲမှာ”

“ဟုတ်ပါတယ်”

နှစ်ဦးသား တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်သွားရပါတယ်။ သေချာခြင်းတစ်ခုကို ဝါလက်ထဲမှာ မြဲမြံစွာဆုပ်ကိုင်ထားလိုက်ပါပြီလေ။ ဘယ်အလုပ်ကိုမဆို မဆုတ်မနစ် ဖွဲ့နွဲ့ဆုံဖြတ်လုပ်ဆောင်ကျင့်ရှိခဲ့တဲ့ ဝင်းဖန့်ဖန့်ဝါအတွက် ဒီ တစ်ကြိမ်လည်း မမှားနိုင်ပါလေ။ ဝါက သူများတွေထက် ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် အယုံကြည်ဆုံးမဟုတ်ပါလား။

“ကိုယ် တကယ်ကို ထင်မထားတာအမှန်ပါပဲ။ လူကြီးတွေ စိုးရိမ် ပြီးပြောတယ်လို့ ထင်ထားတာ။ ဝါနဲ့ရင်းနှီးခွင့်ရဖို့ ဝါအနားမှာရှိခွင့်ရဖို့ ကိုယ့်မှာ ပြိုင်ဘက်တစ်ဦးရှိနေမယ်လို့ ဘယ်လိုမှမတွေးမိဘူး”

“ပြိုင်ဘက်မဟုတ်ပါဘူး ကိုမင်းခန့်သာ”

“မှန်ပါတယ်။ ကိုယ်က ဒီပွဲမှာ အနီကတ်နဲ့အထုတ်ခံရသူဖြစ်နေ ဘာကိုး”

နှစ်သိမ့်ပြီးတော့ ပြုံးဖြစ်ပါတယ်။ ဝါကိုကြည့်နေသည့်သူ့အကြည့်က ဝါရုံးတာမျိုးဖြစ်မနေတဲ့အတွက် အနည်းငယ်စိတ်သက်သာမှုတော့ ဖြစ် ပါပါသည်။ မိတ်ဆွေတွေအဖြစ်နဲ့တော့ တွေ့ချင်ဦးမှာပဲကိုး။ ဝါနဲ့သူက ဟွားရေးလမ်းမှာ ယဉ်လျှောက်နေကြတဲ့လူတွေမို့ပါလေ။

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ကိုယ်တို့ မိတ်ဆွေတွေအဖြစ်နဲ့တော့ ဆက်ရှိနေ နိုင်ပါတယ် ဝါ”

သူလက်ကမ်းပေးတာကို ဝါလက်ခံပြီး ဆွဲကိုင် နှုတ်ဆက်လိုက်မိ ပါ။ ခပ်နွေးနွေးလက်ဝါးတွေထဲမှာ အတော်အတန် ရင်းနှီးခင်မင်သည့် ခပ်ပွယ်တွေ အပြည့်အဝပါရှိနေပါရဲ့။ ဝမ်းနည်းရိပ် မပေါ်နိုင်အောင် နီးချုပ်နိုင်စွမ်းရှိတဲ့သူကို လေးစားမိတာ အမှန်ပါ။ ကောင်းသောခွဲခွာ ခြင်းလို့ ယူဆပါတယ် မင်းခန့်သာ။

“ဝါ ပြန်ပါဦးမယ်”

သူက ခေါင်ညှိတ်လိုက်လေ၏။ သူ့ရှေ့မှ အသာထွက်လာခဲ့ပါ၏။ မိတ်ဆွေတစ်ဆင့် မဖြတ်တော့ဘဲ တိုက်ဘေးမှ လျှောက်ခဲ့ပါသည်။ ဝါ တာပေါ်တက်ချိန်ထိ အနောက်မှာ သူလိုက်မလာတာမို့ သက်ပြင်းကို ချိတ်ရှိုက်လိုက်မိတော့၏။ ရှင့်ဘဝ ကျွန်မထက် အစစအရာရာ သာတဲ့ မျိုးသမီးမျိုးနဲ့ ထပ်ဆုံနိုင်ပါသေးတယ် မင်းခန့်သာရယ်။

ကားကို ကုမ္ပဏီဝင်းထဲ ကွေ့လိုက်စဉ် ဝါရင်ထဲ ထိတ်သွားရတဲ့ အလို့၊ ဟိုကားရဲရဲလေး ရှိနေတာပါလား။ ကား Parking မှာ ရပ်

၁၄၆ မမသဒ္ဓါမောင်

ထားတာ မဟုတ်တာဆို ညွှန်သည်ကားမှန်း သိလိုက်ပါသည်။ ကားပေါ်ဆင်းပြီး ထိုကားလေးရှေ့မှ လျှောက်ခဲ့စဉ် ရှေ့ခန်းမှာချိတ်ထားသည့် ထောင့်င်းသားအရုပ် (လက်တစ်ဆုပ်စာ)လေးက လှမ်းပြောင်ပြလိုက်သလိုဖြစ်ပါလေ။

ခြေလှမ်းကို ခပ်သုတ်သုတ်လှမ်းခဲ့မိပါ၏။ Lift ထဲဝင်စဉ် ခါတိုင်းထက် အခုန်မြန်နေသည့်ရင်ခုန်သံတို့က ပရမ်းပတာပါပဲ။ ကုမ္ပဏီရုံးအထပ်မှာ ဝန်ထမ်းတွေ အလုပ်ရှုပ်နေကြတာကို သတိမထားနိုင်ဘဲ ခန်းတံခါးကိုသာ အမြန်တွန်းဖွင့်ဝင်လိုက်မိပါ၏။

“ဟင်!”

မိုးနှင့်အတူ ရယ်မောနေသည့်လူငယ်လေးက ဝါရပ်နေသည့်တာကို ဖျတ်ခနဲလှည့်ကြည့်လိုက်စဉ် ဝါရပ်ထဲ ဒီန်းခနဲဆောင့်မြည်သံက အကျကြီးပါပဲ။ ဘုရားရေ! ဟိုကောင်လေး... ဟိုကောင်လေးပါလား။

ဒီ Shirt အဖြူ၊ ဒီယောပုဆိုး၊ ဒီဆံပင်ခပ်တိုတို့ကို ဝါ ခုချိန်အမှတ်ရနေတုန်းပါလေ။ မျက်ဝန်းနက်တို့ကအစ ပြုံးနေသည့်နှယ် အမှတ်တိုလက်နေပြီး နှုတ်ခမ်းလေးမတွဲက ပြုံးနေရာမှ သွားဖြူတန်းလေးထပ်ပေါ်လာသည်အထိ ရယ်လိုက်ပုံက ငယ်နေသည့်လူငယ်လေးကို ချစ်စရာဖြစ်အောင် ပိုပြီးပံ့ပိုးလိုက်သည့်နှယ်ပါလေ။

ရွှေပဒေသာစာပေ

ကျွန်တက်က ဘဝကိုငြိမ်းချမ်းအေးဆေးစွာ ဖြတ်သန်းချင်သူပါ။ ဘယ်လိုအနှောင့်အယှက် အတားအဆီးမျိုးကိုမှ ရင်မဆိုင်ချင်ပါလေ။ စိတ်ရှုပ်စရာကြီးကို ခဏလေးတောင်မှ မကြုံချင်တဲ့ ကျွန်တော်လို လူငယ်လေးကို လောကကြီးက အဘယ်ကြောင့် အရှုပ်တောထဲ ခေါ်သွားရတာပါလိမ့်...

မိဘစကားကို... မြေဝယ်မကျ နာခံတတ်သည့် အကျင့်က ငယ်စဉ်ကတည်းက အရိုးစွဲခဲ့သည့်လူငယ်တစ်ဦးပါ။ ဘဝလက်တွဲဖော်အဖြစ် တွဲဖက်ပေးသည့် “နဲ့သား” ကိုလည်း မည်သို့သော ဖြစ်ချက်မှ မည်သည့်ငြင်းဆိုချက်မှမရှိဘဲ လွယ်လင့်တကူ လက်သင့်ခံခဲ့တာပါလေ။

သို့သော်... ကျွန်တော်လျှောက်လှမ်းနေသည့်လမ်းပေါ်မှာ ခလုတ်ကန်သင်းတွေ ရှိလာလိမ့်မည်ဟု ဘယ်ထင်ထားပါ့မလဲ။ “နဲ့သား” လိုသိမ်မွေ့ နူးညံ့သည့်မိန်းကလေးနှင့် ကျွန်တော်လို ခပ်အေးအေး စကားနည်းသည့်ကောင်လေးကို လူတိုင်းက လိုက်ဖက်သည့်စုံတွဲဟု ပြောကြတိုင်း ကျွန်တော် ကျေနပ်ခဲ့ရတာပါ။

အဲဒီကျေနပ်မှုတွေကို ချေဖျက်ပျက်စီးစေမည့်နေ့
ကို ကျွန်တော်ကြုံရလိမ့်မည်ဟု နည်းနည်းလေးမှ မထင်
ခဲ့ပါချေ။ အင်မတန် မာနကြီးသော၊ ဒေါသထွက်လွယ်
သော၊ အတ္တတွေဖြင့် ပြည့်နှက်နေသော၊ ကျွန်တော်
ထက် နှစ်နှစ်ခန့် အသက်ကြီးသည့် အမျိုးသမီးတစ်ဦးက
ကျွန်တော်ကို စိတ်ရောကိုယ်ပါ ရွံယှက်ခတ်သွားအောင်
ပြုလုပ်နိုင်စွမ်း ရှိတယ်လို့.....

အံ့သြဘာ

အခန်း (၁၅)

“မမ လာပြီ”

“သူက”

“မို့ရဲ့ဝမ်းကွဲမောင်လေးလေ၊ ဟိုတလောတုန်းက မို့ ရုံးနောက်ကျ
န်းက လိုက်ပို့ပေးသေးတယ်။ အဲဒါ မငယ်ရဲ့ Boss”

“ဪ”

ရုံးခန်းထဲဝင်လာသည့် သူဌေးမမကို ကျွန်တော် မတ်တပ်ရပ်ကာ
လိုက်မိပါ၏။ ကျွန်တော့်ကို တအံ့တသြဖြင့် မင်သက်စွာ ကြည့်နေသည့်
မိတ်ဝန်းအစုံက တလက်လက်တောက်ပနေသည့်နယ်ပါ။ မျက်နှာသွယ်
ယံနှင့် လိုက်ဖက်စွာ ညှပ်ထားသည့် ခပ်တိုတိုဆံပင်ပုံစံက အရွယ်ထက်
ပိုမိုဟန်ထင်နေပါ၏။ မျက်နှာထက်မှာ ဘာရယ်မသိ လိမ်းထားမှန်းပင်
မသိရအောင် ကြည်ကြည်လေးဖြစ်နေသလို နှုတ်ခမ်းမှာလည်း မည်သည့်
ဆေးမှရှိမနေဘဲ ပကတိနှုတ်ခမ်းအရောင်ပဲမို့ အလှမကြိုက်သည့် အမျိုး
သမီးတစ်ဦးကို ပထမဦးဆုံး ကျွန်တော်မြင်ခြင်းပါပဲ။

“တွေ့ရတာ ဝမ်းသာပါတယ် မမ၊ မငယ်ကို မွေးနေ့လက်ဆောင်
လာဖို့ရင်း ဝင်လာမိတာပါ”

“နာမည်က”

“အံ့ဩဘာပါ မမ”

“အံ့ဩဘာ... ဟုတ်လား”

“ဟုတ်ပါတယ်”

“အံ့ဩဘာဆိုတော့ ဩဘာရေသန့်”

“ဟုတ်ကဲ့၊ ဖေဖေကမ္ဘာလီပါခင်ဗျာ”

စားပွဲနောက်ရှိခုံမှာ ဝင်ထိုင်လိုက်ပြီး ပြုံးလိုက်သည့်အပြုအမူကို
ကျွန်တော် မှတ်မှတ်ရရမြင်လိုက်ပါ၏။ အလို၊ ထူးခြားဆန်းကြယ်သော
အပြုအမူပါလား။ နှစ်သက်ခြင်း၊ ကြည့်နှုတ်ခြင်း၊ ကျေနပ်ခြင်း၊ ဝမ်းမြောက်ခြင်း၊
ခြင်း စသည့်အဓိပ္ပာယ်တို့ဖြင့် ပြည့်နှက်နေသည့်အပြုအမူကို တစ်စုတည်း
ပျော်ဝင်နေတာလေ။ သူမ ဘာကိုများ ဒီလောက်သဘောကျရပါသနည်း။

“ညှော်သည်ကို တစ်ခုခုညှော်ခံမှပေါ့”

“ကိုအံ့က ဘာမှမသောက်ဘူးဆိုလို့ပါ မမရဲ့”

“ကိုအံ့”

တီးတိုးရေရွတ်ဟန် ပြုလေ၏။ ကျွန်တော်နာမည်က အဖျားဆွတ်
ခေါ်ရခက်ခဲတဲ့နာမည်မျိုးပါ။ နောက်စာလုံးတွေက ဖေဖေနာမည်မို့ ကျွန်
တော်ပိုင်ဆိုင်သည့်အမည်က ဒီ ‘အံ့’တစ်လုံးပဲကိုး။ ဝမ်းကွဲမောင်နမ
ရော မိဘတွေကပါ ‘ကိုအံ့’ဆိုပြီး ငယ်စဉ်ကတည်းက ခေါ်ဆိုခဲ့ကြတာ
လေ။

“ကျွန်တော်ပြန်ဦးမယ် မငယ်”

“အေးအေး”

“ပြန်လိုက်ပါဦးမယ် ခင်ဗျ”

“အောက်က ကားအနီလေးက ကိုအံ့ကားလား”

“ဗျာ! ဩ... ဟုတ်ပါတယ်မမ၊ ဘာဖြစ်လို့ပါလဲ”

“ဟင့်အင်း... ‘မ’ အဲဒီကားလေးကိုတွေ့တာ သုံးကြိမ်ရှိပြီ။ သတိ
ထားမိလို့ပါ”

“ဩ”

ကျွန်တော်လှည့်ထွက်စဉ် နောက်ကျောဘက်မှ စိုက်ကြည့်ခြင်း ခံ
ရသည့်နယ် အေးခဲသည့်ခံစားချက်က ရင်ထဲမှာ ဖြစ်တည်သွားရပါ၏။
အတော်အကြည့်စူးသည့်အမျိုးသမီးပါ။ တော်ရုံမိန်းကလေးမျိုးဆို ဒီလို
သုစိမ်းယောက်ျားလေးနဲ့ မျက်လုံးချင်းဆုံပြီး ကြည့်ရုံမရကြပါလေ။ သူမ
အကြည့်ချင်း ခဏလေးဆုံရစဉ်မှာ ကျောထဲ စိမ့်ခနဲ ချမ်းသွားရတာ
အကြောက်ပါလဲ။

ရင်ထဲအထိ ရောက်လာသည့်နယ် မျက်ဝန်းအကြည့်တို့က စူးရဲ
လွန်းလှတာပါလေ။ အဘယ်ကြောင့်နည်း။ တကယ်ဆို ပထမဦးဆုံးတွေ့
တဲ့အကြည့်က အံ့ဩရုံထက် မပိုသင့်တာပါလေ။ သူမလိုရာထူးအဆင့်မျိုး
မို့ ကျွန်တော့်လို သာမန်လူငယ်လေးတစ်ယောက်ကို စိတ်ဝင်စားစရာ
အကြောင်းမရှိစရာမလိုပါချေ။ အခုတော့ ဟိုးအရင်ကတည်းက ရင်းနှီး
ခဲ့သလိုမျိုး နွေးထွေးသည့်အကြည့်တို့က ရင်ထဲထိတိုင် ပူနွေးစွာ စီးဆင်း
သွားရတာမဟုတ်ပါလား။

‘မ’... တဲ့။ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် သုံးလိုက်တဲ့ နာမံစားကလည်း အထူး
အဆန်းပါ။ ကားအနီလေးတဲ့လား။ သူစီးနေတဲ့ကားကို အဘယ်ကြောင့်

သူမ သိနေရတာပါလိမ့်။ ထူးဆန်းလေစွ။

ကားနီနီလေး ထွက်သွားတာကို စောင့်ကြည့်ပြီးမှ ခုံမှာပြန်ထိုင် လိုက်မိပါ၏။ မနက်က ငြိမ်ပါပြီဆိုတဲ့ရင်ခုန်သံက အခုတော့ ပရမ်းပတာ နဲ့ ထိန်းမရနိုင်အောင်ကို ခုန်ပေါက်နေတော့တာပါလေ။ 'ကိုအံ့' 'အံ့သြဘာ' တဲ့။ အဘယ်မျှ ခန့်လိုက်တဲ့နာမည်နဲ့ကောင်လေးပါလဲ။

"မမ"

"ဟင်"

"ဘာဖြစ်လို့လဲဟင်"

မိမိလှမ်းမေးတာကို မဖြေသေးဘဲ မျက်စိကို စုံမှိတ်ထားလိုက်မိပါ ၏။ ဝင်းဖန်ဖန်ဝါရဲ့အိပ်မက်တွေကို သက်ဝင်လှပစေဖို့ ဖန်ဆင်းရှင်ရဲ့မြှား က ညွှန်ပြပြထင်ပါရဲ့။ စိတ်ကူးနဲ့လက်တွေ့ဆိုတာ တစ်ထပ်တည်းဖြစ်စေ့ မရှိပေမယ့် ဝါဘဝမှာတော့ တစ်ထပ်တည်းဖြစ်ပါရစေလား။

"မမ"

"မို့ကို 'မ' တစ်ခါပြောဖူးမယ်ထင်တယ်"

"ဘာလဲဟင်"

"သူနဲ့ပတ်သက်ပြီး ပြောကြတုန်းကလေ"

"သူ၊ ဪ... ကိုမင်းခန့်သာကိစ္စ"

"ဟုတ်တယ်"

စကားကိုမဆက်သေးဘဲ လက်ပေါ်မေးထောက်လျက် အာနံ့က လွှင့် သလိုဖြစ်သွားပါ၏။ တိုက်ဆိုင်မှုလေလား။ မေမေခေါ်လို့ မလိုက်ချင်ပါဘဲ

လိုက်ခဲ့ရတဲ့ဘုရားကို မထင်မှတ်ဘဲတွေ့ခဲ့ရတဲ့ လူငယ်လေးတစ်ဦး။ လမ်း မှာ ကားမောင်းရင်း လမ်းခံတောင်းပြီး ကျော်တက်လို့ မှတ်သားမိခဲ့တဲ့ ကားနီနီလေး။ သူနဲ့ကော်ဖီဆိုင်မှာ အတူထိုင်နေတုန်း လမ်းပေါ်မှာ ဖြတ် လျှောက်သွားတဲ့ကောင်လေး။ ဒီတစ်ခါပါနဲ့ဆို ဒီလူငယ်လေးနဲ့ဆုံရတာ သုံး ကြိမ်သုံးခါရှိပြီပေါ့။

"အဲဒီတုန်းက မိမိမေးပေမယ့် 'မ' မပြောခဲ့ဘူး"

"ရှင်!"

"ကိုယ်ရေးကိုယ်တာကိစ္စမို့ တိုင်ပင်ရမှာ ရှက်မိလို့ပါ"

မိမိက File ပိုက်ထားရင်း စားပွဲရှေ့မှာရပ်လျက် ဝါ့ကို တအံ့တကြဲ ငေးကြည့်နေလေ၏။ ဟုတ်တယ်... ရှက်စရာကြီး။ တစ်သက်နဲ့တစ်ကိုယ် မာနတံခွန်ထူခဲ့တဲ့မိန်းမတစ်ယောက်က ကိုယ့်ကုမ္ပဏီက Assistance ရဲ့ Cousin တစ်ယောက်ကို တစ်ဖက်သတ် စိတ်ဝင်စားမိပါတယ်လို့ ဝန် ခံရမယ့်အဖြစ်မျိုးပေကိုး။ တကယ်ကို ရှက်စရာကြီးပါပဲ ဝင်းဖန်ဖန်ဝါ။

"မမမှာ"

"ကိုအံ့နဲ့ 'မ' ဆိုတာ ဒါ၊ တတိယအကြိမ်မြောက်ပဲ"

"ဟင်!"

"ပထမဦးဆုံးအကြိမ်က ရွှေတိဂုံစေတီမှာ 'မ' မေမေကို လပြည့် နေ့ ပုတီးစိပ်ချင်တယ်ဆိုတာနဲ့ လိုက်ပို့ပေးတုန်းကပေါ့"

ပြောနေတုန်းမှာပဲ သူ့မျက်နှာကို တချိပ်ချိပ်မြင်ယောင်လာရတာပါ လေ။ အသံက မတိုးမကျယ်လေးနဲ့ စကားသံထွက်ရုံ ခပ်တိုးတိုးလေး ပြောကျင့်ရုံပါပဲ။ ဝါကတောင်မှ မိန်းမတန်ခိုး လေသံကို ခပ်မာမာဖြော တတ်သေးတာပါလေ။ အဘယ်မျှ သိမ်မွေ့အေးချမ်းတဲ့လူငယ်လေးပါလဲ။

“ဒုတိယအကြိမ်က ကိုမင်းခန့်သာနဲ့ ထမင်းစားပြီး ကော်ဖီဆိုင်ထိုင်တုန်းက မြင်ခဲ့တာ။ သူက စာအုပ်ဆိုင်ဝင်ပြီး ပြန်လာပုံပဲ။ လက်ထဲမှာ စာအုပ်တွေပိုက်ထားပြီး Platform ပေါ်က လျှောက်သွားတာလေ။ အခု ‘မ’ရုံးခန်းမှာ ကြုံတာနဲ့ဆို သုံးကြိမ်မြောက်ပေါ့”

အကြည့်ကို မှီခိုထံပို့မိစဉ် ဝါပြောတာကို နားစိုက်ထောင်ပြီး ဘာမှ မပြောပါချေ။ အတွင်းရေးဆိုတာ ဒါမျိုးကိုပြောတာများလား။ အိမ်မှာလူကြီးတွေကိုဖြင့် ဒီလိုရင်တွင်းစကားမျိုးတွေ ဘယ်ပြောရဲပါ့မလဲ။ ဒါမျိုးက ရွယ်တူချင်းသာ ဖလှယ်ကြတာမျိုးပါ။ ဝါ့မှာက ရွယ်တူသူငယ်ချင်းရှိပေမယ့် ညှိုင့်ဘက်တွေပဲဖြစ်နေတာမို့ ဒီလိုနည်းသားကိစ္စတွေ ပြောပြဖလှယ်ဖို့ အခွင့်မှမရှိတာလေ။

“အဲဒီကားနီနီလေးကို သတိထားမိတာလည်း သုံးခါတိတိပဲ။ လင်မယား တစ်ခါ။ ဒီကုမ္ပဏီဝင်းထဲကနေ ထွက်သွားတာကိုမြင်တာမို့ ဒီကို ဘယ်ကညော်သည်များ ဝင်ထွက်နေသလဲဆိုပြီး တွေးခဲ့ရတယ်။ ကိုအံ့က မှီခိုရဲ့ဘယ်ဘက်က တော်တဲ့မောင်လေးလဲ”

“မေမေ့ဘက်ကပါ မမ၊ မေမေ့ညီမက မွေးတဲ့သား”

“တစ်ဦးတည်းသောသားပဲပေါ့”

“ဟုတ်ပါတယ်”

“ငယ်တော့ တော်တော်ငယ်မယ်ထင်တယ်”

“မို့ထက် တစ်လပဲ ငယ်တာပါမမရဲ့”

ဒါဖြင့် ဝါထက်လည်း နှစ်နှစ်ကျော်ငယ်တာပေါ့။ အသက်ကွာဟတာနဲ့ မိန်းကလေးဘက်က ကြီးနေရင် အငယ်ကိုမှန်ပေးကြိုက်တယ်ဆိုပြီး ခိုင်းကဲ့ရဲ့ကြတော့မှာလေ။ ရှက်စရာကြီး... ဝါအဖြစ်က ယောက်ျား

လေးဘက်က မစဘဲ မိန်းကလေးဘက်ကစပြီး စိတ်လှုပ်ရှားတဲ့အဖြစ် အပျက်ပေကိုး။ ကံကြမ္မာကဖြင့် ဝါကိုမျက်စိလည်ရအောင် ကျီစားချေလေပြီ။

“သူ ဘာအလုပ်လုပ်သလဲ”

“Gardener ပါ”

“ဘယ်လို”

“သစ်ပင်ပန်းပင်လေးတွေကို စိုက်ပျိုးပြီး ပြန်ရောင်းပါတယ် မမ။ သိပ်အကြီးစားကြီးတော့ မဟုတ်ဘူး။ သူရောင်းတဲ့အပင်မျိုးက ရှားပါးပြီး ဒီမှာရှာရခက်တာမျိုးလေ။ တစ်ပင်ကို သောင်းချီသိန်းချီရတယ်”

“ဪ”

“ရှင်းရှင်းပြောရရင် ကိုအံ့က စိတ်ရှုပ်မခံဘူးမမရဲ့။ အန်တီသက်လည်း ရွှေဆိုင်ဖွင့်ထားတယ်။ လေးလေးလည်း ကုမ္ပဏီထောင်ထားပါလျက် နဲ့ ဘယ်နေရာကိုမှ သူတာဝန်မယူဘူး။ ကိန်းကဏန်းတွေကို မုန်းလိုတဲ့။ အဲဒါနဲ့ သူဝါသနာပါတဲ့ Gardening ကိုလုပ်ခွင့်ပေးလိုက်ရတာပဲ”

အေးအေးဆေးဆေးနေတတ်သူပေါ့လေ။ ဝါကိုယ်တိုင်လည်း နားအေးပါးအေးနေတတ်ပေမယ့် သွေးဆူလွယ်တဲ့လူမို့ အခက်အခဲတော့ ရှိမှာပါ။ ဝါကို သည်းညည်းခံနိုင်တဲ့လူက မင်းခန့်သာတစ်ဦးတည်းသာ ရှိတာမဟုတ်လား။ အလို! ဘယ်လိုဖြစ်ပြီး အတွေးထဲကို ဒင်းက ရောက်လာပြန်တာပါလိမ့်နော်။ မရွေးချယ်ဘူးလို့ စိတ်က တစ်ထစ်ချဆုံးဖြတ်ပြီးရင် ပြန်ပြင်စရာမှ မလိုအပ်တာဘဲ။

တကယ်ဆို ဝါနဲ့ဘက်ညီတဲ့ မင်းခန့်သာလိုလူမျိုးကိုသာ ဘဝအောင်မွန်အဖြစ် ရွေးသင့်တာပါ။ ဖေဖေတို့တွေလည်း ဒီအတိုင်း ဆုံးဖြတ်စေ

ချင်ကြမှာပါပဲ။ ခက်တာက ဝါက ခေါင်းမာတဲ့မိန်းမဖြစ်နေတာကို။ လူဆိုတာ ပေးတာကိုမလိုချင်ဘဲ မရတာကိုမလိုအပ်တဲ့ သဘာဝထဲမှာ ရှင်သန်ခွင့်ရနေတာပါလေ။

“အပင်စိုက်တယ်တဲ့လား”

“အဲဒါ သူ့စိတ်ကို ငြိမ်းချမ်းစေတယ်တဲ့။ ကိုအံ့က လူတွေကြားထဲ သိပ်သွားလေ့သွားထမရှိဘူး။ သူ့မွေးနေ့လိုမျိုးရက်မျိုးမှာ ဒါမှမဟုတ် အခါကြီးရက်ကြီးတွေမျိုးဆို ဘုရားတက် တရားထိုင်တာမျိုး လုပ်လေ့ရှိတယ်။ ပြီးရင် စာအုပ်ဆိုင်တွေတက်လျှောက်ပြီး တစ်လစာဖတ်လို့ရမယ့် စာအုပ်တွေ စုပြုံဝယ်တတ်တယ်လေ”

ဟုတ်တာပေါ့။ သူ့စာဖတ်လို့ လက်ထဲမှာ စာအုပ်တွေ တပွေတပိုက်နဲ့ လျှောက်သွားတာကို ဝါမြင်ခဲ့ရတာလေ။ လိုချင်တာရသွားတဲ့ကလေးတစ်ယောက်နယ် မျက်ဝန်းတွေက တလက်လက်ထောက်ပပြီး ညီညာသေသပ်လွန်းတဲ့နှုတ်ခမ်းတို့က ပြုံးယောင်ယောင်လေးဖြစ်နေတာကို ဝါကိုယ်တိုင်မြင်ခွင့်ရခဲ့တာမဟုတ်လား။

“သူ အဖြူတော်တော်ကြိုက်ပုံရတယ်နော်”

“ဟုတ်တယ်။ သူ့ခြံထဲမှာ အလုပ်လုပ်ချိန်ကလွဲပြီး အမြဲတမ်း ရှုပ်အဖြူဝတ်တယ်။ နွေရာသီကလွဲပြီး လက်ရှည်ပဲ အမြဲလိုလိုဝတ်ကျင့်ရှိတာပါ”

အဖြူရောင်ဆိုတာ မွန်မြတ်ခြင်း၊ သန့်ရှင်းစင်ကြယ်ခြင်း၊ ငြိမ်းချမ်းအေးမြခြင်းဟူသည့် အဓိပ္ပာယ်ကိုဆောင်ပါသည်။ ဝါကြိုက်တဲ့အရောင်က ခပ်မွန်မွန် ခပ်မှိုင်းမှိုင်းမျိုးမို့ ဆန့်ကျင်ဘက်ပါပဲ။ ဘယ်လိုဖြစ်ပြီး ကိုယ်နဲ့ သိပ် Match မဖြစ်တဲ့လူကိုမှ စိတ်နှလုံး ယိုင်နဲ့ခဲ့ရတာပါလိမ့် ‘ဝင်း

ဖန်ဖန်ဝါ’ရယ်။

“ထူးဆန်းတာက ကားကိုကျတော့ ဘာလို့ အနီရဲရဲရွေးစီးရတာလဲ”

မိုးမိုက်နာထက် အပြုံးတစ်ခုပေါ်လာလေ၏။ အနီတောင်မှ ရဲရဲစိုတောက်နေသည့် Colour မျိုးမို့ ကားတန်းမှာ စီရပ်ထားရင်တောင်ထင်းခနဲထင်သာမြင်သာရှိတဲ့အရောင်မျိုးပါ။ အဖြူကြိုက်တဲ့လူက ဒီလိုသွေးလိုအရောင်မျိုးကို ရွေးစရာမှမလိုအပ်တာဘဲ။

“အဲဒါ သူ့ရွေးလို့ရတဲ့ Colour မျိုးမဟုတ်ဘူး မမရဲ့”

“ဘယ်လို”

“သူ့ကောင်မလေး ရွေးပေးတာ”

“ဘာရယ်”

ဘုရား! သူ့ကောင်မလေးတဲ့။ သူ့ကောင်မလေးတဲ့လား။ ဒါကို ဘာလို့ ဝါ မတွေ့မိပါလိမ့်။ ဒီအရွယ်နဲ့ဒီအရွယ် ဘာညာဘာညာ ချစ်သူမျိုးတော့ ရှိနိုင်တာပဲ။ ဝါကသာ ရင်ခုန်ဖို့ မေ့လျော့နေခဲ့တဲ့မိန်းမတစ်ယောက် ဖြစ်ခဲ့တာ မဟုတ်ပါလား။ ချစ်သူပေါ့။ ဟုတ်တယ်... ကောင်မလေးဆိုတော့ သူ့ချစ်သူပါပဲ။

“သူ့ချစ်သူ”

“မဟုတ်ဘူး မမရဲ့။ အိမ်က စေ့စပ်ပေးထားတဲ့သူ။ နာမည်က ‘ဓမ္မနဲ့သာ’တဲ့။ ငယ်ငယ်လှလှလေး။ မိဘတွေကလည်း အရမ်းချမ်းသာတယ်။ အဲဒီကားနီလေးကို သူတို့စေ့စပ်ပြီး သူ့မွေးနေ့တုန်းက နဲ့သာထယ်ပေးခဲ့တာ”

ဝါနားထဲမှာ လေတွေ တရဟောထွက်နေသည့်နယ် ဘုရားမကြား

၁၅၈ မမသဒ္ဒါမောင်

ရတော့ပါလေ။ ဝဋ်လည်တယ်ဆိုတာ ဒါမျိုးကိုခေါ်တာများလား။ ဝါကိုချစ်လှပါချည်ရဲ့ဆိုတဲ့ မင်းခန့်သာကိုဖြင့် လှည့်မကြည့်ဘဲ ဥပေက္ခာပြုမိတဲ့ တန်ပြန်မှုတွေက ချက်ချင်းကြီးရောက်လာတာမျိုးပါလေ။ စေ့စပ်ပြီးသား လူတဲ့။ ဝါတော့... ဝါတော့... မင်းခန့်သာအပေါ် ပြုသမျှ တုံ့ပြန်ဒဏ်တွေ ရတော့မှာပါလား။

အခန်း (၁၆)

စိတ်ဓာတ်ကျတယ်ဆိုတာ ဒါမျိုးကိုခေါ်တာထင်ပါရဲ့။ လူက ဘာမှ မလုပ်ချင်မကိုင်ချင်သလို အိပ်ရာထက်မှာ ချွေပြီး ငြိမ်လိုက် လူးလိုမ့်လိုက်နဲ့ ဂဏ္ဍာမငြိမ်ဖြစ်နေရတာလေ။ ဒါကြောင့် တေးရေးဆရာတွေက 'ဆုပ်လည်း စူး၊ စားလည်း ရူး'လို့ အမွှန်းတင် ရေးဖွဲ့ကြတာဖြစ်မှာ။ မှန်လိုက်တာနော်။

OFF ရက်မှို့ အိပ်ပါစေဆိုပြီး လာမနီးကြတာ ဖြစ်မှာပါပဲ။ သို့သော် ဘာအသံမှမကြားရဘဲ တိတ်ဆိတ်နေတာမှို့ ဝါကို တစ်ယောက်တည်း ဖြစ်ချင်ရာဖြစ် ပစ်ထားသည့်နယ်ပါ။ အဲဒီလိုကြီးပဲလား။ အထီးကျန်တယ်ဆိုတာ ဒါမျိုးကိုခေါ်တာထင်ပါရဲ့။

ပြိုင်ဘက်တဲ့။ မင်းခန့်သာ ရူးရူးရဲ့ရဲ့ဖြစ်တုန်းက ဘာမှမသတ် ဆိုင်သေးတဲ့ (ရင်းတောင်မှမရင်းနှီးသေးတဲ့) သူ့စိမ်းဘက်က လိုက်ပြီး ရန်စောင်မိခဲ့သေးတာလေ။ ရူးတာ... ရူးတာ။ နင်အတော်... ခဲလား 'ဝင်းဖန့်ဖန့်ဝါ'။

“အမယ်လေး!”

Alum ပေးထားသည့်နာရီက ထပြည်တာမို့ လန့်သွားရပါ၏။ မဖြစ်သေးပါဘူး။ ဒီလိုချည်း အခန်းအောင်းပြီး နံးခွေနေရင် အပျင်းရောဂါ နဲ့ ကပ်တော့မှာလေ။ ဝါက အိမ်ထဲအောင်းနေတတ်တဲ့မိန်းကလေးမှ မဟုတ်တာဘဲ။ အပြင်တော့ ထွက်မှပဲဖြစ်မှာလေ။

ကုတင်ထက်မှ မထချင်ထချင်ဖြင့် လူးလဲထရပ်ကာ Bathroom ထဲ ဝင်လိုက်ပါ၏။ အချိန်တွေဘာတွေ မစဉ်းစားဘဲ ရေကိုခေါင်းထက်မှ ရေပန်းဖြင့် လောင်းချီးလိုက်မိလေသည်။ အပြင်ရောက်တော့ ရေမခြောက်တာခြောက်ခေါင်းကို သုတ်လိုက်ပြီး ဗီရိယုံက အဝတ်အစားရွေးရန် ကြည့်လိုက်ပါ၏။

အဖြူကြိုက်သတဲ့။ ဝါကဖြင့် အပေခံ အထိမခံတာမို့ အရေးတကြီး လိုအပ်မှသာ ဒီ Colour ကိုရွေးတာပါလေ။ ဘာလို့များ အကြိုက်က မတူရပါသလဲ။ အသက်ကွာဟတာနှင့် အပြင်မတူတတ်တာကို ဝါလည်း သိနေပါ၏။ သို့သော် မင်းခန့်သာနဲ့ဝါက အသက်သိပ်မကွာပေမယ့် အပြင်တူ အကြိုက်တူတာက အများကြီးမဟုတ်သော်ငြား အတော်လေးတော့ တူတတ်တာ အံ့သြစရာပါလေ။

ဟော! အတွေးထဲကို သူက ဖျတ်ခနဲရောက်လာပြန်ရတယ်လို့။ ပေါ့ပေါ့ပါးပါးနှင့် သိပ်မထင်းသည့် မီးခိုးရောင်ဝတ်စုံကိုပင် ရွေးဝတ်ကာ အောက်ထပ်သို့ဆင်းလာခဲ့ပါ၏။ အလို! ထူးထူးဆန်းဆန်း အောက်ထပ်မှာ ဘယ်သူမှ မှီမနေပါလား။

“မိနီ”

“ရှင်! မမ”

“မေမေတို့ရော”

နောက်ဖေးဘက်မှ အပြေးဝင်လာသည့်မိနီကို မေးလိုက်မိပါ၏။ မိနီလည်း ရှိနေတာမို့ မေမေ ဈေးသွားတာတော့ ဘယ်နည်းနဲ့မှ မဖြစ်နိုင်ပါလေ။ ဘယ်လိုလဲ... ဝါကို နည်းနည်းမှအသံလေးတောင် မပြုဘဲ အယ်ကိုများ သွားကြတာပါလိမ့်နော်။

“ဦးဦးအန်တီ ဘုရားသွားပါတယ် မမ”

“ဘာ!”

အလို! ဝါ အပျင်းထူနေတာနဲ့ ဒီအခွင့်အရေးလွှတ်ပြန်ပြီ။ မဟုတ်သေးပါဘူး။ ဝါက ကုသိုလ်ယူဖို့ထက် အကုသိုလ်ရဖို့ဘက်ကို ယှဉ်နေသလို ဖြစ်နေတာမဟုတ်ပါလား။ အို! ဒုက္ခရေ ဘယ်လိုဖြစ်ပြီး စိတ်နဲ့လူက သီးခြားကမ္ဘာကိုရောက်သလိုဖြစ်နေတာပါလိမ့်နော်။

“မမ မနက်စာစားဖို့”

“မစားတော့ဘူး”

“အန်တီက မမဖို့ ကြာဆံ့ချက် ချက်ထားပေးတယ်”

“ပြန်လာမှစားတော့မယ်”

“အခု ဘယ်သွားမှာလဲဟင်”

မိနီကို ဘုကြည့်ကြည့်လိုက်မိပါ၏။ အခုမှ လူကို မျက်စိဒေါက် ထောက်ကြည့်ပြီး စစ်ဆေးခိုင်းထားရတယ်လို့။ ဝါက ကလေးမှမဟုတ်တော့တာလေ။ ဘာဖြစ်လို့လဲ။ အလုပ်နားတဲ့ရက်မှာ ဘယ်ပဲသွားသွားပေါ့။ ငါ့ချစ်ခင် ပြန်ရောက်ဖို့က အဓိကမဟုတ်ပါလား။ စိတ်တိုလာပြီနော်။

“ဘယ်သွားသွား... နင့်အပူလား”

“မဟုတ်ပါဘူး။ အန်တီက မေးခိုင်းထားလို့ပါ မမရဲ့”

“မပြောနိုင်ဘူး။ ကားဦးတည်ရာသွားမှာကို၊ Phone ယူသွားတာပဲ။ သိချင်ရင် လှမ်းမေးလို့ပြောလိုက်”

“ဟုတ်ကဲ့”

မိနီကို ဘုဏ္ဏကလိုက်ပြီး ဂိုဒေါင်ထဲမှကားကို ထုတ်လိုက်ပါ၏။ ကုဆိန်ညှင်းနေပြန်ပြီကို။ အဲဒီလိုပါပဲ။ ဝါ တစ်ခုခုအားစိုက်လိုက်တိုင်း အနောက်အယုက်က ရှိစမြဲပါလေ။ သွေးအေးအေးလုပ်တတ်ပေမယ့် ဒေါသဖြစ်လာရင် ဝန်းဒိုင်းကြဲလုပ်ကျွင်းရှိတာကို ဆင်ခြင်နေရတဲ့လူကို လောကကြီးအိလိုမျိုးသင်ခန်းစာပေးနေတုန်းပါပဲ။

ဓာတ်ဆီဆိုင်ရှိသည့်နေရာသို့ ဦးတည်မှု အရင်လုပ်လိုက်ရပါ။ ပြီးမှပဲ ရှေ့ဆက်မယ့်ကိစ္စကို ဖြည်းဖြည်းစဉ်းစားရုံပေါ့လေ။ အချိန်ကြာတာမနှစ်သက်ပေမယ့် စောင့်ရတဲ့ကိစ္စမျိုးလည်း ရှိတတ်တာမို့ စိတ်ရှည်ရှည်ထားရဦးမှာပဲ ‘ဝင်းဖန့်ဖန့်ဝါ’။

ဆီဖြည့်ပြီးနောက် မြို့ထဲဘက်သို့ ထွက်လာခဲ့ပါ၏။ ဗိုက်ထဲ ဘာမရှိတာမို့ ဖြည့်ရမှာသိပေမယ့် ရင်ထဲမှာပါ ဟာတာတာကြီးဖြစ်နေသလို စားချင်စိတ်ပါ မရှိတော့ပါချေ။ ဟိုဟိုဒီဒီလျှောက်မောင်းရင်း ရုပ်ရိပ်တို့ တန်းဘက် ရောက်ခဲ့လေ၏။ မြင်ကွင်းထဲမှာ စုံတွဲလေးတွေ လက်ချိတ်လျှောက်သွားနေကြတာကိုမြင်တော့ စိတ်ထဲ မနာလိုချင်သလိုလိုပါပဲ။

နေရာလွတ်မှာ ကားကိုဝင်ရပ်လိုက်ပြီး ဆင်းလျှောက်ခဲ့ပါ၏။ ဝေါဟာရဖွင့်သောကိစ္စ စိတ်ကူးက ‘အင်းဝစာပေတိုက်’ရှေ့မှာ ခြေလှမ်းတုံ့ခနဲ သွားရလေသည်။ မေမေလည်း ‘ဆရာတော် ဦးဇောတိကနှင့် မေတ္တာ (ရွှေပြည်သာ)’ စာအုပ်တွေရင် ဝယ်လာဖို့ မှာထားဖူးတာမို့ ကြိုတာနဲ့ ဝယ်ရန် ဆုံးဖြတ်ကာ ဆိုင်ထဲဝင်လိုက်ပါ၏။

မျက်လုံးကို ဝေဝဲကြည့်ကာ ဘာသာရေးစာပေတန်းကို ရှာလိုက်ပါ။ မေမေဖို့ဝယ်ပြီးရင် ဝါဖတ်ချင်သည့် ဆရာမေမြင့်တို့ ဘာသာပြန်စာအုပ်တို့တွေ ရှာသွားဦးမှပါပဲ။ ဒီလိုဆိုင်ကြီးမျိုးမှာမှ ကိုယ်လိုချင်တဲ့ စာဦးပေကြီးတွေ ရှာလို့ရတာလေ။

စာအုပ်တွေကို စိပ်ပြေနပြေ ထိုင်ရွေးပြီးမှ မတ်တပ်ရပ်လိုက်ပါ၏။ ဆမ်းမှာ လူရှင်းမရှင်းလှမ်းကြည့်မိစဉ် ကျွန်တော့်မြင်ကွင်းထဲသို့ အမျိုးသမီးတစ်ဦး ရောက်လာလေသည်။ ဒီမြင့်မားသည့်အရပ်အမောင်းနှင့် ဆံပင်တိုတိုက သူမကိုမြင်တာနှင့် တန်းမြင်သိစေနိုင်တာပါလေ။

‘ဝင်းဖန့်ဖန့်ဝါ’ နာမည်မှာကွာ နေမင်း၏အရှိန်အဝါတွေ ထင်ဟပ်နေသလို ထင်းနေတာပါ။ ဒါဖြင့် လူကရော ဘာများကွာခြားလို့လဲ။ တည်ဆဲစည်းမျဉ်းမျက်နှာထက်မှာ အပြုံးဆိုတာ ရှားပါးလွန်းနေပြီး မာထန်ဆူဆူအရိပ်တွေ ရောယှက်နေတာကိုက အဘယ်မျှ မာနကြီးသလဲဆိုတာကို ထင်ဟပ်နေစေတာပါ။

နှုတ်ဆက်လိုက်ရမလား။ မဖြစ်သေးပါဘူး။ လုပ်ငန်းရှင်တစ်ယောက် သိပ်အရောဝင်သလိုများ ဖြစ်သွားမလား။ အထူးသဖြင့် မိန်းကလေးတွေကို စကားပြောလေ့မရှိတာကြောင့်ပါပဲ။ ခက်တာက ကျွန်တော့်ဝမ်းကွဲစစ်မဖြစ်တဲ့ မငယ်ရဲ့ Boss မို့ မမြင်ချင်ယောင်ဆောင်ဖို့လည်း မလွယ်လေ။

“ဟော!”

ရှုတ်တရက် အကြည့်ချင်းဆုံသွားရစဉ် သူမမျက်ဝန်းမှ ဖျတ်ခနဲ

အရောင်လက်သွားတာကို ကျွန်တော်မြင်လိုက်ရပါ၏။ ပြီးနောက် ပြုံးလို့ထင်မှတ်မထားတာလေ။
ပါသည့် ရှားပါးအပြုံး။ ဘုရားရေ! ကျွန်တော့်ရင်ထဲ တစ်မျိုးကြီးဖြစ်သွားရတာ ဘာကြောင့်များပါလိမ့်။

“ကိုအံ့”

“မမ စာအုပ်လာဝယ်တာလား”

“ဟုတ်တယ်၊ ကိုအံ့ရော ရွေးပြီးပြီလား”

“ဟုတ်ကဲ့”

“တစ်ယောက်တည်းလား”

“ဟုတ်”

“ကားမတွေ့မိပါဘူး”

“ကျွန်တော် Taxi နဲ့လာတာမို့ပါ”

“ဪ”

‘တစ်ယောက်တည်းလား’ ဟူသည့်အမေးက အတော်လေး တာလွန်းပါ၏။ ‘နဲ့သာ’ လက်ဆောင်ပေးထားသည့်ကားကို မောင်းတိုင်းထဲ မသိမ်းမသန်ဖြစ်ရတာအမှန်ပါ။ ဒါကြောင့်မို့လည်း ကိစ္စအထွေအရှုပ်မှာ သူမောင်းဖြစ်တာပါလေ။ မငယ်များ ကျွန်တော်စေ့စပ်ထားကို ပြောထားလေသလား။ အင်းပေါ့လေ... ဒါက အမှန်တရားပေမည်။

“ရှင်းကြမယ်လေ”

“ဗျာ! ဪ... ဟုတ်ကဲ့”

ကောင်တာမှာ စာအုပ်တွေ စီထပ်ပြီး ငွေရှင်းစဉ် ဘာသာရေးအုပ် တော်တော်များများရွေးထားတာမို့ ကျွန်တော် ပြုံးလိုက်မိပါ၏။ ပွားရေးနဲ့ ငွေရှာတဲ့မိန်းကလေးက ဒီလိုစာအုပ်မျိုး ဖတ်တတ်ရတာ

“မေမေ မှာလိုက်လို့ပါ”

ကျွန်တော့်ရင်ထဲ ထိတ်သွားရပါ၏။ ဘုရားရေ! ဘယ်လိုဖြစ်ပြီးများ ဖတ်ထဲပြောတာကို သိသွားရတာပါလိမ့်။ အမှန်ဆို စိတ်တည်ငြိမ်အောင် နေသည့်ကျွန်တော်ကသာ သူမစိတ်ကိုမြင်သင့်တာ မဟုတ်ပါလား။ အတော့်ကိုကြောက်စရာပါလေ။ စတွေ့စဉ်ကတည်းက အဲဒီမျက်ဝန်းတစ်စုံ သတိထားမိခဲ့တာပါလေ။ လူတစ်ဖက်သားရဲ့ရင်ထဲကို ဖောက်ထွင်း ခြင်းတစ်သလို မဟုတ်ပါလား။

“ဘယ်သွားဖို့ရှိသေးလဲဟင်”

“မရှိပါဘူး မမရဲ့၊ ပြန်ရုံပါပဲ”

“ဘုရားတက်ဖြစ်သေးတယ်ပေါ့လေ”

“ခင်ဗျာ”

ကျွန်တော် အတော်အံ့သြရပါလား။ သူမက ကျွန်တော်လုပ်တတ်အလုပ်တွေကို ဘယ်လိုများသိနေရတာပါလဲ။ မငယ်ကတော့ ကျွန်တော်ကြောင်းတွေကို ခရာစေ့တွင်းကျ အကုန်ပြောစရာမလိုပါဘူး။ သူစိမ်းတစ်ယောက်ကို မောင်ဝမ်းကွဲရဲ့အကျင့်လေ့စရိုက် အကုန်လျှို့ဝှက်ချက် ပြောစရာမှမလိုမှန်း သိနေမှာပါလေ။ ဘယ်လိုများလဲ ‘မဝင်းဖန့်ဖန့်’ လယ်။

“ရွှေတိဂုံမှာပဲပေါ့လေ”

“ဟုတ်ကဲ့”

“အံ့သြနေလို့လား”

“အဟင်း... ဟုတ်ပါတယ်”

“ ‘မ’ က မြင်ဖူးလို့လေ”

“ဘယ်လို”

“ဘုရားမှာ ကိုအံ့ တရားထိုင်နေတာကိုလေ။ မေမေ့ကို လိုက်
တုန်းက တွေ့ဖူးတာ။ မို့မို့ပြောဖူးလား”

“ဟင်! ဘာကိုလဲ”

“ ‘မ’ ရုံးခန်းမှာ ကိုအံ့နဲ့ဆုံတော့ ကိုအံ့ကို အပြင်မှာ ‘မ’ တွေ့
တာ သုံးကြိမ်ရှိပြီလို့”

“ဗျာ”

အလို! ကျွန်တော်တော့ ဒီပုံစံနဲ့ Heart Attack ရတော့မှာပါ။
ဒီအမျိုးသမီးကတော့ ကျွန်တော်ကို တစ်ခုပြီးတစ်ခု အံ့သြစရာတွေရည်
ပေးနေတော့တာလေ။ အပြင်ကိုထွက်လာစဉ် မိုးတွေရွာနေတာမို့ ခြေလှမ်း
ကိုရပ်လိုက်မိပါ၏။ Taxi ငှားပြန်ရမှာမို့ မိုးရေတောထဲမှာ ရပ်ပြီးစော
ရမှာကို။

“Coffee ဆိုင်မှာဖြစ်ဖြစ် ခဏစောင့်ရအောင်လေ”

အဖော်ခေါ်သည့်နယ် သူမအဖြောကြောင့် မိုးဖွဲ့ဖွဲ့အောက်မှာ အ
လျှောက်ခွဲမိပါ၏။ အခုလိုမျိုးနှစ်ယောက် ယှဉ်တွဲသွားတာကို မထင်မှတ်
ဘဲ ‘နံ့သာ’ မြင်သွားရင် ပြဿနာဖြစ်နိုင်မလား။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ကျွန်တော်
တို့နှစ်ဦးက ဘဝတစ်ခုကို ထက်ဝက်စီပိုင်ဆိုင်ခွင့်ရထားတာလေ။

“သတိရနေပြီလား”

“ခင်ဗျာ... ဘယ်သူ့ကိုမျှားလဲ”

“ဪ... တချို့က ဒီလိုမျိုး မိုးဖွဲ့လေးတွေကျတဲ့အချိန်မှာ
စုံတစ်ယောက်ကို သတိရတတ်ကြတယ်တဲ့။ သက်ဆိုင်သူရှိတဲ့အချိန်မှာ

ပါ”

ကျွန်တော် ငြိမ်နေမိပါ၏။ ဟုတ်တယ်... နံ့သာနဲ့ကျွန်တော်ကိစ္စ
ကို သူမ သိထားပုံပါပဲ။ ဒါကြောင့်လည်း ဒီလိုမျိုးအဓိပ္ပာယ်သက်ရောက်
စွဲမေးခွန်းမျိုး စကားမျိုးတွေကို ပြောနိုင်တာလေ။ ဘယ်လိုလဲ။ ဒီအရွယ်
မျိုးရောက်နေတဲ့သူမမှာရော စေ့စပ်ထားတဲ့လူလည်း ရှိနိုင်မှာလေ။

အလို! ဘယ်လိုဖြစ်ပြီး ဒီအတွေးမျိုး ကျွန်တော် မတွေးမိပါလိမ့်။
ကျွန်တော် စိုးရိမ်မိသလိုမျိုး သူမထံမှာလည်း ရှိနိုင်မှာမဟုတ်ပါလား။

“Black ပဲ သောက်မယ်၊ မှာလိုက်မယ်နော်”

“ဟုတ်ကဲ့”

မိုးက အတော်ရွာလာလေ၏။ တော်တော်နဲ့ စဲမယ့်ပုံမပေါ်ပါချေ။
ဓားနာပဲ။ သူမနဲ့အချိန်ကြာကြာ ဒီဆိုင်ထဲ ထိုင်နေရမှာလား။ ဆိုင်က
တွဲတွဲထိုင်ဖို့ ပြင်ထားသလို စားပွဲနဲ့ထိုင်ခုံနှစ်ခုကို မျက်နှာချင်းဆိုင်
နဲ့ ထားထားတာပါ။ ရိုးရိုးသားသားလူနှစ်ဦးအတွက် နေရ အနည်းငယ်
ကပ်ခဲနေရသလိုပါလေ။

“မမမှာရော သက်ဆိုင်သူရှိလား”

မျက်ဝန်းတို့ မှိုင်းခနဲဖြစ်သွားတာမို့ အားနာမိသွားရပါ၏။ နှုတ်က
တို့ဆိုင်သလိုဖြစ်သွားတာကို သူမနှင့်ကျွန်တော်က ဤမျှအထိ မေးရလောက်
အောင် မရင်းနှီးကြတာ အမှန်ပါ။ ဆင်ခြင်သင့်တာပေါ့ ‘အံ့သြဘာ’ ရယ်။

“Sorry! ကျွန်တော် မမေးသင့်တာ မေးမိပြီထင်တယ်”

“ရပါတယ်၊ No! problem”

ရုတ်တရက် ဆိုင်ထဲဝင်လာသည့် လူတစ်ယောက်က ခေါင်းထက်
လာသည့်ရေစက်တို့ကို လက်ဖြင့်ခါလိုက်လေ၏။ မျက်နှာချင်းဆိုင်ဖြစ်

၁၆၈ မမသဒ္ဒါမောင်

နေတာမို့ ကျွန်တော်ကြည့်နေမိစဉ် ထိုလူ၏ခုံလွတ်ရှာသလို မျက်လုံးတို့
က ဝေ့ဝဲကြည့်လိုက်လေသည်။

ဝေ့ကြည့်လိုက်သည့်အကြည့်က ကျွန်တော်နှင့်ဆုံသွားပြီး ထိုလူ၏
မျက်ခုံးတို့က အလိုလိုတွန့်ချိုးသွားတော့၏။ သေချာတာတစ်ခုကတော့
ဤလူကို ကျွန်တော်မသိပေမယ့် ကျွန်တော့်ရှေ့မှာရှိနေသည့် သူမကိုတော့
ကောင်းကောင်းကြီးသိနေပုံပါလေ။

အခန်း (၁၇)

“ဝါ”

တွန့်ခနဲဖြစ်သွားသည့်ခန္ဓာကိုယ်ကြောင့် ရင်ဘတ်ကို လက်ဖြင့်
အသာဖိကာ နောက်သို့လှည့်ကြည့်လိုက်မိ၏။ အလို! ဘယ်လိုဖြစ်ပြီး ဒီ
အချိန်ဒီနေရာကို သူရောက်လာရတာပါလိမ့်။ မိုးရေတွေစိုနေလျက် အံ့သြ
သည့်မျက်နှာဖြင့် အနီးသို့ရောက်လာသည်က မင်းခန့်သာရယ်လေ။

“ကိုမင်းခန့်သာ”

“သူက ဘယ်သူလဲ”

“ဪ... ကိုအံ့၊ ကိုအံ့က မို့မို့ Cousin လေ”

“ဟုတ်လား”

မျက်နှာထက် စိုးရိမ်မှု လျော့ပါးသွားသည့်နှယ်ပါ။ တစ်ဖက်ပိုင်း
မှခုံကိုဆွဲလျက် သူထိုင်ချလိုက်တာကို မတားမြစ်မိပါချေ။ ကိုအံ့မျက်နှာ
ထက် တစ်မျိုးလေးဖြစ်သွားတာကိုတော့ ခန့်မှန်းမိလိုက်ပါသည်။ ဘယ်လို

ဖြစ်ပြီး လူနှစ်ယောက်ကို တွေ့တော့ဆိုင်ဆိုင်ဆုံဆုံစေရပါသလဲ။

“ဝါတို့ ဘယ်မှာဆုံခဲ့ကြတာလဲ”

“စာအုပ်ဆိုင်မှာပါ”

နှစ်ယောက်သား ပြိုင်တူဖြစ်ကြလေ၏။ သူက ဝါနှင့်ရင်းနှီးပြီး သားမို့ ကိစ္စမရှိပါ။ ခပ်စိမ်းစိမ်းဖြစ်သည့်ကိုအံ့အတွက် နေရခက်သလို ဖြစ်နေတာကြောင့် အားနာသမှုဖြစ်ရလေ၏။ မင်းခန့်သကာတော့ ဘာမှ မဖြစ်သည့်နယ် ခပ်အေးအေးပါလေ။

“ ‘မ’မိတ်ဆွေလေ၊ ကိုမင်းခန့်သာတဲ့။ Construction လုပ်တယ်”

“ဟုတ်ကဲ့”

“အံ့ဩဘာတဲ့ ကိုမင်းခန့်သား၊ Private Gardener ပါ”

“ဪ... တွေ့ရတာ ဝမ်းသာပါတယ် ညီ”

လက်ကမ်းပေးတာကို ကျွန်တော် အလိုက်သင့် ပြန်ဆွဲ နှုတ်ဆက်လိုက်ရပါ၏။ ဘုရားရေ၊ ကျွန်တော် Gardening လုပ်တာကိုပါ သူမ သိနေတာပါလား။ ရှေ့မှာရှိနေသည့်လူက ကျွန်တော့်ကိုအကဲခတ်နေမှန်း သိနေတာမို့ နေရတာ ကျဉ်းကြပ်နေရသလိုပါလေ။

“ဝါနဲ့ရင်းနှီးတာ တော်တော်ကြာပြီလား”

“ဗျာ”

“ကိုမင်းခန့်သား”

သူ့ကို ဝါ တားလိုက်ရပါ၏။ မေးခွန်းထဲမှာ သံသယဝင်စရာတွေ ပါနေပြီကိုး။ ဝါပတ်ဝန်းကျင်မှာ သူစိမ်းယောက်ျားတွေရှိပေမယ့် ဒီလိုနှစ်ယောက်တွေ ထိုင်နေတာက ကိုအံ့တစ်ဦးတည်းသာ ရှိနေတာကို မျက်မြင်

ဖြစ်နေရတာလေး ပြဿနာပဲ... ဝါပြောဖူးတဲ့လူတစ်ယောက်အကြောင်း တွေးပြီး ပြောလိုက်ရင်တော့ အရှက်ကွဲတော့မှာပဲ။

“ဘာဖြစ်လို့လဲ ဝါရဲ့”

“ဘယ်သွားစရာရှိသေးလို့လဲ မေးမလို့ပါ။ ဝါတို့က မိုးစဲတာနဲ့ ပြန်တော့မှာ”

“ကိုယ်က ဝါတို့အတွက် အနှောင့်အယှက်ဖြစ်နေလို့လား”

“အဲဒီလိုမဟုတ်ရပါဘူး”

“ဝါကိုပွင့်ပွင့်လင်းလင်းပဲပြောတတ်တယ်လို့ပဲ ကိုယ်ထင်ထားတာ။ အခုလို မပွင့်မလင်းပုံစံက လူကြီးတွေမသိအောင် တစ်ခုခုခိုးလုပ်ချင်နေတဲ့ကလေးလို ဖြစ်နေသလိုပဲ။ ဘယ်လိုလဲ... ဝါရယ်”

သူမမျက်နှာ ကွက်ခနဲပျက်သွားလေ၏။ ဒီလူပြောသလိုပဲ ဖြစ်နေပြီလား။ ကျွန်တော်လည်း သူမအပေါ် ဤသို့ပင် မြင်ထားတာပါ။ တကယ်ပဲ ဤလူပြောသလိုမျိုး သူမမှာ လျှို့ဝှက်ချက်တို့ ရှိနေတာများလား။ အခုချက်ချင်း ထထွက်ဖို့ကလည်း မငယ်ရဲ့ Boss မမအပေါ် ရိုင်းရာကျမှာစိုးပြီး ငဲ့ကွက်စရာက ရှိနေပြီကိုး။

နှုတ်ခမ်းပါးလေးကို အသာကိုက်လျက် ငြိမ်ကျသွားပုံက အရပ်နှယ်လေ။ ဘာတွေများ အလျှင်အမြန်တွေးတောစဉ်းစားနေတာမလိမ့်။ သူမကို စမြင်ကတည်းက ဒိုးဒိုးဒေါက်ဒေါက်နဲ့ ခပ်မာမာ ခပ်ပြတ်ပြတ်ပြောကျင့် ရှိတတ်တာကိုး။ အခုတော့ အရင်နဲ့မတူအောင်ကို ငြိမ်သက်နေပုံကိုက တခြားမိန်းကလေးတစ်ဦးနယ် ဖြစ်နေသလိုပါလေ။

မှားထားသည့် Coffee တွေက-အေးလုလုဖြစ်နေပြီမို့ ဘာလူစီရမှန်းမသိသည့်ကျွန်တော်က တစ်ဝိုက် ယူဝံ့သောက်လိုက်မိ၏။ သူမအကြည့်

က ကျွန်တော့်ကိုရော ဟိုလူ့ကိုပါ ကြည့်မနေဘဲ စားပွဲကိုသာ ခပ်ငေးငေး ကြည့်နေတာပါလား။ ဘာများဖြစ်လို့ပါလဲ။

“ဝါ”

“ကျေးဇူးပြုပြီး”

ဝါ စကားဆက်မရတော့ပါလေ။ ရင်ထဲစိုးထိတ်နေရတဲ့အချိန်က ဒီနေ့မှရောက်ရတယ်လို့။ သူ့နဲ့ဘာမှမသက်ဆိုင်ချင်တဲ့ဝါက ကိုအံ့ကိုဟဲ့ တစ်ဖက်သတ်စိတ်ဝင်စားမိခဲ့တဲ့ ရင်က သိစိတ်ကို မနည်းကြီးကို ချိုးနှိမ်ထားရတာ ဝါ့ကိုယ်ဝါသာ အသိဆုံးမဟုတ်ပါလား။ ဒါ့ကိုမှ မဆင်မခြင်နဲ့ သူ့နှုတ်က မထွက်စေချင်တာ အမှန်ပါလေ။

ယောက်ျားလေးမို့ စိတ်နုတတ်တဲ့သူမဟုတ်သော်ငြား ချစ်ခြင်း၏ သဝန်တို့မှက မင်းခန့်သာကိုသာ အားပေးသမူပြုခဲ့ရင် မလိုလားအပ်တဲ့ ပြဿနာမျိုးဖြစ်လာတတ်တာလေ။ လူ့စိတ်ဆိုတာကလည်း ခက်သားလား။ အသက်ကြီးကြီးငယ်ငယ် အရွယ်မရွေး အရောင်အမျိုးမျိုး ဆိုးပေးတတ်ပါရဲ့။

“ကိုယ် ဝါနဲ့စကားဆက်ပြောချင်သေးတယ်”

“နောက်မှပဲ”

“နောက်မှဆိုတာ အခုထက် ဘယ်ပိုသေချာမှာလဲ ဝါရဲ့”

“မမတို့ စကားပြောမယ်ဆို နေခဲ့လေ”

“အို! မဟုတ်တာ၊ ကိုအံ့ကို လိုက်ဖို့ပေးမယ်လို့ ‘မ’ကတိပေးထားတာကို”

“နေပါစေ မမ၊ ကျွန်တော် Taxi နဲ့ပဲ ပြန်လိုက်ပါ့မယ်”

‘မရဘူးနော်၊ မပြန်နဲ့ဦး’

ထရန်ပြင်လိုက်သည့် ကျွန်တော့်လက်မောင်းကို လှမ်းဆုပ်ကိုင်လိုက်တာမို့ ရင်ထိတ်သွားရပါ၏။ ခုံက သုံးခုဖြစ်နေတာမို့ မျက်နှာချင်းဆိုင်ထိုင်တာမျိုးမဟုတ်တော့ဘဲ အတော်နီးသလိုဖြစ်နေတာပါလေ။ ဟိုလူ၏အကြည့်နဲ့က ကျွန်တော့်ထံသို့ ရောက်လာလေသည်။

မသွားစေချင်သူရှိသလို မနေစေချင်သလိုလည်း ရှိနေတာကိုး။ သူမတို့နှစ်ဦး ဘယ်လိုပတ်သက်မှန်းမသိပေမယ့် ဒီလူ့မျက်ဝန်းထဲမှာတော့ ကျွန်တော့်အပေါ် မနှစ်မြို့သည့်သဘောမျိုး အထင်သားမြင်နေရတာပါ။ ပြီးတော့ သူမကိုတော့ ကျွန်တော့်အပေါ်ကြည့်သည့်အကြည့်မျိုးရဲ့ ဆန့်ကျင်ဘက်သဘော နူးနူးညှည့်ညှိလေး ကြည့်တတ်တာလေ။

“ရှင်ကို ကျွန်မ စကားအကုန်ပြောခဲ့ပြီးပြီ ကိုမင်းခန့်သာ”

“အဲဒါ ဝါ့ဘက်ကလေ၊ ကိုယ့်ဘက်က ကုန်မှမကုန်သေးတာ”

“Phone ဆက်ပြီး...”

“ဝါရော ကိုယ်ပါ အလုပ်ကိုယ်စီနဲ့ ရှုပ်နေကြတာ ဒီလိုအေးအေးဆေးဆေးမျိုး ဘယ်မှာဆုံနိုင်လို့လဲ။ ပြီးတော့ ကိုယ် Phone ခေါ်တိုင်း ဝါ Phone ကို ဝါ Assistance ချည်းကိုင်နေတာ ဘယ်လိုလုပ်ရမလဲ”

“အလုပ်ကိစ္စတိုင်း မို့မို့ပဲပြောတာ ထုံးစံပဲဟာ”

“ကိုယ့် Phone call က အလုပ်ချည်းပဲမဟုတ်တာ ဝါရဲ့”

“ကိုမင်းခန့်သာ”

“ဘာလဲ၊ ဒီချာတိတ်ရှိနေလို့ အဲဒါမျိုးပြောလို့မရဘူးလို့ ဆိုလိုချင်တာလား... ဝါ”

“ရှင်ဘယ်လိုဖြစ်နေတာလဲ”

သူမလက်ဖျားတွေ တဆတ်ဆတ်တုန်လာပြီမို့ ဒေါသဖြစ်တာပြီမှန်း

ရိပ်မိလိုက်ပါ၏။ ချာတိတ်လို့ပြောလိုက်သံထဲမှာ ခပ်နိမ်နိမ်လေသံမျိုး ပါနေသည့်နှယ်ပါ။ ကိုယ်ပိုင်ကားတောင် မစီးနိုင်ဘဲ BOSS မမရဲ့ကားကို လိုက်ကပ်စီးမယ့်ကောင်လေးလို့များ အထင်သေးလေသလား။ တိုက်ဆိုင်မှုဆိုတာမျိုးက ရုတ်တရက်ကြုံလာရတတ်တာ မှန်နေတာပါလေ။

“ပြိုင်ဘက်ဆိုတာ ဘက်ညီမှ ပြိုင်ဘက်လို့သတ်မှတ်ရတာမျိုးပါ”

“ကိုမင်းခန့်သာ”

“ဝါသဘောကျနေတယ်ဆိုတဲ့ကောင်က”

“ဟာ! မမ”

လက်က အတော်မြန်လွန်းပါ၏။ ရှေ့မှာရှိနေသည့် Coffee ခွက်ထဲမှ Coffee တို့က သူ့မျက်နှာနှင့်အင်္ကျီတို့ကို စိုစွတ်သွားလေပြီ။ အေးနေတာမို့ တော်ပါသေးရဲ့။ သူက ဒီလိုဖြစ်မယ်မှန်းထင်မထားသဖြင့် အံ့သြသွားပုံပါလေ။ သူမကဖြင့် ဒေါသမျက်နှာဖြင့် ရဲရဲနီနေချေပြီ။

“ကိုယ်”

“ရှင်လွန်သွားပြီ”

“ကိုယ်လွန်တာလား။ ဝါက လွန်တာလားလို့ သေချာပြန်ဆန်းစစ်ပါဦး”

“ပြန်ကြစို့ ကိုအံ့”

“ဒီတိုင်းပြန်တော့မှာလား”

“ပြန်မှာပေါ့။ ရှင်အလွန်မို့ ရှင်ခံရတာပဲ။ ကျွန်မက ကိုယ့်ကိုလာထိရင် ငြိမ်နေတတ်တဲ့မိန်းမမဟုတ်မှန်း ရှင်သိပါတယ် ကိုမင်းခန့်သာ”

“ကျွန်တော် တောင်းပန်ပါတယ်ဗျာ”

“မင်းက ဘာများလွန်လို့ တောင်းပန်ရတာလဲ ကိုအံ့ရဲ့၊ လာ”

“မဟုတ်ဘူးလေ”

“သွားမယ်ဆိုနေမှ”

ကျွန်တော့်လက်မောင်းကို တင်းတင်းဆုပ်ကိုင်လျက် ခေါ်နေပြီမို့ ဘာအုပ်ထုပ်နှစ်ထုပ်ကို အမြန်ကောက်ကိုင်လျက် လိုက်ခဲ့ရတော့၏။ စိတ်မြန်လက်မြန်ပါပဲလားနော်။ အနောက်မှာ ဘာတွေဖြစ်ကျန်ခဲ့သလဲဆိုတာကို နည်းနည်းလေးမှ လှည့်မကြည့်တော့ပါလား။

မီးခိုးရောင်ကားလေးကို သော့ဖွင့်ဝင်ထိုင်ချိန်အထိ ဘာစကားမှ ပြောဘဲ မျက်နှာကြီးတည်နေသည့်သူမကို တစ်ချက်ကြည့်ကာ ငြိမ်နေမိပါ၏။ ခဏတာလေးဖြစ်ပျက်သွားသည့်ကိစ္စက ကျွန်တော့်ဦးနှောက်ကို နောက်ကျိသွားစေတာအမှန်ပါ။ သူမတို့နှစ်ဦး၏ အဖုအထစ်က ကျွန်တော် ဖြစ်နေမှာကိုတော့ မလိုလားပါချေ။

“တောက်!”

“ဖြည်းဖြည်းနော် မမ၊ ကားတွေကြပ်နေတာ”

“ငါသိပါတယ်”

“လန့်သွားတာပဲ”

“ဘာကိုလဲ”

“ခုနက အစ်ကိုကို မမလုပ်လိုက်တာလေ”

“လုပ်မိမှာပေါ့၊ ပြောနေပုံက ထောင့်မှမကျိုးတာ။ ပြောရင်းက ဒေါသဖြစ်လာပြန်ပြီ... ကျစ်”

“ကျွန်တော်ကတော့ အဲဒီအစ်ကိုလွန်တယ် မထင်မိဘူး”

“ဪ... ငါက လွန်တယ်ပေါ့လေ၊ ဟုတ်လား။ ရှင်ကို ချာတိတ်ဆိုပြီး ခပ်နိမ်နိမ်ပြောတာလည်း ကျေနပ်တယ်ပေါ့လေ။ ဒင်းက ဘာများ

ဘဝင်လေဟပ်နေလဲမသိ။ ကြီးကြီးကျယ်ကျယ်နဲ့”

သူမဒေါသက ကျွန်တော်ဘက်ကိုပါ ဝေလံာတာနဲ့ ပြီးလိုက်မိပါ၏။ ဒီဘာမဟုတ်တာလောက်လေးကို အထအနကောက်ပြီး နာတတ်တာ အံ့ ဩစရာကြီး မဟုတ်ပါလား။ နာမည်မခေါ်ချင်လို့ ဒီလိုသုံးလိုက်တာမှန်း ကျွန်တော်နားလည်ပေးနိုင်ပေမယ့် သူမကိုဖြင့် နားမလည်တော့ပါလေ။

မိုးက ခပ်ဖွဲဖွဲရွာနေစေ့ပါပဲ။ ဘယ်မှာရပ်ပေးရမလဲ။ ဘယ်ကိုပို့ပေး ရမလဲလို့ တစ်ခွန်းမှမမေးဘဲ မောင်းချင်ရာမောင်းလာသည့် သူမခေါ်ရာ နောက်သို့ ငြိမ်ကာလိုက်ခဲ့ရပါ၏။ ကမ္ဘာအဆုံးထိများ မောင်းဖို့စိတ်ကူး ထားလေသလား။

“တောက်က! နည်းနည်းမှမကျေနပ်ဘူး”

“စိတ်ကိုလျှော့ပါဗျာ”

“မလျှော့နိုင်ပါဘူး။ ကျုပ်က ရှင်လိုမျိုး ကိုယ့်စိတ်ကိုထိန်းပြီး အေး အေးဆေးဆေးနေတတ်တဲ့လူမှ မဟုတ်တာ”

“မမ ဒေါသဖြစ်ပြီး မောင်းနေတာက အကြောင်းမဟုတ်ဘူးဗျာ ကျွန်တော်ဆင်းရဲမယ့်နေရာကို လွန်တော့မယ်”

“ဟုတ်သားပဲ။ ဘယ်မှာရပ်ပေးရမလဲဟင်”

“လမ်းထိပ်မှာပဲ ရပ်ပေးလေ။ ကျွန်တော် လမ်းလျှောက်ပြီး ဝင် သွားမယ်”

“ဘာဖြစ်ပါ့မလဲ၊ စိုကုန်မှာပေါ့။ အိမ်အထိ လိုက်ပို့ပေးပါ့မယ်”

“အားနာလို့ပါ”

“မလိုပါဘူးရှင်”

စောစောကဒေါသတွေ ဘယ်ထွက်ပြေးပြီမသိ၊ စကားပြောပုံက န

ည့်သွားတာပါလေ။ ကျွန်တော်ညွှန်ပြလိုက်သည့်လမ်းထဲသို့ ကားမရှင်းသေး တာမို့ ကွေ့ရန်အချက်ပြကာ ဝေဏစောင့်နေရပါသည်။ ကားမောင်းပုံက မြင့် ကျွန်တော်ထက်ပိုပြီး အတော်ကျွမ်းကျွမ်းကျင်ကျင်ပါပဲ။ ခက်တာက စိတ်ဖြန်လွန်းပြီး ဒေါသထွက်လွယ်သည့်သူမစိတ်ကို လန့်မိတာပါလေ။

ကားကိုလမ်းထဲသို့ချိုးဝင်ကာ လမ်းကြားထဲ ဆက်ဝင်ခဲ့ပါ၏။ ကျွန် တော်နေသည့်တိုက်ဖြူလေးရှေ့အထိရောက်အောင် ဝင်လိုက်တာမို့ မတား ခြိတ်တော့ပါလေ။ ပေါ်တီကိုအောက်မှာ ရပ်ပေးလိုက်တာမို့ ဆင်းရန်ပြင် လိုက်ရလေသည်။ သူမက ကားပေါ်မှလိုက်ဆင်းမလာဘဲ မျက်ဝန်းကို ခုတ်ရှာဖွေကြည့်နေလေ၏။

“အပင်စိုက်တယ်ဆို၊ ဘယ်မှာလဲ”

“ဪ... အဲဒါ ဟိုးဘက်ကခြံကျယ်မှာ မမရဲ့။ လိုက်ကြည့်ချင် လိုလား”

“ဟင်အင်း”

“မိုးရွာနေလို့လား၊ ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“ ‘မ’က ပန်းမကြိုက်ဘူး ကိုအံ့ရဲ့၊ သွားပြီနော်”

“ဟုတ်ကဲ့... ကျေးဇူးပါ မမ”

အပြုံးတစ်ခုနှင့် ခေါင်းတစ်ညိတ်သာ မြင်လိုက်ရပြီး ကားလေးက နှိတ်မှထွက်သွားလေတော့၏။ အင်္ကျီဖြူကို မိုးစိုလာတာမို့ ချက်ချင်းလျှော် မှာလေ။ အိမ်ထဲသို့ဝင်ကာ ရေချိုးတာကို အရင်ဆုံးလုပ်လိုက်ရတော့ သည်။ မှန်ကြည့်ကာ ရေသုတ်ရင်း စဉ်းစားနေမိပါ၏။

‘ဝါသဘောကျနေတဲ့ကောင်’တဲ့။ ဘုရားရေ! အခုမှပဲ ဒီစကားကို ကျွန်တော် သဘောပေါက်မိတာလေ။

၁၇၈ မမသဒ္ဒါမောင်

အလို! ဒါဖြင့်... ဒါဖြင့်... 'ဝင်းဖန့်ဖန့်ဝါ' ဆိုတဲ့ BOSS မမက ကျွန်တော့်ကို စိတ်ဝင်စားနေတဲ့သဘောပေါ့။ မဖြစ်နိုင်တာ။ ဒါကြောင့် ရှက်စိတ်နဲ့မုန့်ပြီး သူဒေါသဖြစ်ရတာကိုး။

စာအုပ်ထုပ်ထဲမှ စာအုပ်တွေကို ထုတ်လိုက်စဉ် ကျွန်တော် ပြုံးလိုက်မိတော့၏။ သူမနှင့် နောက်တစ်ကြိမ်ဆုံရဦးမှာပါလား။

အခန်း (၁၈)

စောစောစီးစီးရောက်ချလာသည့် ကြီးကြီးကြောင့် စိတ်ရှုပ်သွားရဦး မျက်နှာကို သုန်မှုန့်ထားလိုက်မိပါသည်။ ဒီအရွယ်အထိ အဆူခံရတဲ့ ခုခံမှုက မကျွတ်သေးပါလားနော်။ ဒင်းနဲ့ နည်းနည်းလေး ပြဿနာဖြစ်တာ နဲ့ လူကြီးတွေက ဝါကို ဖိဟောက် ဆူပြီး ပြောကြတာမဟုတ်လား။

“ဝါက တစ်ထွာပြရုံနဲ့ တစ်လံလောက် ကြိုမြင်တတ်တာကိုး”

“ဟိုက ကိတ်ကျကျ ဘာမှမစွပ်စွဲရသေးပါဘဲ ညည်း လုပ်လိုက်တာဆို”

“သူပြောပုံက အဲဒီလိုဖြစ်နေတာကိုး ကြီးကြီးရဲ့”

“အဲဒါနဲ့ပဲ ကော်ဖီနဲ့ပက်လိုက်ရလား။ ခမျှာ ဘယ်လောက်ရှက်သွားလဲ။ ကိုယ်ချင်းစာစိတ်ကိုမရှိဘူး”

“သူသာ ဝါတို့ပိုင်း ဝင်မထိုင်ရင် ဒီလိုကိစ္စမျိုးဖြစ်လာစရာမှ မရှိတာ။ ဟိုကောင်လေးကို ဝါ ဘယ်လောက် မျက်နှာပူ အားနာရမလဲကြီး”

ကြီး စဉ်းစားကြည့်ပေါ့။ သူကမှ စာနာစိတ် တကယ်မရှိတာ”

ကြီးကြီးက မျက်ထောင့်နီဖြင့် ဝါကိုစိုက်ကြည့်လိုက်လေ၏။ သိနေတယ်လေ။ ဒီလူနဲ့ပတ်သက်ရင် ဝါဘက်က အနာချည်းပဲဆိုတာကို။ Lady First ဆိုတဲ့ထုံးစံက သူ့ထံမှာမှ မရှိတာလေ။ ဝန်တိုစိတ်ကလည်း ကြီးပါ။ ဝါလက်တွဲဖော်နေရာကို သူမရနိုင်တာကို သိသိကြီးနဲ့ ဝါနဲ့ကိုအံ့ကြားဝင်ခလောက်ဆန်သွားတာလေ။

ငါနော်... နောက်တစ်ခါ ဒင်းကို Coffee နဲ့မပက်ဘဲ တစ်ခုခု ကောက်ပေါက်ဦးမယ်။ ဒါမှ ဒင်းမှတ်လောက်သားလောက်ရှိမှာ။ သူနဲ့ကိုကို ပြီးပြီးပြတ်ပြတ်ပြောပြီးတာကိုတောင်မှ ဇာတ်လမ်းကို ရှေ့ဆက်ချင်ပြီး မပြီးသေးသည့်ပန်းချီကားနယ် ဆက်ဆွဲချင်နေရတယ်လို့။

“ဟိုက လူကြီးလူကောင်းသေ မိဝါရဲ့”

“လူကြီးလူကောင်းဆို Gentleman ပုံစံပြောပါလား။ ကလေးကလေးမျိုးလုပ်ပြီးတော့”

“သူများသားသမီးကို နှိပ်ကွပ်ပြန်ပြီ နင့်အကောင်က ဘယ်လောက်များ မြင်မြတ်နေလို့လဲ”

“ကြီးကြီး”

“ဘာကြီးကြီးလဲ။ ငယ်ငယ်ကတည်းက လူကြီးစိတ် လူကြီးအတွေးနဲ့ ဒီနေ့အထိ မတ်မတ်ရပ်တည်နိုင်အောင် စိတ်ဓာတ်တည်ကြည်တဲ့ ‘ဝင်းမန်ဖန်ဝါ’ ဘယ်ရောက်သွားပြီလဲ။ ဘာမဟုတ်တာလေးနဲ့ ယိုင်လဲရသလားရွေးပါ”

ဝါမျက်နှာ ကွက်ခနဲပျက်သွားရပါ၏။ ဒီလိုကြီး ဒဲ့သဘောမျိုးပြောရတယ်လို့။ ဘာမဟုတ်တာလေးတဲ့လား။ ပြောတော့ဖြင့် ဝါကို အိမ်ထောင်

ပြုစေချင်တာဆို။ ဒါဆိုလည်း ဝါနှစ်သက်သဘောကျတဲ့လူနဲ့သာ ရွေးချယ်သက်ဆက်ပါရစေလား။ အဲဒီလိုမှမဟုတ်ရင် စိတ်ဆင်းရဲစွာနဲ့ ဘဝကို ဆစ်ဆုံးတိုင် ဖြတ်သန်းဖို့ အင်အားယုတ်လျှော့ကုန်မှာလေ။

ပြောတော့ဖြင့် လွယ်လိုက်ကြတာ။ ဝါက ဆယ်ကျော်သက်စိတ်မျိုးကိုအံ့အပေါ် ယိုင်လဲမိတာမျိုးမှမဟုတ်တာလေ။ တကယ့်ကို တစ်ကြိမ်တစ်ခါမှ မဖြစ်ပေါ်ဖူးခဲ့တဲ့ ရင်ခုန်မှုမျိုးနဲ့ စိတ်လှုပ်ရှားတာကို ‘အချစ်’လို့ မေ့ညံ့နာမ မတတ်ရင် ဘာကိုရည်ရွယ်ပြုလို့ ရပါမလဲ။ မြင်သာမြင် မကြင်ဆိုသည့်နယ် သက်ဆိုင်သူရှိနေတဲ့ငှာငယ်လေးကို ဝါဘက်ရောက်အောင် ခွဲခေါ်ဖို့ ယောင်လို့တောင်မှ မတွေးရဲတာအမှန်ပါ။ ဒါကိုတောင်မှ ဒင်းက စေဖော်ပြီး နောင်ယုတ်တာမျိုး ဖြစ်သင့်ပါရဲ့လား။

“ဝါ ဘာလုပ်မိလို့လဲ။ မိမိမောင်လေးနဲ့ကြုံလို့ Coffee ဆိုင်ဝင် နဲ့ စကားပြောတာ အပြစ်လား။ မဟုတ်တာလုပ်တတ်တဲ့အရွယ်မှ မဟုတ်ဘက်”

“အေး... အဲဒီလို မဟုတ်တာလုပ်လိုက်မှာစိုးလို့ ကြိုပြော ကြိုတားနေရတာပေါ့။ မိဘတွေကလည်း ကလေးကိုသေချာကြပ်မတ် မပြောပြဘူး။ အိမ်ထောင်ပြုရင် ပြီးရောသဘော လွှတ်ထားကြတာပဲကြည့်။ ဘာကြာ မဟုတ်မဟပ်တွေ ဖြစ်ကုန်မှ ကိုယ်ကျိုးနည်းကုန်မှာ”

“အဲဒီလိုမပြောပါနဲ့ ကြီးကြီးရယ်”

“ပြောတော့ဖြင့် မဟုတ်ဘူးဆိုပြီး ဘူးခါနေ။ ပြီးတော့ ဘာမှဖုံးလို့ရတူး မိဝါ။ ညည်းပုံစံကိုမြင်ရုံနဲ့ ဒီလောက်သိသာနေတာ မင်းမင်းက သိဘဲနေမလား။ ငတုံးမှမဟုတ်တာ”

မျက်ရည်ပင် ဝဲလာမိပါ၏။ သူမသိဘဲနေမလားတဲ့။ ဒါဖြင့် ကိုအံ့

ကရော၊ သူပြောလိုက်တဲ့စကားကို အချိန်အမြဲတလောက်ပဲ နားလည်ရင် တောင်မှ သိနိုင်တာလေ။ သေပါရော ဝါရယ်၊ ကိုယ့်ရင်ထဲက လျှို့ဝှက်ချက်ကို ကာယကံရှင်ပဲ သိရမှာမဟုတ်လား။ အခုတော့ သက်ဆိုင်သူပဲ သိနေရင် အရှက်က လုံးလုံးကွဲချေလေပြီ။

မျက်နှာပူလိုက်တာ။ နောက်ထပ်တစ်ကြိမ် သူ့ကို မည်သို့ မျက်နှာချင်းဆိုင်ရဲတော့မှာလဲ။ မာနကြီးတစ်ခွဲသားနဲ့ မျက်နှာဝင့်ပြီးနေတတ်တဲ့ မိန်းမတစ်ယောက်အတွက် ဒီကိစ္စက ရှက်ဖွယ်အတိဖြစ်ရတာပါလေ။ ကိုအံ့ရယ်... 'မ'တို့နှစ်ယောက်က ဒီဘဝမှာ ရေစက်ဆုံစရာအခွင့်မှ မရှိတာဘဲ။ ဆိုင်သူရှိနေတဲ့ကောင်လေးကို တစ်ဖက်သတ် စိတ်ဝင်စားမိတဲ့ ရူးနမ်းနမ်းအလုပ်က အဓိပ္ပာယ်မှမရှိတာလေ။

“ပြန်တောင်းပန်လိုက်ဦး။ ဒီကောင်လေးလည်း တစ်ဒုက္ခ... သူ့အပေါ် ဆိုးမှန်းသိသိကြီးနဲ့ သည်းခံပေးနိုင်တာ အံ့ပါရဲ့”

လာပြန်ပြီ၊ တောင်းပန်ဖို့တဲ့။ တဆိတ်ရှိ ဒင်းကိုပဲ အသက်ငယ်စဉ် ဝါကပဲ အမြဲတောင်းပန်ရတာက စိတ်တိုရတာမဟုတ်ပါလား။ ဝါစိတ်က လာဆွဲပြီး ဒေါသဖြစ်အောင်လုပ်တဲ့တရားခံကမှ သူပါလေ။ နေနှင့်ဦးမင်းခန့်သာ။ တစ်ကွေ့ကွေ့တော့ ရှင်နဲ့ကျွန်မ ဆုံရဦးမှာပါပဲ။ မဆုံချင်လို့ ခပ်ခွာခွာနေတဲ့ကျွန်မကိုမှ မထိတတ်လားစရာရင် ဘာပြန်ရမလဲဆိုတာ စောကြည့်ပေးဦးတော့။

ဘယ်တော့မှဆို ကိုယ်ပဲသိ ကိုယ်ပဲတတ်ဆိုပြီး လူတွင်ကျယ်လှပတတ်တဲ့ ရှင်အကျင့်ကို ရိုက်ချိုးပြမယ် မင်းခန့်သာ။ စီးပွားရေးမှာ ရှင်က ဝါထက် သာကောင်းသာနိုင်ပေမယ့် ဉာဏ်များတဲ့ဦးနှောက်က ဝါတို့ထက် မိန်းမတွေမှာပဲ ရှိတာပါ။ ဝါက ကိုယ့်ကိုပဲသုံးယှဉ်တိုက်တတ်တဲ့လူမျိုးကို

ဘယ်တော့မှ လွယ်လွယ်နဲ့အလျော့ပေးတတ်တာမှ မဟုတ်တာလေ။

“ဟဲ့... ပြောတာ ကြားရဲ့လား”

“ဟုတ်”

“ပြောလိုက်ရင် ခေါင်းကညိတ်ပြတာပဲ။ ပြီးရင် ဆန့်ကျင်ဘက်ပဲ အမြဲလုပ်ပြရော။ ဘယ်လိုခေါင်းမာတဲ့ဟာလေးမှန်း မသိ။ ဘယ်သူနဲ့တူမှန်းကို မသိတော့ပါဘူး”

‘ကြီးကြီးနဲ့ တူတာလေ’ ဟုပြောမိမှာကို နှုတ်ခမ်းစေ့စေ့ ပိတ်ထားမိ၏။ မေမေက ခိုင်မိတာမို့ ကြီးကြီးအနောက်မှာရပ်ပြီး ဝါကို မျက်မှောင်ကြုတ်ပြလေသည်။ ဆွေမျိုးထဲမှာ ရှိသေလေးစားခံရတဲ့လူကြီးဆိုလို့ ကြီးကြီး ဒေါ်ထားထားနွယ်တစ်ဦးသာ ရှိတာကိုး။ ဝါလည်း သိသိကြီးဖြစ်ပါလျက် ဒီကြီးဒေါ်ကိုပဲ ခံပြောပြီး လုပ်ချင်တာ လုပ်လေ့ရှိတာ မဟုတ်ပါလား။

“ကိုယ့်စိတ်ကို ငြိမ်အောင်ကျင့်၊ ဘယ်နှယ်တော်! အထက်တန်းတုန်းကရော၊ Y.I.T တက်တုန်းကပါ မကြပ်မတ် မသိန်းချုပ်ရပါဘဲ ခုမှပြောနေရတယ်”

“ဝါက ဘာလုပ်နေလို့လဲ”

“တယ်! ငါလုပ်လိုက်ရ၊ ညည်းခေါင်းထဲရောက်နေတဲ့ကိစ္စကိုပြောတာ။ ဦးနှောက်သုံးတတ်အောင် လေ့ကျင့်ပေးတာကို မဟုတ်တဲ့နေရာကျသုံးဖို့မစဉ်းစားဘူး”

“ကြီးကြီးကလည်းလေ”

“အထွန်မတက်နဲ့၊ ညည်းအရွယ်က နှလုံးသားကို ဦးစားပေးရတဲ့ အရွယ်မှမဟုတ်တာ။ Use your brain ‘ဝင်းဖန်ဖန်ဝါ’။ ပုစွန်ဦးနှောက်

နဲ့ ရှေးကြောင်ကြောင်လျှောက်မလုပ်ချင်စမ်းနဲ့။ တွေးတောချင်ချိန်ပါ။ ဆင်ခြင်သုံးသပ်ပါ။ တိတိကျကျဆုံးဖြတ်ပါ... ဒါပဲ”

“ဝါ သွားလို့ရပြီလား”

“ကြွ”

အမိန့်ရသည်နှင့် ခုံမှထထွက်လာခဲ့၏။ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် လူကြီးဖြစ်ပြီဆိုပြီး ရင်ကော့ခေါင်းမောပြီး စီးပွားရေးလုပ်ငန်းကုမ္ပဏီထောင်ကာ လုပ်နေတဲ့မိန်းမက မိဘနှစ်ပါးနဲ့ ကြီးဒေါ်ရှေ့မှာ ခုချိန်ထိ ကလေးဘာပဲရှိနေတာပါလေ။ ဘယ်တော့ ရင့်ကျက်မှာလဲတဲ့။ ဒီအရွယ်ရောက်နေတာတောင်မှ ဝါက မရင့်ကျက်သေးဘူးပေါ့လေ။

အိမ်ထောင်ပြုဖို့ ရည်ရွယ်တာတောင်မှ ကိုယ့်အတွေး ကိုယ့်စိတ်ကူး ကိုယ့်ရင်ခုန်သံချစ်ခြင်းတွေနဲ့ ရွေးချယ်ခွင့်မရှိဘူးလား။ တစ်သက်တာ ပျော်ရွှင်ဖို့အတွက်ဆိုရင် ကိုယ်ချစ်တဲ့ချစ်သူကိုသာ လက်တွဲခေါ်ပြီး ကမ္ဘာမိုးမြေတစ်ဆုံး ပျော်ရမှာပါလေ။

‘အံ့ဩဘာ’... ‘မ’တို့နှစ်ယောက်က ဒီဘဝမှာ ပေါင်းဖက်ဖို့ မပါဘူးလားကွယ်။

ကားကို Parking မှာ ရပ်လိုက်ပြီး ကုမ္ပဏီထဲ ဝင်ခဲ့ပါ၏။ မိမိနေရာနှစ်ခုစလုံးမှာ လူတွေပြုံနေလေသည်။ စောစောလာတာတောင်မှ လူကျပ်ရပြန်တယ်လို့။ ခြေလှမ်းကို ခပ်ဖြည်းဖြည်းလှမ်းလိုက်စဉ် ဝါပန့်ကို ဖျတ်ခနဲဖိုက်လိုက်သဖြင့် လူညံ့ကြည့်လိုက်မိ၏။

“ဪ... နှင်း”

“ဘယ်လိုလဲ မိဝါ၊ တစ်ယောက်တည်းလား”

ကုမ္ပဏီလာတာကို ဒီလိုမေးစရာလား။ နှင်းမျက်နှာက ဝါ့ကို မဝ

သလိုအပြုံးနဲ့ ကြည့်နေတာမို့ လူက အလိုလိုသတိအနေအထား ဖြစ်သွားရပါတယ်။ ပြိုင်ဘက်လို့ မသတ်မှတ်ပေမယ့် သူမက အမြဲတမ်းလိုလို ဝါ့ကို ဖမ်းယူဥှတ်ကပ်တာတာလေ။

“ဟင်းဟင်း... လူတွေက တကယ်ရယ်ရတယ်နော်၊ ကိုယ်မနိုင်တဲ့စာတမျိုးကို ဘာလို့ ကပြချင်မှန်းကို မသိတော့ပါဘူး”

“ဘာကိုဆိုလိုတာလဲ”

“နင့်ဘာသာ တွေးကြည့်ပေါ့၊ Engage လုပ်ပြီးပြီဆိုပြီး ငါ့ကိုနှိုးရဲတာ အံ့ပါရဲ့။ ဟိုက အခု နှင့်ကိုခေါက်သွားပြီမဟုတ်လား”

“ဘာရယ်”

ကြည့်စမ်း၊ ဘာလိင်ကြီးကို ဖွဲ့လိုက်တာလေ။ နည်းနည်းပါးပါးတောင် ဣန္ဒြေမဆည့်နိုင်တာပါလား။ ‘လူဆိုတာ ကိုယ်မပိုင်ဆိုင်တဲ့ဘဝကိုပဲ စိတ်ရောကိုယ်ပါ လိုချင်မက်မောတတ်ကြပါတယ်’ ဆိုပေမယ့် နှင်းနဲ့ဝါက ပြည့်ပြည့်စုံစုံဘဝမျိုး တန်းတူရထားကြတာပါ။ ဒါကိုတောင်မှ ဘာကြောင့်များ ဝါဘဝကို နှောင့်ယှက်ချင်ရပါသလဲ။ တစ်ဖက်သား နှစ်နာဆုံးရှုံးမှုရှိမှ နေသာထိုင်သာ စားဝင်ပါသလား နှင်းစပယ်။

“မင်းခန့်သာကိုပြောတာလေ၊ ဘာလဲ... မေ့ချင်ယောင်ဆောင်လိုက်တာများလား”

“သူ့ဘာသာ လျှာရှည်ပြီး ပြောတာကိုများ အတည်ယူရလား နှင်းရာ”

“ဘယ်လို... နှင့်တို့ Engage မလုပ်ဖြစ်တာလား”

“အေး”

“ဒါနဲ့များ သူ့ Fiancee လေးဘာလေးနဲ့ လူကိုပြောပြီး

“ဂေါက်နေလို့ နေမှာပေါ့”

“နင်ကလည်း”

စကားဆက်မပြောချင်တာမို့ နှုတ်ဆိတ်နေလိုက်မိ၏။ အတော်ဝင်းသာနေပုံပါပဲ။ ဝါကို ဒိတ်ဒိတ်ကဲ့သို့သားမျိုးနဲ့ ဖူးစားဆုံပြီဆိုပြီး တိတ်တဆိတ် မနာလိုဖြစ်နေတာ အသိသာကြီးပါလေ။ လူလည်းရှင်းပြီမို့ Lift ထဲဝင်လိုက်ကြစဉ် တံခါးအပိတ်မှာ အပြင်မှ လက်တစ်ဖက်ဝင်ကာ တားလိုက်တာမို့ လန့်သွားရပါ၏။ ဘယ်သူများပါလိမ့်။

“Sorry!... မမကိုလှမ်းခေါ်တာ မကြားဘူးဗျာ၊ မောလိုက်တာ”

“ကိုအံ့”

နှင်းစံပယ်က ဝါနှင့်ကောင်လေးကို ပြူးပြုကြည့်နေပြန်၏။ ကိစ္စတစ်ခုပြီးတာတောင်မှ နောက်ထပ်တစ်ခု ထပ်တွေ့ရပြန်တာကိုး။ ခပ်ယဉ်ယဉ် ရိုးရိုးဝတ်ထားသည့်ကောင်လေး၏အပြုံးက နံနက်ခင်းနေရောင်ခြည်လေးလို နွေးထွေးလွန်းပါတိ။

မျက်လုံးနှင့်ပင် ဘာကိစ္စလဲဟုမေးမိစဉ် ကောင်လေးက လက်ထဲမှအထုပ်ကို မြှောက်ပြလိုက်လေ၏။ ဝါရော ချာတိတ်ပါ ပြိုင်တူပြုံးလိုက်မိတော့တာပါလေ။

“အဲဒါ ‘မ’အမှား မဟုတ်ဘူးနော်”

“ဟုတ်ပါတယ်၊ ကျွန်တော် နမော်နမဲ့ ယူသွားမိတာပါ”

“သူက ဘယ်သူလဲ”

“ဗျာ”

“5th Floor ရောက်နေပြီ နှင်းစံပယ်”

နှင်းစံပယ်က နှာခေါင်းရှုံ့ပြကာ Lift ထဲမှထွက်လေ၏။ စပ်စုချင်

သေးသည့်မျက်လုံးတို့က အထင်းသားပါလေ။ ကိုယ့်တာသာ လက်တွဲဖော်မရှာဘဲ ဝါဘေးမှာ သူစိမ်းယောက်ျားလေးတွေ ရှိလာတိုင်း ဘယ်သူ့ဘယ်ဝါသိချင်စိတ်က ကလေးဆန်စွာ ရှိနေတာအမှန်ပါ။

“Morning... မမ၊ ဟောတော်! စောစောစီးစီး ဘာလာလုပ်ပြန်တာလဲ”

“မငယ်ဆီ လာတာမှမဟုတ်တာ”

“ဒါဆို ဘယ်သူ့ဆီလာတာလဲ”

“မမဆီ”

“မို့မို့ရေ၊ Coffee နဲ့မုန့်တစ်ခုခု စီစဉ်ပေးပါဦး။ Please!”

“ဟုတ်... မမ”

ရုံးခန်းထဲရှိခုံမှာ ထိုင်ခိုင်းကာ မုန့်ချပ်ငွေကိုကွယ်ထားသည့် လိုက်ကာတို့ကို ဖွင့်လိုက်ပါ၏။ မနက်နေရောင်က ရုံးခန်းဆီ ဖြာကျလာလေသည်။ Aircon ကို အနေတော်သာ ပေးထားတာမို့ ထပ်မမြင့်တော့ပါချေ။ ကိုအံ့က စာအုပ်ထုပ်ကို စားပွဲထက်တင်ကာ ဝါရပ်နေသည့်ဘေးမှာ လာရပ်လိုက်လေ၏။

“မမရုံးခန်းက ကား Parking ကိုဖြင့်နေရတာကိုး”

“စာအုပ်ထုပ်ကို မို့မို့နဲ့ ‘မ’ပေးလိုက်မယ်”

“ကျွန်တော့်ကို နောက်ထပ်မလာစေချင်တာလား”

“...”

“ဘာကြောင့်လဲ”

ဝါ ဘာစကားမှမပြောဘဲ ငြိမ်နေမိ၏။ အကြောင်းပြချက်တွေ မပေးပါရစေနဲ့လား။ မဖြစ်သင့်ဘူးဆိုပြီး ကန့်ကွက်ကြတဲ့အုပ်စုနဲ့ ဟစ်ဖက်ကမ်း

၁၈၈ ဇွဲ မမသဒ္ဓါမောင်

မှာ ရပ်နေရတဲ့သူက 'ဝါ'တစ်ဦးသာ ရှိနေတာပါလေ။

အားပေးဖော်မရှိ၊ တိုင်ပင်ဖော် နတ္ထိ၊ ကူမယ့်သူ ဗလား၊ လေဟာ၊
နယ်ထဲ လွင့်နေတဲ့ သစ်ရွက်ဝါကလေးတစ်ရွက်လို ဘဝမျိုးနဲ့ တူနေတာ
မဟုတ်ပါလား။

'မ'တို့ကံက ဒီလောက်ပဲ ပါတယ်ထင်ပါရဲ့ 'အံ့သြဘာ'ရယ်။

ဇွဲဇွဲဇွဲ

အခန်း | ၁၉ |

“မမတို့ ပြဿနာဖြစ်ကြလားဟင်”

ရုံးဆင်းခါနီး အလုပ်တွေ လက်စသတ်ချိန်မှာမှ မိုမို ဖွင့်မေးလေ
၏ အလိုက်သိပါ။ တစ်နေ့ကုန် စိတ်အနှောင့်အယှက်ဖြစ်မှာစိုးပြီး ဝါ
ဇွဲကနာရိပ်မျက်နှာကဲကိုသာ အလိုက်သင့်ကြည့်နေတာ မဟုတ်ပါလား။
မောင်ဖြစ်သူကို ခပ်တည်တည်ဆက်ဆံလိုက်တာကိုပဲ စိတ်မကောင်းဖြစ်
နေသလား မသိပါချေ။

“ဘာကိုလဲ မိုမို”

“ဟိုလေ... ကိုအံ့ကြောင့် မမနဲ့ ကိုမင်းခန့်သာ ပြဿနာဖြစ်ကြ
သလားလို့ပါ”

“ကိုအံ့ ပြောတာလား”

“ဟင်အင်း... မဟုတ်ပါဘူး၊ ကိုအံ့က တော်ရုံတန်ရုံ အပိုစကား
မပြောတတ်ဘူး မမရဲ့”

ဟုတ်တာပေါ့။ ယောက်ျားဆိုတာ ဆိုခဲ့စေမြဲစေမျိုး ရှိတာလေ။ ကျေးဇူးတင်ပါတယ် ကိုအံ့ရယ်။ 'မ'ကြောင့် ကြားထဲက နေကြပ်စေတဲ့ အဖြစ်အပျက်ကို သူစိမ်းတွေမသိအောင် နှုတ်လုပ်ပေးတဲ့ကဏ္ဍကားပါ။ ဘယ် လောက် လိမ္မာပါးနပ်လိုက်တဲ့လူငယ်လေးပါလဲ။

သက်ပြင်းကို ကျိတ်ရှိုက်လိုက်မိ၏။ အိမ်မှာ ပြဿနာဖြစ်ခဲ့တာမို့ ရင်ဖွင့်စရာရှိပေမယ့် ဝါရဲ့အပူကို သူများကိုမကူးစေချင်တာပါလေ။ 'အတွင်း မီး အပြင်မရောက်စေနဲ့'လို့ ဆိုရိုးရှိတာမဟုတ်ပါလား။ ရင်အပူ ငြိမ်းစေ မယ့်အရာဆိုတာ မရှိတော့ပြီလား။

အထူးသဖြင့် မိမိနဲ့ ဆွေမျိုးတော်စပ်နေတဲ့ ချာတိတ်လေးကို ယိုင် လဲချင်နေမိတဲ့ ဝါစိတ်ကို မတ်မတ်ပြန်ရပ်တည်နိုင်ဖို့ ကြိုးစားရဦးမှာလေ။ အဘယ်မျှ ရှက်ဖွယ်ကောင်းလိုက်ပါသလဲ။ သူ့မှာ သက်ဆိုင်သူရှိနေပါလျက် ဝါဘက်က တစ်ဖက်သတ် ခံစားချက်တွေဖြစ်ခဲ့မိတာကိုး။ ရှက်စရာကြီး ပါလား 'ဝင်းဖန့်ဖန့်ဝါ'။

"မမ"

"ဟင်"

"ဘာဖြစ်လို့လဲဟင်"

"ဟင်... တကယ်ဆို 'မ'မပြောချင်ဘူး မိမိရဲ့။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် မင်းခန့်သာနဲ့ကိစ္စကို မိမိက သိနေပြီးသားမို့... ဒီထက် ပိုသိလို့လည်း အကြောင်းမဟုတ်တော့ပါဘူးလေ"

လက်မှတ်ထိုးပြီးသွားသည့် File ကို ကမ်းပေးလိုက်စဉ် မိမိသန် က လှမ်းယူကာ ရင်ခွင်မှာ ပိုက်ထားလိုက်လေ၏။ ညနေခင်း နေဝင်ဆည်း ဆာရောင်က ပုစွန်ဆီရောင်အဖြစ် တိမ်တိုက် တောက်ပ သက်ဝင်စေ

ပါသည်။ ဝါရင်ထဲမှာဖြင့် မှုန်မှုန်မှိုင်းမှိုင်းဖြစ်နေဆဲပါပဲ။

အချစ်က ဘဝကိုတည်ဆောက်စေတာလား။ ဒါမှမဟုတ် ဘဝက ပဲ အချစ်တစ်ခုကို ဖန်တီးစေလေသလား။ ဝါ နားမလည်နိုင်တော့ပါလေ။ ဘဝကိုလက်တွေ့ခန်းသဖွယ် တည်ထောင်နိုင်ခဲ့တဲ့ဝါအတွက် အဲဒီစိတ် ကူးယဉ်စရာချစ်ခြင်းက အိပ်မက်သက်သက်ပဲဖြစ်နေမယ်ထင်ပါရဲ့။ အိပ် မက်ဆိုတာ အမှန်တကယ်ရှိတာမှ မဟုတ်တာလေ။

ငါသိတယ်... ငါမြင်တယ်... ငါလုပ်နိုင်တယ်ဆိုပြီး လက်သီးကျစ် ကျစ်ဆုပ်ကာ၊ ခြေလှမ်းကို ရဲရဲကြီးနင်းတက်ခဲ့သမျှ ဘာအခက်အခဲ ဘာ အဖုအထစ်မှ ရှိမနေခဲ့တာ အမှန်ပါ။ ဒုက္ခဆိုတာ ဘာလဲလို့ အရှုပ်ရေး ပြရမလို ဝါအတွက် မထင်ရှားခဲ့ပါလေ။ အခုတော့ဖြင့် ဝါမကျွမ်းကျင်တဲ့ ဘာသာရပ်ကို အလိုလိုယူမိလျက်သား ဖြစ်နေပါရောလား။ ခက်ခဲ့ပါ 'ဝင်း ဖန့်ဖန့်ဝါ'ရယ်။

"မနက်တုန်းက ကိုအံ့ကို အားနာလိုက်တာ"

"မို့လည်း သိပါတယ်၊ သူ့မျက်နှာမကောင်းတာကို"

"နင်ရာတော့ မရောက်ပါဘူးနော်၊ မိမိနဲ့လည်း အိမ်သိပ်မဝေးဘူး ဆိုလို့ စိစဉ်လိုက်မိတာ"

"ဘာကိုလဲ မမ"

"ဟိုနေ့ OFF ရက်က ဗြို့ထဲမှာ ကိုအံ့နဲ့ဆုံခဲ့တာလေ"

"ဪ"

"အဲဒါ စာအုပ်ဆိုင်ဝင်ရွေးကြပြီး ကော်ဖီဝင်သောက်ကြတာ"

စကားကို ခဏရပ်လိုက်ပါ၏။ ဆက်တော့ ပြောရမှာပဲ။ စေ့စေ့လှ လှပြောရင် တစ်ဖက်သား နားမလည်ဖြစ်မှာကိုး။ ပြောလက်စနဲ့ အကုန်

သာပြောပေတော့ 'ဝင်းဖန့်ဖန့်ဝါ'။ တကယ်တမ်း အချစ်မှာ သိက္ခာကို ထည့်မတွက်ရတာမျိုးလည်း ရှိနေတာပါလား။ မျက်နှာပူမိပေမယ့် မိန်းမချင်းမို့ ဝါခံစားချက်ကို မို့မို့ စာနာနိုင်လိမ့်မည်ဟု ယုံကြည်မိတာပါပေ။

"ကျေးဇူးပြုပြီး 'မ'ကို အစ်မတစ်ယောက်လိုသဘောထားပြီး နားထောင်ပေးပါလား မို့မို့"

"ရှင်!"

"မိန်းမချင်း ရင်ဖွင့်တယ်လို့ယူဆပြီးတော့ပဲဖြစ်ဖြစ်လေ။ 'မ'တို့ကြားမှာ တခြားဘာအကန့်မှမရှိဘဲနဲ့ပေါ့"

"ဟုတ်ကဲ့၊ ဖြစ်ပါတယ် မမရဲ့"

"အမှန်တော့... အမှန်တော့"

မျက်ရည်က အလိုလိုရစ်ဝဲလာမိ၏။ အငိုမလွယ်တတ်ပါ။ အသည်းကလည်း ခပ်မာမာပါပဲ။ နှလုံးသားက အေးစက်စက်နဲ့ မိန်းမတစ်ယောက်ပါ။ လေသံကလည်း မာဆတ်ဆတ်နဲ့ပါပဲ။ ဒီလိုခပ်မာမာနဲ့ မာနကြီးတဲ့ မိန်းမတစ်ယောက်က အခုတော့ နှင်ခနဲခံစားမိရုံနဲ့ ရင်ထဲမှာ အောင့်သက်ပြီး မျက်ရည်က အလိုလိုရစ်ဝဲလာတတ်တာလေ။ မည်သို့သော တန်ခိုးရှင်ကမျှား 'ဝင်းဖန့်ဖန့်ဝါ'ရဲ့စိတ်နှလုံးကို အရည်ပျော်ကျလာစေအောင် ဖန်တီးနိုင်တာပါလိမ့်။

"ကိုအံ့ကို 'မ'စိတ်ဝင်စားခဲ့မိတာ"

"ရှင်!"

"မို့မို့ အံ့သြမယ်ဆိုတာ 'မ'သိပါတယ်။ 'မ'တောင် ကာယကံရှင်ဖြစ်ပြီး ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် အံ့သြခဲ့မိသေးတာပဲ။ တဆိတ်! ကျေးဇူးပြုပြီး ဒီကိစ္စကို ကိုအံ့ မသိပါစေနဲ့။ 'မ'မေတ္တာရပ်ခံတာပါ"

"ဟုတ်ကဲ့၊ မို့ နားလည်ပါတယ် မမ"

"အချစ်ဆိုတာ အဲဒီလိုပဲ လူကိုစိတ်ကစားတတ်သလားဟင်"

မို့မို့သန့် ပြန်မဖြေပါချေ။ ဘာများတွေးနေမိမှာပါလိမ့်။ မောင်ဖြစ်သူနဲ့ပတ်သက်ပြီး အလုပ်နေရာကို စိတ်ပူနေမလား။ ကိစ္စမရှိပါ။ ဝါက အလုပ်နဲ့ကိုယ်ရေးကိုယ်တာကို ခွဲခြားတတ်တဲ့ MD မှန်း နှစ်ကြာ လက်တွဲတဲ့ Assistance က သိပြီးသားပါလေ။

"ကိုအံ့မှာ..."

"'မ'သိတယ်လေ၊ ကိုအံ့မှာ Engage လုပ်ထားတဲ့သူရှိမှန်း"

"ဟုတ်သားပဲ"

"'မ'ကိုယ်'မ'လည်း ရှက်မိပါတယ်၊ ကိုယ့်ထက်ငယ်တဲ့ လူငယ်လေးအပေါ်မှာမှ စိတ်အရောင်ဆိုးမိရတယ်လို့"

"ကိုအံ့ ခိုပ်မိနေသလား"

"မပြောတတ်တူးလေ၊ အဲဒီနေ့က ကော်ဖီဆိုင်မှာ သူနဲ့ပါဆုံခဲ့တာ"

"သူ..."

"မင်းခန့်သာလေ"

"ဟောတော်"

ဝါ ခပ်မဲ့မဲ့ပြုံးဖြစ်လေ၏။ တောင်းပန်စကားအကြွေး တင်နေရပါသား။ ရှင်နဲ့ရေစက်က မကုန်သေးပါလား၊ မင်းခန့်သာ။ အလုပ်ကိစ္စမျိုးမဟုတ်တောင်မှ ပတ်သက်မှုတွေက ရှိနေဦးမှာကိုး။ ဆက်ရန်ရှိသေးသည်ဆိုင်းဘုတ်ကို ဆက်ချိတ်ထားရဦးမယ် ထင်ပါရဲ့။

"အဲဒီမှာ သူက 'မ'စိတ်ဝင်စားနေတဲ့လူဆိုပြီး ကိုအံ့ကို ဒေါ်နဲ့မာနဲ့ပြောတာနဲ့ 'မ'လည်းစိတ်ဆိုးပြီး ကော်ဖီနဲ့ကောက်ပက်မိရတာပဲ"

“ဟယ်! ဘာဆက်ဖြစ်ကြရလဲ”

“ဟင့်အင်း... ဘာမှဆက်မဖြစ်ဘူး။ ‘မ’လည်း ကိုအံ့ကိုခေါ် ဆိုင်ထဲက ထွက်ခဲ့တာ”

“ကိုအံ့ ကားပါလာလား”

“မပါဘူး။ ‘မ’ပဲ သူ့အိမ်ကို လိုက်ပို့ခဲ့တာလေ”

မို့မို့ မျက်မှောင်ကြွတ်လျက် စဉ်းစားဟန်ပြုလေ၏။ မပြီးဘူးလား သူကတော့ လူကြီးတွေကိုအသိပေးပြီး တိုင်ခဲ့တာလေ။ ကိုအံ့ကတော့ မနက်လာတာ အေးအေးဆေးဆေးပုံပါပဲ။ ဝါကြောင့် ပြဿနာတော့ ကြီးကျယ်ကျယ်မဖြစ်လောက်ဘူး ထင်ပါရဲ့။

“ဒါကြောင့်ဖြစ်မယ်ထင်တယ်”

“ဘာလဲ”

“မွေးနဲ့ကိုအံ့တို့ စကားများကြတယ်တဲ့ မမရဲ့”

“ဘယ်လို”

ရင်ထဲ ဒိန်းခနဲမြည်လေ၏။ ဘုရားရေ! အိမ်ရှေ့ထိ ပို့ဖြစ်တာ မိုးရွာနေတဲ့အကြောင်းပြချက်နဲ့ ပေးလို့ရတာပဲလေ။ ဘာကိုဘယ်လို ပြီး နှစ်ယောက်သား စကားများတဲ့အထိ ဖြစ်ကြပါသလဲ။ ဝါအတွက် ဤလူငယ်လေး စိတ်ညစ်မှာကိုတော့ မဖြစ်စေချင်ပါလေ။

“မို့လည်း ပထမတော့ မသိဘူး။ ကိုအံ့မှာ မွေးအပြင် နောက်ထပ် ယောက်ျားသလိုလိုကြားလို့ မေမေတောင်မှ ခေါ်ဆူသေးတယ်”

“သူ ဘာ... ဘာပြောသေးလဲ”

“ဘာမှကိုမပြောတာ ထုံးစံအတိုင်း လူကြီးပြောရင် ငြိမ်နားစေ နေတာပဲ။ မမလို့လည်းမပြောဘူး။ ဒီကောင်လေးကတော့လေ ခက်တာ

“ ‘မ’က မိုးရိုးမှာစိုးတာနဲ့ ခြံထဲအထိ လိုက်ပို့ခဲ့တာ။ အိမ်ထဲခေါ် တာတောင် ကားပေါ်က မဆင်းခဲ့ပါဘူး။ နေပါဦး... အဲဒီကောင်မလေး က ဘယ်မှာနေလို့ ‘မ’ကားကို မြင်သွားရတာလဲ”

“ကိုအံ့တို့ရှေ့ခြံမှာ နေတာလေ”

သေစမ်း! ဒါကြောင့် မြင်လိုက်တာကိုး။ ကားပေါ်က မဆင်းတာ တောင်မှ ဝါကို ဘယ်သူဘယ်ဝါမှန်း သိနိုင်လို့လား။ နည်းနည်းပါးပါးမေး ပြီးမှ ချင့်ချိန်ယုံသင့်တာပေါ့။ အလို! ကိုအံ့နဲ့ဝါက တစ်ရက်တည်းဆုံခဲ့ရ ပြီး ပြဿနာ တစ်ချိန်တည်းဖြစ်ရတယ်လို့။ တိုက်ဆိုင်လိုက်တာနော်။

“ကောင်မလေးက ကျောင်းနေတုန်းလား”

“ဟုတ်တယ်။ ဆေးကျောင်းသူ”

သက်ပြင်းကို မှတ်ထုတ်လိုက်မိ၏။ ဆေးကျောင်းသူလှလှလေးနဲ့ သက်ထပ်ရမယ့် သတို့သားလေးကိုမှ စိတ်ဝင်စားခဲ့ရတယ်လို့ ‘ဝင်းဖန်ဖန်’ ခေါ်ရယ်။ သူတို့နှစ်ဦးရဲ့ အနာဂတ်လမ်းကြောင်းမှာ ပိတ်ပြီး ဖျက်ချင်ရ တယ်လို့။ မသိလို့ပါကွယ်... မသိစိတ်တစ်ခုနဲ့ပဲ မြင်မြင်ချင်း ရင်ခုန်မိခဲ့ ရတာပါ။ သို့သော် အဲဒီရင်ခုန်ခြင်းရဲ့နောက်မှာ ပိုင်ဆိုင်ချင်တဲ့လောဘ တော့ မပါခဲ့ပါဘူးလေ။

တကယ်ပါကွယ်။ ခဏတာ ရွာသွပ်မိရိုးမှန်ပေမယ့် ရွာမိုက်တဲ့အလုပ် မျိုးကို ‘မ’လိုမိန်းမမျိုးက လုပ်ဝံ့ပါ့မလား။ သိက္ခာတွေ ကိုယ်ကျင့်တရား တွေ ဂုဏ်တွေ မျိုးရိုးတွေ အဲဒါတွေရဲ့နောက်ကွယ်မှာ ရှိနေမယ့် ရှက်နွှဲ အားလုံးကို ဥပေက္ခာပြုရဲတဲ့အထိ ‘မ’မိုက်ရဲပါဘူးကွယ်။

“ကျောင်းပြီးတာနဲ့ လက်ထပ်ကြမှာပေါ့”

“...”

“သူနဲ့ စာအုပ်ထုပ် မှားပါသွားတာကို ‘မ’ မနက်ဖြန်ယူခဲ့မယ်၊ မိမိပဲ သူ့အိမ်ကို သွားပို့ပေးပါနော်”

“ဟုတ်ကဲ့”

“အခု ‘မ’ ပြောတာတွေကို အကုန်နမ့လိုက်ပါ။ သူ့ကိုပြန်မပြောဘူးလို့ ‘မ’ ကို ကတိပေးနိုင်တယ်မဟုတ်လားဟင်”

“ဟုတ်ကဲ့၊ စိတ်ချပါ မမ”

“ဒါဆိုလည်း ရုံးဆင်းကြတာပေါ့”

စားပွဲထက်မှ စာအုပ်ထုပ်လေးကို ငေးကြည့်မိလေ၏။ ဘာကြောင့် ပြောဖို့ ရောက်လာပါသလဲ။ မိမိနဲ့တစ်ဆင့်ပေးလိုက်ရင် ရပါလျက် ခန်းကို သူတမင်ရောက်လာတာလေ။ ကျွတ်၊ စိတ်မြန်တဲ့အကျင့်ကို စာနိင်သလောက် ပြင်ရဦးမှာပါလား။ သူတစ်ပါးပြောတာကို နားထောင်မှ ကိုယ်ဘာပြန်ပြောရမလဲဆိုတာကို သိနေပါလျက်နဲ့ အခုလိုဖြစ်ရတယ်လို့။

စိတ်ခုသွားလေမလား။ မျက်နှာကိုတောင် စေ့စေ့မကြည့်မိဘဲ သလိုဖြစ်သွားရတာကိုး။ အားနာလိုက်တာ။ ရှေ့မကြည့်နောက်မကြည့်လုပ်မိလိုက်တာထက် မျက်နှာချင်းရဲရဲမဆိုင်ရဲလို့ပါ။ တစ်ဖက်သားရဲ့ ကို ထွင်းဖောက်မြင်နိုင်စွမ်းအတတ်ပညာကို ကျွမ်းကျင်တတ်မြောက်လျက် ကိုယ့်ရင်ထဲက လျှို့ဝှက်ချက်ကိုဖြင့် မမြင်စေချင်တာ အမှန်ပါပဲ။

နားလည်ပေးနိုင်ပါ့မလား။ ဘဝကို ခပ်အေးအေးနဲ့ ငြိမ်းငြိမ်းချမ်း ဖြတ်သန်းချင်တဲ့လူငယ်လေးကို အနှောင့်အယှက်ပေးသလိုဖြစ်ရတာ စိတ်မကောင်းဖြစ်မိပါတယ်။ ‘မ’ ကိုခွင့်လွှတ်ပါကွယ်။ မဆိုင်ခပ်ဝေးဝေးကသာ မြင်ပါရစေ။ မထင်မှတ်တဲ့နေရာမှာ အမှတ်တံဆိပ်

တောင်မှ တမင်တကာမခေါ်ဘဲ တိတ်တိတ်လေး ငေးကြည့်ရုံထက် အောင် အတတ်နိုင်ဆုံး စောင့်ထိန်းနေပါမယ်။

Phone သံမြည်လာတာမို့ ကားသော့ဖွင့်နေရင်းမှ ကြည့်လိုက်မိတစ်ခါမှမမြင်ဖူးသည့်နံပါတ်ကြောင့် စိတ်ထဲ တစ်မျိုးဖြစ်သွားရပါသည်။ ယံသူများ ဆက်တာပါလိမ့်။ အံ့ဩဘာက မနက်ကပဲ တွေ့ခဲ့ပြီးပြီမို့ ဆက်သွယ်နိုင်ပါလေ။

“ဟယ်လို”

“မဝင်းဖန့်ဖန့်ဝါပါတား”

“ဟုတ်ပါတယ်”

“ကျွန်မ မွေးနဲ့သာပါ”

“ဘယ်လို”

ကားကို Break အုပ်လိုက်မိလေ၏။ ဝင်းထဲမှ ထွက်ခါစမို့ တော်သေးရဲ့။ အလို၊ မြန်လိုက်တာနော်။ ဘယ်ကနေ ဘယ်လို ဝါ Phone မိတ်ကိုသိသွားရတာပါလဲ။ ထူးဆန်းလေစွ။

“ဘာကိစ္စ...”

“ခဏလောက် စကားပြောချင်လို့ တွေ့ပါရစေ”

“ဟိုလေ”

“ရုံးမှာရော အိမ်မှာပါ မတွေ့ချင်လို့ပါ”

“ ‘မ’ မှာ ဘာပြောစရာမှ မရှိဘူး”

“ကျွန်မမှာ ရှိနေပါတယ်”

“ကောင်းပြီလေ၊ ဒါဖြင့်လည်း တစ်ဆိုင်ဆိုင်မှာတွေ့ဖို့ ချိန်တာ

၁၉၈ ဇွဲ မေသဒါတောင်

“ဒါဖြင့် မနက်ဖြန်နေ့လယ် (၂) နာရီလောက် လာပေးပါ။ နာရီဝက်
လောက်ဆို အချိန်လောက်ပါတယ်”

“OK!... လေ”

“ကျေးဇူးပါပဲ”

ယဉ်ကျေးသိမ်မွေ့တဲ့ မိန်းကလေးပါပဲ။ သူ စကားပြောချင်တာကို
Phone ဆက်ပြီး ခွင့်တောင်းရတယ်လို့။ ဝါတောင်မှ ဒေါသထွက်ပြီး
မင်းခန့်သာဆီကို ချက်ချင်းသွား။ ဘယ်သူတွေပဲရှိရှိ ဒေါသတကြီးနဲ့ အော်
မိတတ်တာလေ။ မဆင်မခြင်လုပ်တတ်တာတွေ များနေပါရောလား။

ဆင်ခြင်ပါ ‘ဝင်းဇန့်ဇန့်ဝါ’ ကိုယ့်ထက် အများကြီးငယ်တဲ့ မိန်း
ကလေးကတောင် သိမ်မွေ့မှုတွေရှိနေရင် ဝါလိုရင့်ကျက်တဲ့အမျိုးသမီးက
ပိုပြီးယဉ်ကျေးသိမ်မွေ့သင့်တာပေါ့နော်။ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ဂုဏ်ယူဝင့်ကြား
စွာနေမိခဲ့သမျှ အမှားတွေချည်း ဖြစ်နေပြီလား။ အားငယ်နေချင်ပါရော
လား ဝါရယ်။

အခန်း (၂၀)

မျက်စိနှင့်ကြည့်ပေမယ့် ရင်ထဲအေးမည့်အဖြူရောင်ဝတ်စုံကိုပဲ ရွေး
ဝတ်လိုက်ပါတယ်။ ဖိတ်ရက်မဟုတ်ပေမယ့် စိတ်မပါတာမို့ ဒီနေ့ကို ကုမ္ပဏီ
သွားဖြစ်ပေ။ အခုမှ စာမေးပွဲဖြေမည့်ကလေးလို စိတ်လှုပ်ရှား ရင်တုန်
နေရတာ အမှန်ပါပဲ။ ရန်သူပြိုင်ဘက်မဟုတ်သော်ငြား အေးငြိမ်းပြေလည်
ညှိနည်းလမ်းနှင့် ဖြေရှင်းနိုင်အောင် ဆုတောင်းလိုက်မိပါသည်။

အစစအရာရာ ပြေလည်ပါစေသား...

ကားကို ချိန်းထားသည့်ကော်ဖီဆိုင်ရှိရာဆီသို့ ခပ်မှန်မှန်မောင်းလာ
ပါတယ်။ ဒီနေ့မှ ပိုးသားကင်းစင်ပြီး ကောင်းကင်က ပြာလဲ့တောက်ပနေ
တာပါလေ။ ခေါင်းထဲမှာတော့ မကြည်လင်ပါတဲ ဂျစ်ထွေးနောက်ကိုနေတာ
ပါပဲ။ တွေ့ကြစို့တဲ့။ တွေ့လိုက်ရုံပါပဲ။ ဝါကသာ ဒေါသတကြီးရှိတတ်တာ
ပါ။ ဟိုချာတိတ်မကတော့ ခပ်အေးအေး Style မျိုးပဲဖြစ်မယ်ထင်ပါရဲ့။
ဆိုင်ရှေ့မလှမ်းမကမ်းမှာ ကားကို Platform ဘေး ရနေရသူ

ရပ်လိုက်၏။ လက်မှန်ကိုကြည့်တော့ အချိန်အတော်စောနေလေသည်။ စိတ်လောနေတာကြောင့်များလား မသိပါ။ ဆိုင်မှန်တံခါးကို တွန်းဖွင့်ဝင်ကာ အထဲဝေဝဲကြည့်မိစဉ် ‘မွေးနံ့သာ’ ဟုထင်ရမည့်အရွယ် မိန်းကလေးမျိုးတစ်ဦးမှ ဂျိမနေပါလေ။ အပြင်ကိုလှမ်းမြင်နိုင်မည့်ခုံကို တမင်ရွေးကာ ထိုင်လိုက်မိ၏။

“Black... တစ်ခွက်ပေးပါ”

Waiteress လေးကို ကော်ဖီမှာကာ ခြေချိတ်ထိုင်နေလိုက်ပါသည်။ နည်းနည်းတော့ အောက်နေမလားပဲ။ ဝါလိုလုပ်ငန်းရှင်တစ်ဦးက ဒီလို ကျောင်သူတစ်ဦး ချိန်းတဲ့နေရာကို လာတွေ့ဖို့လိုပါသလား။ ကုမ္ပဏီရော အိမ်ကိုပါ မလာချင်လို့ အခုလိုသီးသန့်တွေ့ချင်တာ ဝါသိက္ခာကို ထည့်တွက်ပေးတတ်လို့ပေါ့။ ဟုတ်တာပဲ။ ဝါအတွက် သူမ အများကြီး တွေးပေးတတ်တာပါလားနော်။

ကားအဖြူလေးတစ်စီး ရပ်သွားပြီး ကားပေါ်မှ မိုးပြာရောင် One set နှင့် မိန်းကလေးတစ်ဦး ဆင်းလာလေ၏။ ကျောလယ်ခန့်ဆံ့ခွယ်တို့ကို တစ်ဝက်စည်းနှောင်ထားတာမို့ ခပ်စင်းစင်းလေးဖြစ်နေလေသည်။ ဘဲညှပ်ခပ်သွယ်သွယ်မျက်နှာလှလှလေးထက်မှာ မျက်မှန်ကြည့်ကြည့်လေး တပ်ထားပေမယ့် ကြည့်ရမဆိုးဘဲ ချစ်စဖွယ်ဟန်လေးပင် ဖြစ်နေတာပါလေ။ မိနပ်ကို အပါးလည်းမဟုတ် သိပ်လည်းမမြင့်သည့် အနေတော် ဒေါက်မျိုး စီးထားတာမို့ မြင်မားသည့်အရပ်အမောင်းကို ပံ့ပိုးထားသည့်နယ်ပါ။ ဒါ ‘မွေးနံ့သာ’ ပဲဖြစ်မည်ထင်ပါရဲ့။

“မဝင်းဖန့်ဖန့်ဝါ ဟုတ်ပါသလား”

“ဟုတ်တယ်”

“ထိုင်မယ်နော်”

ခေါင်းကိုသာ ညိတ်ပြလိုက်မိ၏။ ခုံမှာ ခပ်စောင်းစောင်းထိုင်လိုက်ဟန်က Style ကုလှသည့် Model တစ်ဦးလို သေသပ်လှပပါရဲ့။ မျက်နှာထက်မှာ မာနရိပ်တို့ရှိမနေဘဲ အပြုံးမရှိသော်ငြား တည်တည်တံ့တံ့ဟန်ကို အပြည့်မြင်နေရလေ၏။ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ယုံကြည်စိတ်ပြည့်တာက ဝါနဲ့အတူတူဖြစ်မည်ထင်ပါရဲ့။ သူမက ကော်ဖီတစ်ခွက်မှာတာကို အရင်လုပ်လိုက်ပြီး ဝါကိုတစ်ချက်မျှပြုံးပြလေသည်။ တစ်ခါဆို တစ်ခါပါပဲ။

“ကျွန်မ မွေးနံ့သာပါ”

“သိတယ်၊ ဘာများပြောချင်လို့လဲ”

“ ‘ကို’ နဲ့... ကျွန်မ ကိုအံ့ဩဘာနဲ့ ဘယ်လောက်အထိ ရင်းနှီးပါသလဲ”

“သူ့ကိုမေးကြည့်ရင် သိမှာပေါ့ မွေးနံ့သာ”

“သူက စကားနည်းတဲ့လူမို့ ဘာဆိုတာမှ မပြောလို့ ခက်နေတာပါ မဝင်းဖန့်ဖန့်ဝါ”

ဝါ မဲ့ပြုံးတစ်ချက် ပြုံးလိုက်မိပါ၏။ စေ့စပ်ပြီးတာတောင်မှ လူကိုရော စိတ်ကိုပါ မပိုင်ဆိုင်သေးတဲ့စုံတွဲပါပဲလား။ ဘဝတစ်ခုကို တစ်ဝက်စီပိုင်ထားခွင့်ရနေတာတောင်မှ သက်ဆိုင်သူကို စိတ်မချနိုင်ဘဲ ဝါလိုသူစိမ်းကို လာ View သလိုမျိုး ပြောနေရတယ်လို့ အံ့ဩစရာကြီးပါပဲလား။

“မင်းတို့စေ့စပ်ထားတာ ဘယ်လောက်ကြာပြီလဲ”

“အင်း... ခြောက်လလောက်ရှိပြီ”

“ဒါတောင်မှ ကိုအံ့ဩစိတ်ကို မင်းမဖတ်တတ်သေးဘူးလားလို့ နဲ့သာ”

“ကိုအံ့”

သူမက ခပ်ဖွဖွရေရွတ်လိုက်လေ၏။ ခေါ်ရိုးခေါ်စဉ်ပြောမိတာကို အံ့သြနေသလိုပါပဲ။ ရွှေ့ကံဆက်တိုးဖို့လည်း မရှိ၊ နောက်ပြန်ဆုတ်ဖို့လည်း စိတ်မကူးဘဲ တစ်နေရာတည်းရပ်နေတဲ့ဝါကို လာတွေ့ရဲတဲ့သတ္တိကတော့ မခေဘူးဘဲ။

“ဟုတ်တယ်၊ တို့က သူ့အစ်မခေါ်တဲ့အတိုင်း ခပ်ရိုးရိုးပဲ ခေါ်တာ ပါ။ သူ့အစ်မဝမ်းကွဲက တို့ရဲ့ Assistance မို့ ကုမ္ပဏီကို သူ နှစ်ခါသုံး ခါ၊ လာဖူးတယ်။ အပြင်မှာ တော့တော့ဆိုင်ဆိုင်တွေဖူးတဲ့ရက်က မိုးရွာနေ တာက တစ်ကြောင်း၊ ပြီးတော့ သူ့မှာ ကားမပါတာက တစ်ကြောင်းမို့ အိမ်အထိ ပြန်လိုက်ပို့ပေးခဲ့တယ်။ အဲဒီနေ့မှာပဲ တို့ကို မင်းမြင်ဖူးလိုက် တာပါ”

သူမ ခဏမျှ တွေ့သွားလေ၏။ အကြောင်းပြချက်ဆိုတာထက် တည်ကြည်တဲ့လူငယ်လေးရဲ့ အေးချမ်းတဲ့ဘဝကို အနှောင့်အယှက်မဖြစ်စေချင် လို့ပါလေ။ ဒါကို ဒီချာတိတ်မလေး သဘောပေါက်နားလည်သင့်တာမဟုတ် လား။

“အကြောင်းပြချက်မျိုးလား မဝင်းဖန့်ဖန့်ဝါ”

“မဟုတ်ဘူး၊ သူ့သိက္ခာကို သိစေချင်တာပါ မွှေးနံ့သာ။ ဒါနဲ့ တို့ Phone နံပါတ်ကို ဘယ်ကရလဲ သိပါရစေ”

“အဲဒါက ကျွန်မ ကိုကိုကြီးဆီက ရတာပါ”

“တို့ကိုကြီး”

“ဟုတ်ကဲ့၊ ကိုမင်းခန့်သာက ကျွန်မနဲ့ မောင်နှမဝမ်းကွဲတော်ပါ တယ်”

ဝါမျက်နှာ တင်းသွားရပါ၏။ ကြုံမှကြုံတတ်ပါလေ။ ဘယ်လိုဖြစ် ပြီး မင်းခန့်သာနဲ့မှ ဆက်သွယ်နေပြန်တာပါလိမ့်။ ဒါဖြင့် ဤမိန်းကလေး က သူကနေတစ်ဆင့် ဝါအကြောင်းတွေကို သိနေပြီး လာတွေ့ရဲတာပေါ့။ ရှင်အတော်လူလည်ကျတာပါပဲလား မင်းခန့်သာ။

ဝါနဲ့ကိုအံ့ကို ပြဿနာဖြစ်အောင် လုပ်သွားတဲ့အပြင် ညီမဖြစ်သူ ကိုပါ တို့မီးရှို့မီးလုပ်ရတယ်လို့၊ ရှင်ဘယ်လိုလူပါလဲ။ ဝါက ယောက်ျားမှန် ရင် ဆိုခဲစေမြဲစေ ယောက်ျားမျိုးကိုပဲ သဘောကျတတ်မှန်း ရှင်သိသိကြီး နဲ့ လုပ်ရဲပါ့ မင်းခန့်သာရယ်။

“ဒါဖြင့် မင်းခန့်သာပြောသမျှယုံပြီး တို့ကိုလာတွေ့တာပေါ့လေ”

“မဟုတ်ပါဘူး၊ ကျွန်မက သူများပြောသမျှ အလွယ်တကူ မယုံ တတ်ဘူး မဝင်းဖန့်ဖန့်ဝါ”

“အဲဒီတော့”

“ကိုကြောင့် လာတွေ့ရတာပါ”

“တို့ပြောပြီးပြီလေ၊ ဘာများထပ်ရှိသေးလို့လဲ”

“ရှိသေးတယ်... ရှိနေသေးလို့ပါ”

ခပ်နွေးနွေးသာရှိတော့သည့်ကော်ဖီကို ကုန်အောင်သောက်လိုက် မိပါ၏။ မောင်နှမနှစ်ယောက်ရဲ့အင်အားနဲ့ တိုက်ရဲတယ်ပေါ့လေ။ ရှင်မှာ နောက်ထပ်စစ်ကူတွေ ဘယ်လောက်ကျန်နေဦးမှာလဲ။ အားနည်းတဲ့ဘက် ကို တစ်ချက်လျှောက် ငဲ့ကွက်ဖို့ဆန္ဒက ပါးပါးလေးတောင် ရှိမနေဘူးတဲ့ လား။

“ကိုနဲ့ကျွန်မက နှစ်ဖက်မိဘသဘောတူပြီး စေ့စပ်ထားကြတဲ့သူ တွေပါ”

“...”

“ပြီးပြီသားကိစ္စတစ်ခုကို ပြောပြလည်လည် ပြောပြနေကြပါ”
နဲ့ အဆုံးသတ်ချင်ပါတယ်”

“တို့က ဘာများလုပ်မိလို့လဲ”

“ကိုနွဲ့ကွန်မကြားမှာ အတားအဆီးဖြစ်နေလို့ပါ”

“ဘာလို့လဲ”

အရှက်ကို ထိလေ၏။ တိတိယပကြီး ပြောချလိုက်တာပါလား။ ‘အံ့
သြဘာ’က ဝါရဲ့ရင်ဘတ်ထဲမှာ ရှိနေတဲ့ခံစားချက်ကို သေချာတောင်မှ
မသိသေးတာလေ။ မင်းခန့်သာရဲ့စကားကြောင့် ညီမဖြစ်သူက ဝါကို စွပ်
စွဲချေပြီပဲ။ စိတ်ထားဖြူစင်တဲ့မိန်းကလေးလို့ မြင်မိတဲ့စိတ်က ချက်ချင်း
ပျောက်ချေပြီကော ‘မွှေးနံ့သာ’။

“ဝန်ခံတယ်မဟုတ်လား မဝင်းဖန့်ဖန့်ဝါ”

“ဝန်ခံရမယ်... ဟုတ်လား။ ဝန်ခံတယ်ဆိုတာ အမှားလုပ်ထား
တဲ့သူ၊ အပြစ်လုပ်ထားတဲ့သူကမှ ပြောစရာရှိတာပါ”

“ရှင်လည်း မဟာအမှားကြီးလုပ်ထားတာပဲ မဝင်းဖန့်ဖန့်ဝါ”

“ဘာ”

“နံပါတ်(၁)က စေ့စပ်ထားတဲ့ သူစိမ်းနှစ်ဦးကြားကို ဝင်နှောင့်ယှက်
တဲ့အပြစ်၊ နံပါတ်(၂)က ရှင်ကို သည်းခံစောင့်ဆိုင်းနေတဲ့ ယောက်ျားတစ်
ဦးကို ကြိုးရည်ရှည်နဲ့ လှန်ထားတဲ့အပြစ်၊ နံပါတ်(၃)ကတော့ ရှင်ကို စိတ်
မဝင်စားတဲ့လူတစ်ယောက်ကို သွေးဆောင်ပြားယောင်းချင်တဲ့အပြစ်ပဲ။
မှန်တယ်မှတ်လား”

ဝါ ဟက်ဟက်ပက်ပက်ရယ်ချလိုက်မိတော့၏။ အတော့်ကို ရယ်

စရာကောင်းတဲ့ အကြောင်းအရာတွေပါပဲ။ ကိုယ်က မလုပ်မိဖို့ ဆင်ခြင်
နေမိပါလျက် မလုပ်လုပ်ဖြစ်အောင် လာတွန်းပို့နေပါရောလား။ အချစ်ဆို
တာ ဝန်တိုခြင်းလို့ အဓိပ္ပာယ်သက်ရောက်ပေမယ့် မဆိုင်သူကို ရန်စတာ
ကဖြင့် အမှန်မဟုတ်ပါပေ။

“တို့က တို့အလုပ်နဲ့တို့တောင် အချိန်မအားတဲ့သူပါ မွှေးနံ့သာ။
မင်းပြောနေတာ အတော် Foul နေပြီ။ မင်းအစ်ကိုကို တို့ဘက်က ဘယ်
တုန်းကမှ လက်မခံခဲ့ဘူး။ လူကြီးတွေစိမ့်တဲ့အတိုင်း ခေါင်းညိတ်ရအောင်
မနေ့တစ်နေ့ကမှ မွေးလာတဲ့ကလေးမှ မဟုတ်တာပဲ မွှေးနံ့သာ”

သူမမျက်နှာ ကွက်ခနဲပျက်သွားလေ၏။ ‘ဝင်းဖန့်ဖန့်ဝါ’ဆိုတာ ရေ
မြွေမဟုတ်ဘူး ‘မွှေးနံ့သာ’။ အဆိပ်ရှိတဲ့မြွေပွေးပါ။ ကိုယ့်ကိုလာထိတဲ့
ဘယ်သက်ရှိကိုမဆို မိမိရရ ပြန်တုံ့ပြန်တတ်တာကို မင်းကြုံပြီး မစုံစမ်း
ခဲ့ပါလား။ ငယ်ပါသေးတယ် မွှေးနံ့သာ။

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ကိုကို ကျွန်မ မပေးနိုင်ဘူး။ ကျွန်မတက်က အလျှော့
လုံးဝမပေးနိုင်တာအမှန်ပဲ။ အဲဒါကို ရှင်သိထားပါ”

“တို့ကလည်း တောင်းပန်နေတာမှ မဟုတ်တာ မွှေးနံ့သာ။ အချစ်
နဲ့စစ်မှာ အကုန်တရားတာချည်းပါပဲ”

“ရှင်... ရှင်”

“ဝန်တိုတယ်ဆိုတာ သူ့နေရာနဲ့သူပဲ ကောင်းပါတယ်။ နေရာတာက
တော့ မနာလိုစိတ်မထားပါနဲ့”

“ကျွန်မဘဝမှာ လိုချင်တာကို ရခဲ့တာချည်းပဲ မဝင်းဖန့်ဖန့်ဝါ။
ရှင်ထက်သန်ကွာကွာတောင်မှ ထည့်မတွက်ဘူးလား။ ဘေးမှာရှိနေပါလျက်နဲ့
အဝေးကလူကို လှမ်းဆွဲခဲ့တာ အံ့သြပါရဲ့”

ရှေးရှေးရဲရဲဖြစ်လာသည့်မိန်းကလေးကြောင့် ပြုံးချင်လာသည့်စိတ်ကို မနည်းထိန်းချုပ်ထားလိုက်ရပါ၏။ နှမော့မိတာအမှန်ပါ 'အံ့ဩဘာ'။ မင်းလိုအေးဆေးတဲ့လူငယ်လေးနဲ့ ပညာတော်ပြီး သိမ်မွေ့တဲ့ မွေးနံ့သာကို လိုက်ဖက်ညီတဲ့စုံတွဲလို့ သတ်မှတ်မိတာကို မှားမှန်းသိလိုက်ရလို့ပါပဲ။

လောကမှာ အထင်နဲ့အမြင်ပါ လွဲချော်တာမျိုး ရှိနေတာပါလား။ ပြင်ပပုံသဏ္ဌာန်နဲ့ သူမကိုမြင်မိသမျှ တက်တက်စင်အောင် လွဲတော့တာပါလေ။ ချစ်ခြင်းက အမှားဘက်ကိုများ တွန်းပို့တတ်လေသလားကွယ်။ ကိုယ့်ကို မင်းရဲ့ချစ်သူက အခုလိုလာပြီး စော်ကားမော်ကားပြောနေတာကို မင်းသိပါရဲ့လား။

“Plan ကိုမရှိတာ မွေးနံ့သာရဲ့၊ မင်းက တို့ဘာသာ ရပ်နေတာကို နောက်ကနေ တွန်းလိုက်တာကိုး”

“ဘာ၊ ရှင်... ရှင်”

“လူဆိုတာ ရှေ့ကနေ မလုပ်နဲ့လို့ လာတားရင် ပိုပြီးလုပ်ချင်ကြတယ် မွေးနံ့သာ။ ဘာတဲ့... ဘဝမှာ လိုချင်တာမှန်သမျှ ရခဲ့တာချည်းပဲဟုတ်လား။ မောင်နှမသိသပါပေ။ မင်းနဲ့မင်းအစ်ကို မင်းခန့်သာတို့ ပိုင်ခဲ့တယ်ဆိုတဲ့အရာတွေအားလုံးက သက်မဲ့ပစ္စည်းတွေပဲ ဖြစ်ကောင်းဖြစ်လိမ့်မယ် မွေးနံ့သာ။ သက်ရှိလူတွေကိုတော့ မပိုင်ဆိုင်လောက်ပါဘူး။ အထူးသဖြင့် မင်းတို့ လိုချင်လှချည်ဆိုတဲ့ သက်ရှိနှလုံးသားမျိုးကိုပေါ့”

သူမနှုတ်ခမ်းပါးလေးတွေ တဆတ်ဆတ်တုန်လာသလို လက်ဖျားတွေပါ တုန်နေမှန်း သိသာလွန်းပါတယ်။ ဒေါသတွေဖြစ်နေပြီလား။ ပြောစရာ စကားလုံး ရှာမတွေ့လို့ပဲလား မွေးနံ့သာ။ လောကမှာ ဘယ်နေရာမဆို Experience ဆိုတဲ့အတွေ့အကြုံက အသက်အရွယ်အရ ကွာခြားတတ်

တာပါလေ။

ဒီတော့လည်း ဝါရင့်တဲ့လူက အနိုင်ရစမြဲပါ မွေးနံ့သာ။ ရှက်ဖို့လည်း ကောင်းပါရဲ့။ ယောက်ျားတစ်ယောက်ကို ပြိုင်လုရတဲ့အဖြစ်အပျက်က ဝါရာဝင်မှာ ဒီတစ်ကြိမ်သာ ရှိခဲ့ဖူးတာကိုး။

“ဝဋ်ဆိုတာ လည်တတ်ပါတယ် မဝင်းဖန့်ဖန့်ပါ။ ရှင် မကြောက်ဘူးလား”

“တို့က သူများလက်ထဲကပစ္စည်းကိုလုယူဖို့ ရည်ရွယ်တာမှမဟုတ်ဘဲ။ ရှင်းရှင်းပြောရရင် မင်းတွေ့မယ်ဆိုကတည်းက ပြောပြောပြောကြောင်း ပြောပြီး နောက်ဆုတ်ဖို့စဉ်းစားခဲ့တာပါ။ မင်းပြောသလို ဝဋ်ဆိုတာရှိခဲ့ရင်လည်း ခံရရုံပဲပေါ့ မွေးနံ့သာ”

“မဝင်းဖန့်ဖန့်ပါ”

“သူ့နှလုံးသားနဲ့ ကိုယ့်နှလုံးသားကိုပေးပြီး လဲနိုင် ပိုင်ဆိုင်နိုင်တဲ့ သူတွေကမှ ပျော်စရာကောင်းနိုင်မှာပေါ့လေ။ ဒါကို မင်းလည်းသိမှာပါ”

“ရှင်စိတ်ဓာတ် အတော် အောက်တန်းကျမှန်း အခုမှသိရတော့တယ်”

“စိတ်မကောင်းပါဘူး။ တို့က တို့ကိုလာထိရင် Responds ချက်ချင်းပြန်လုပ်တတ်တဲ့အကျင့်က အစိုးထဲစွဲနေလို့ပါ။ မွေးနံ့သာ။ မင်းနဲ့တို့ တစ်ယောက်တစ်ခွန်းပြောနေတာထက် ကာယကံရှင်ဖြစ်တဲ့ အံ့ဩဘာရဲ့ ရွေးချယ်မှုက ပိုပြီးအဓိကကျမှန်း မင်းသိမှာပါ။ သူ့နှလုံးသားက စစ်မှန်တဲ့ချစ်ခြင်းနဲ့ ရွေးချယ်တဲ့သူကိုပဲ လက်သင့်ခံကြရအောင်ပါ”

သူမ ထရပ်လိုက်လေ၏။ စိတ်လှုပ်ရှားမှုများစွာဖြစ်နေတာမို့ ဝါရင့်ထဲမှာ ခြောင်းဆန်နေပေမယ့် ဣန္ဒြေရရ ဆက်ထိုင်နေတုန်းပါ။ ပြော

၂၀၈ မမသန့်စော

စရာစကားကုန်ပြီမို့ ငါတို့စကားရိုင်း သိမ်းသင့်ချေပြီ။

“မွေးနဲ့သာ”

ဆတ်ခနဲလှည့်ကြည့်လေ၏။ အနိုင်အရှုံးသေချာမသိပေမယ့် ဝါးစိတ်
က ကသိကအောင်ဖြစ်ရင် မထိန်းချုပ်တတ်တာမို့ ရှင်းပစ်ချင်သေးတာ
လေ။“ဝဋ်ဖြစ်နေရင်တောင်မှ တို့က အဲဒီဝဋ်လှလှလေးကို လိုချင်ပါသေး
တာယ်ဆိုတာ မင်းသိအောင် ပြောလိုက်ချင်တာပါ”

“တောက်!”

အခန်း | ၂၀ |

ခြံထဲ ဆင်းထိုင်နေမိ၏။ တစ်ညလုံး အိပ်မရနိုင်ဘဲ မျက်ရည်တွေ
တွေ ကျခဲ့ရတာမို့ မျက်နှာတစ်ခုလုံး ရောင်နေပြီး မျက်လုံးတွေ မှိနေမည်
မှန်း သိနေပါသည်။ ကြီးကြီးကိုပါခေါ်ကာ မိဘတွေနှင့် Meeting လုပ်
ခဲ့ပြီးပါပြီ။ နောက်ဆုံးတိုက်ပွဲဝင်ခြင်းပါပဲ။

“ဝါကိုချစ်ရင်၊ သနားရင်... ငါ အိမ်ထောင်ပြုမယ့်ကိစ္စကို ဆက်
မလုပ်ချင်ကြပါနဲ့။ မင်းခန့်သာကိုလက်ထပ်ဖို့ ငါ လုံးဝမစဉ်းစားတာကို
သိကြပါ။ ငါ့ချစ်တဲ့သူကိုမှ လက်ဆက်ခွင့်မရှိရင် ဒီတစ်သက် တစ်ယောက်
တည်းပဲ နေသွားပါရစေ”

စကားအကုန်ပြောလိုက်ခြင်းပါပဲ။ ကံကြမ္မာက ဝါကို အတော်လေး
စိုက်စယ်ပုံပါရဲ့။ သူနဲ့မွေးနဲ့သာကို ဘယ်လိုဖြစ်ပြီး ဆွေမျိုးတော်အောင်များ
လုပ်ပေးလိုက်ရတာပါလိမ့်နော်။ သည်ဆံခွင့်လွှတ်ပေးနိုင်တဲ့သူတဲ့လား။
ဟဲ့ ဝါ အမှတ်တွေ အများကြီးပေးခဲ့ပါတယ် မင်းခန့်သာ၊ တကယ်ပါ။

ဒါပေမဲ့ အဲဒီအထင်ကြီးလေးစားခြင်းတွေကို ရှင်ကိုယ်တိုင် လုပ်ရပ်တွေနဲ့ ရိုက်ချိုးပြသွားတာပါ။ လူဆိုတာ ကိုယ့်ဘဝမှာ ကိုယ်တတ်တဲ့လမ်း၊ ကိုယ်ရေးတဲ့အရပ်ကောက်ကြောင်းအတိုင်း ဆက်လုပ်ရှားရတာမျိုးပါ။ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် အထင်ကြီးပြီး သွေးနားထင်ရောက်နေတာအတိုင်းအတာတစ်ခုအထိပဲ ရှိရပါတယ် မင်းခန့်သာ။

အထူးသဖြင့် ဘာမဆို ပိုင်ဆိုင်ခွင့်ရခဲ့တဲ့ ရှင်လိုလူအတွက် အထင်အခဲဆိုတာ မရှိသလောက်ဖြစ်ပေမယ့် အခုက အသက်ရှိနေတဲ့ နှလုံးသားရေးရာကိစ္စပါ။ အချစ်ဆိုတဲ့ နူးညံ့သိမ်မွေ့ခြင်းအဓိပ္ပာယ်ကို ရှင်သိမှသိမိရဲ့လား။ ဝါလည်း အစက လုံးဝမသိခဲ့တာ အမှန်ပါလေ။

ချစ်တတ်လာမှ သိခဲ့တာပါ။ အချစ်ဆိုတာ တကယ်တော့ ဖြစ်ခြင်းနဲ့ ဝမ်းနည်းမှုနှစ်ခုကို ကျောကပ်ထားတဲ့အရာတစ်ခုပါပဲ။ သူတို့လူတွေကို ရယ်စေပြီးစေနိုင်သလို မျက်ရည်တွေကိုလည်း ဖန်တီးပေးနိုင်တာကိုး။ ဝမ်းသာပီတိဖြစ်ရတဲ့ရင်ခွင်ကို နာကျင်ခြင်းတွေဖိသိပ်ပြီး နှစ်ခက်စေအောင်ကို တမင်ကြီး ရောဂါရစေတာလေ။

ဟုတ်တယ်... ဝါချစ်တတ်တဲ့နှလုံးသားက ဝါရင်ကို နာကျင်စေတာ အမှန်ပါပဲ။ မနက်တိုင်း နိုးစက်ခြည်သံနဲ့ နိုးထကျင်ရှိခဲ့တဲ့ဝါဘဝဟာ အိပ်မက်ဆိုတာမျိုးမှ မရှိခဲ့တာလေ။ အခုတော့ဖြင့် စိတ်ကူးယဉ်အိပ်မက်တွေနဲ့ ဝါမွေ့လျော်တတ်နေချေပြီ။ ပျော်ရွှင်တဲ့အိပ်မက်က နိုးထလာရတဲ့ဆိုးရွားပြင်းထန်တဲ့အဖြစ်မျိုးနဲ့ ကြုံရတတ်သတဲ့ ဒါဖြစ်လည်း အဲဒီအဖြစ်မျိုးကို အပျက်ကို မကြုံရလေအောင် မနိုးသောအိပ်မက်ခြင်းမျိုးနဲ့သာ တစ်သက်တာအတွက် အိပ်မောကျသွားချင်ပါရဲ့။ မရှင်သန်ချင်တဲ့အသက်ကို မလိုချင်တော့တာပါလေ။

အချစ်ကြောင့် စွန့်ခွဲတဲ့သူရဲကောင်းတွေ များစွာရှိတာကို မယုံဘဲ ပြောခဲ့တာကို အားအနာကြီးနာမိခဲ့တာပါ။ နှလုံးသားကိုညှိုးညှဲပြီး အခွံပေးခဲ့တဲ့တိုက်ပွဲတွေလည်း ရှိကောင်းရှိနေမှာပါလေ။ အချစ်က လူတွေကို ချစ်သွပ်စေသတဲ့။

ဟုတ်ပါတယ်... အရင်က 'ဝင်းဖန်ဖန်ဝါ'ဆိုတာ အနာဂတ်ထက် ခုနစ်ပွဲကိုသာ အလေးထားပြီး လန်းဆန်းတက်ကြွခဲ့တာ အမှန်ပါ။ အထူးများစွာနဲ့ မှောင်ပိန်းနေခဲ့တဲ့ဘဝထဲကို အလင်းပြပြလေးနဲ့ ဝင်လာတဲ့အရာဟာ ချစ်ခြင်းတဲ့လား။ 'မ'တော့ ရှေးနေပြီ 'အံ့ဩဘာ'။

မြက်ခင်းထက်က ခံတန်းမှာထိုင်နေရင်း ညနေစောင်းနေမှန်း သိနေပေမယ့် မထဖြစ်သေး။ အိမ်ထဲမဝင်ချင်သေးတာမို့ ဆက်ထိုင်နေမိ၏။ မြက်ပင်လေးတွေကိုငေးပြီး ကြည့်နေမိစဉ် လေအဝေ့မှာ ကြွေကျလာသည့် စကားပွင့်ဖြူဖြူလေးတွေကို တွေ့ရလေသည်။ အဲဒီနောက်မှာမှ ကတ္တီပါဒီနပ်အနက်လေး စီးထားသည့်ခြေဖဝါးဖြူဖြူတစ်ခု။

ထိုခြေထောက်ထက်မှာ ရှပ်တိုက်ဝတ်ထားပါသည့် မင်းကြီးကြိုက်သလိုချည်အနက်ရောင်လေး။ ရင်ထဲဒိတ်ခနဲမြည်လာသလို မျက်လွှာကို ပင့်ကြည့်လိုက်မိပါ၏။ ဘုရား! ဝါတော့ အိပ်မက်ထဲမှာပါမက အပြင်မှာတောင် သူ့ကိုမြင်တတ်နေပြီလား။ စိတ်ထင်သည့်အတိုင်း အပြင်မှာမြင်တာကို ထင်ယောင်ထင်မှားဖြစ်သည့်စိတ်ဝေဒနာဟု အမည်နာမတပ်ကြမည် ထင်ပါရဲ့။

“ကျွန်တော်ပါ”
“အို! ကိုအံ့”
“ဟုတ်ပါတယ် မမ အံ့ဩဘာပါ”

“ဘယ်လိုဖြစ်ပြီး”

“မိုးတွေရွာလာတာတောင်မှ ဒီအတိုင်းဆက်တိုင်းနေဦးမှာလား”

ဟုတ်သားပဲ။ မိုးတွေရွာလာတာကိုတောင်မှပဲ သတိမထားမိသေးဘဲ ခုံတန်းဖြူဖြူမှာပဲ ဆက်တိုင်းနေမိပါရောလား။ အားယူ၍ ရပ်လိုက်မိခဲ့ခြင်းထောက်တွေ ထုံကျဉ်နေတာမို့ မတ်မတ်မရပ်နိုင်ပါချေ။

“ပြန်ထိုင်နေလိုက်ပါ မမ”

“မွေးနဲ့သာနဲ့ ‘မ’... ”

“ကျွန်တော် သိပြီးပါပြီ”

ဝါမျက်နှာ နွေးခနဲဖြစ်သွားရပါတယ်။ မိန်းမသားနှစ်ဦးရဲ့လျှို့ဝှက်ချက်ကို ကာယကံရှင်ကို ဖွင့်ပြောစရာမှမလိုအပ်တာဘဲ။ မင်းတကာယ်ပဲ ‘ဩဘာ’ကို အကုန်တမင်ပြောလိုက်လေသလား ‘မွေးနဲ့သာ’။ အမှန်တကယ်မှာ ကိုယ်က ရုံးခိုခိုခဲ့ရတဲ့သူပါ။

ကိုယ်ပေးချင်ပေမယ့် ပေးခွင့်မရှိ၊ ကိုယ်ပြန်ရချင်ပေမယ့် အရယ်မှမရှိခဲ့တာလေ။ အချစ်နဲ့စစ်မှာ မတရားတာမရှိဘူးလို့ ဆိုကြပေမယ့် မင်းကမှ သူ့ဘဝထက်ဝက်ကို ဝိုင်ဆိုင်ခွင့်ရထားတဲ့သူပါ။ ဒါကိုတော့ အနိုင်ရလို့စိတ်နဲ့ ကိုယ့်ကို လာစိမ်ခေါ်ရတယ်လို့။

“နဲ့သာနဲ့ မမလူကို မောင်နှမဝမ်းကွဲတော်စပ်မှန်းသိတာ မကြသေးဘူး”

ကျွန်ုပ်တို့လူမဟုတ်ဘူးလေ ကိုအံ့ရယ်။ မင်းစကားလုံးသုံးတာနဲ့ နေပြီ။ ‘မ’နဲ့သူက အတိုင်းအတာတစ်ခုအထိ ရင်းနှီးခဲ့တာ မှန်ပေမယ့် အသည်းကိုပုံအပ်တဲ့အထိ ရှိခဲ့တာမှမဟုတ်တာ။ ဒါကို တို့လူဆိုပြီး သူမှတ်လို့မှ မရတာဘဲ။

ဘယ်လိုလဲ... ‘မ’ကြောင့် ‘မ’နောင်ယုက်လို့ မင်းတို့နှစ်ယောက်ပဋိပက္ခဖြစ်ရတယ်ဆိုပြီး ‘မ’ကိုရန်လာတွေ့လေသလား။ ဟုတ်ပါတယ်။ ‘မ’က မနေတတ်မထိုင်တတ်နဲ့ လူကြီးလိုမနေဖြစ်ဘဲ လူငယ်တွေကြားမှာ အရှုပ်ထုပ်ဖြစ်ခဲ့ရတာပါ။ အပြစ်ရှိမှန်းသိထားပါလျက် မေးလိုက်ချင်ပါရဲ့။ ချစ်တာအပြစ်လားကွယ်။

ဘာလို့များ ‘မ’နဲ့အရင်ဆုံး မတွေ့ခဲ့ရတာလဲ။ ‘မ’နဲ့ဘာကြောင့် ချစ်ကြိုသွယ်ခွင့်မရှိခဲ့ရတာလဲ။ ‘မ’နဲ့ဘာအတွက်ကြောင့် အတူမွေးဖွားခြင်း ရှင်သန်ခြင်းမျိုး မရခဲ့ရတာပါလိမ့်။ ဒီတစ်ကြိမ်မှာဖြင့် လောကကြီးက မတရားဘူးလို့ အော်ဟစ်ခွင့်ရှိလိုက်ချင်တာကို မင်းသိပါ့မလား။

“မမကို နဲ့သာတွေ့ပြီး မချေမင်ပြောတာမျိုးဖြစ်ခဲ့ရင် နဲ့သာကိုယ်တား ကျွန်တော်ကပဲ တောင်းပန်ပါရစေ”

မျက်ရည်ရစ်ဝိုင်းလာတာကို သူမမြင်အောင် ထိန်းချုပ်နိမ်နိုး။ ချစ်သူတို့ အမျက်မထွက်မိစေဖို့ ရှေ့က မားမားရပ် ကာကွယ်ပေးသတဲ့။ ကြည်နူးစွာယ်ကောင်းလိုက်ပါတိ။ ‘မ’မှာဖြင့် ဒီလိုမျိုး ချစ်သူက တစ်ယောက် တစ်ယောက်တောင်မှ ရှိခွင့်မရတာ ဘာကြောင့်များပါလဲကွယ်။

“ ‘မ’လည်း လွန်ခဲ့တာပါပဲ”

သူက ဝါဘေးမှာ ဝင်မထိုင်ဘဲ ရှေ့မှာပင် ရပ်မြဲရပ်နေလေ၏။ ဘယ်လောက်တောင်များ ပြောစရာရှိနေလို့ အိမ်အထိ ရောက်လာရတာပါလိမ့်။ တကယ်ဆို မိမိ့ဆီကနေ Phone နံပါတ်တောင်းပြီး ဆက်ရုံနဲ့ သုံးလောက်နိုင်တာပါလေ။ အခုတော့ ဝမ်းနည်းနာကျင်နေတဲ့မျက်နှာကို မမြင်စေချင်တဲ့ ‘ဝင်းဖန့်ဖန့်’ရဲ့ ရှေ့ကိုမှ ရောက်လာရတယ်လို့။

“အချစ်ဆိုတာကို မမ ဘယ်လိုမြင်ပါသလဲ”

“ဟင်!”

ထင်မှတ်မထားသည့်မေးခွန်းက လူကိုဆွဲအ တွေဝေစေလေ၏။
ဖျတ်ခနဲကြည့်မိစဉ် ဝါကိုပုံကြည့်နေသည့်သူနှင့် အကြည့်ချင်းဆုံသွားရပါ
သည်။ စိုးထိတ်သည့်ရင်ခုန်သံကို သူကြားသွားမှာမူမရှိ။ အကြည့်ကို အမြန်
လွှဲလိုက်ရပါ၏။ ‘မ’ချစ်မိတာကို သိတယ်လို့ပြောချင်တာများလား။

“ ‘မ’... ‘မ’... မသိဘူး”

“ဟုတ်တယ်၊ အဲဒါကို အဓိပ္ပာယ်မဖော်နိုင်လို့ ကျွန်တော် ဒုက္ခ
ရောက်ရတာ”

“ဘယ်လို”

“အရှင်းဆုံးပြောရရင် ကျွန်တော်က ဘဝကို ရိုးရိုးရှင်းရှင်းနဲ့ အေး
အေးချမ်းချမ်းဖြတ်သန်းချင်တဲ့သူပါ။ နံ့သာနဲ့စေ့စပ်ပေးတဲ့ မိဘတွေကို
လည်း အပြစ်မမြင်မိပါဘူး။ ဒီမိန်းကလေးနဲ့ဆိုရင်တော့ ဘဝကိုအခက်
အခဲ အတားအဆီးမရှိ လျှောက်လှမ်းနိုင်မယ်ထင်ပါရဲ့ဆိုပြီး ခေါင်းညိတ်
ခဲ့မိတာ”

“...”

“တကယ့်ကို ဘာဆိုတာမှ မစဉ်းစားဖြစ်ဘဲ ကျွန်တော် နေတတ်
ခဲ့ပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ အခုလိုမျိုး ကမောက်ကမအဖြစ်အပျက်တွေ မဖြစ်ခင်
အထိဘဲ ရှိခဲ့တာပါ”

“ကိုအံ့... ‘မ’ကလေ”

“ကျွန်တော်တို့ စေ့စပ်ထားတာ ပျက်သွားပြီ”

“ဘာ!”

အလို... လုံးဝထင်မထားတဲ့ကိစ္စပါ။ အပိုင်လိုချင်တာဆို။ ဘယ်

လည်းနဲ့မှ လက်လွှတ်မှာမဟုတ်ဘူးဆို။ လိုချင်တာမှန်သမျှ ရခဲ့တာချည်း
ဆိုပြီး အခုတော့ဖြင့် ဤလူငယ်လေးကို ဘယ်လိုဖြစ်ပြီး ဖြတ်တောက်
လိုက်ရပါသလဲ။ ဘုရားရေ! ဝါမှာ အပြစ်တွေ မိုးလောက်ကြီး ရှိကုန်ပါ
ရောလား။

“ ‘မ’တောင်းပန်ပါတယ်၊ အဲဒီလောက်ထိဖြစ်ဖို့ မရည်ရွယ်ပါဘူး။
ငြိမ်နေတဲ့ ‘မ’ စိတ်ကို လာဆွသလိုမျိုး ဖြစ်သွားတာနဲ့ မခံနိုင်လို့”

“ကျွန်တော်နားလည်ပါတယ် မမ”

နားလည်သတဲ့။ ဘာကိုနားလည်တာများလဲ။ ဝါခံစားချက်ကို နား
လည်ပေးတာများလား။ သို့တည်းမဟုတ် သူတို့စေ့စပ်ကြောင်းလမ်းခြင်း
ချက်သိမ်းတဲ့ကိစ္စဖြစ်သွားတာကိုပဲ ကြိုသိနေလိုက်ပဲ ရည်ရွယ်ပြီး ပြောလေ
သလား။ ခေါင်းထဲထူမှုပြီး ဘာကိုမှ ဝါ နားမလည်နိုင်တော့ပါလေ။

“နံ့သာနဲ့ပတ်သက်ပြီး မသိမမြင်ခဲ့တာမှန်သမျှကို အခုမှ ကျွန်တော်
သိခဲ့ရတာပါ”

“ဘာကိုလဲ”

“ခုနပြောတဲ့အချစ်ဆိုတဲ့အရာကိုလေ”

“ဘာရယ်”

“ဟုတ်တယ်၊ အချစ်မှာ အချိန်အခါလိုတယ်၊ ပြီးတော့ ကံကြမ္မာ
စည်းလိုတယ်”

“ဘယ်လို”

“ပထမတော့ တစ်ချိန်ချိန်မှာ နံ့သာကို ကျွန်တော်ချစ်မှာပဲ လွယ်
လွယ်တွေးထားမိတာလေ။ ဒါပေမယ့် အချိန်အခါမကျခဲ့ဘူးထင်ပါရဲ့။ ပြီး
တော့ ကံကြမ္မာက အပြောင်းအလဲမြန်တတ်မှန်းလည်း မသိခဲ့ဘူး။ တည်

ပြီးတဲ့ကတိ၊ အင်း... ကျွန်တော်က မိဘစကားကိုပဲ အမြဲနားထောင်ခဲ့တာမို့ ခေါင်းညှိတ်ခဲ့တာပါ။ အဲဒီကတိကိုလည်း တစ်သက်တာအတွက် တည်နိုင်အောင် ကြိုးစားခဲ့တာလေ။”

“ကိုအံ့တို့ကိစ္စ ဖျက်သွားတာ သူ့ကြောင့်လား။ ဒါမှမဟုတ် ကိုအံ့ပဲ ဖျက်လိုက်တာလား။”

“ကျွန်တော် ဖျက်လိုက်တာ”

“ဟင်!”

သူက တရုတ်စကားပင်ကို မော့ကြည့်ကာ ငြိမ်သက်သွားလေ၏။ နှမော့နေမလား။ နှမော့ရှာမှန်းပေါ့။ ဒီလိုဆေးကျောင်းသူလှလေးကို ဘယ်သူက အလွယ်တကူ လက်လွှတ်ချင်ပါ့မလဲ။ ဒီလောက်ရှူးမိုက်တဲ့လုပ်ရပ်မျိုးကို ဘာကြောင့်များ လုပ်မိလိုက်တာပါလဲ ‘အံ့သြဘာ’။

“နောက်ကျပြီးမှ ဆုံတွေ့ရရင် လွဲချော်မှုတွေဖြစ်တတ်တယ်ဆိုတာ မှန်လိုက်တာနော်”

“ဘာကိုဆိုလိုတာလဲဟင်”

“အဲဒီအချစ်ဆိုတာကို ပြောတာလေ”

“ကိုအံ့”

“ကျွန်တော်မသိလိုက်တဲ့အချိန်မှာပဲ အများကြီးပြောင်းလဲသွားတာ မမရဲ့။ အံ့သြစရာကြီး”

နှုတ်ခမ်းများပါမက ဖျက်လုံးတို့ပါ ပြုံးနေမှန်း သိသာလွန်းပါ၏။ ဆံပင်တို့က အရင်လို သေသပ်မနေဘဲ အနည်းငယ်ပွယောင်းနေသည့် နှယ်ပါ။ ရှုပ်အဖြူနဲ့ပုဆိုးကိုတော့ သေသေသပ်သပ် ဝတ်ဆင်တတ်တုန်းပါပဲ။ စိတ်လှုပ်ရှားသည့်နှယ် လက်နှစ်ဖက်ကို တင်းတင်းဆုပ်ထားပုံက

မရည်ရွယ်ဘဲ လုပ်နေမိသလိုပါလေ။

ဘုရားရေ! ဒီလိုပန်းရောင်သန်းနေသည့်မျက်နှာ၊ ကြည်လင်တောက်ပသည့်မျက်လုံး၊ တုန်လှုပ် စိတ်လှုပ်ရှားသည့် ဟန်ပန်အမူအရာတို့ကို တစ်ကြိမ်တစ်ခါမှ မမြင်ဖူးပါဘဲ သူ့ထံမှာ တွေ့နေရတာပါလား။

‘အံ့သြဘာ’... အချစ်ဆိုတာကို ဘယ်သူ့ဆီမှာများ မင်းတွေ့ခဲ့တာပါလဲ။ ထူးဆန်းလေစွ။

“နဲ့သာဆီကနေ တစ်ခါမှမခံစားခဲ့ရဖူးတဲ့ ခံစားမှုမျိုးကို နဲ့သာမဟုတ်တဲ့ တခြားတစ်ယောက်ဆီကနေ ရလိမ့်မယ်လို့ ဘယ်လိုမှ မထင်ထားခဲ့တာ”

ဆတ်ခနဲ လှည့်ကြည့်လိုက်တာမို့ သူ့ကိုငေးကြည့်နေသည့်ဝါကို တည့်တည့်ကြီးမိသွားလေ၏။ ဘုရားရေ! ရင်ထဲ ဒိန်းခနဲဖြစ်သွားတာမို့ ယောင်ယမ်း မတ်တပ်ရပ်လိုက်မိလေသည်။ သူက ဝါ စိတ်လှုပ်ရှားသွားတာကို မြင်လိုက်သဖြင့် တစ်ချက်မျှပြုံးလိုက်လေ၏။ ဝါတော့ အငိုက်မိချေပြီ။

“မမ ယုံပါ့မလား”

“ဘာကို... ဘာကိုလဲ”

“ရှက်ဖို့လည်း ကောင်းပါတယ်။ အခုပဲ စေ့စပ်ကြောင်းလမ်းခြင်း ဖျက်ခဲ့တဲ့ယောက်ျားတစ်ယောက်ရဲ့နှုတ်ကနေ ဒီလိုစကားမျိုး မထွက်ဘူးဘူးလေ။ ဖြစ်ကိုမဖြစ်သင့်တာပါ”

“ကိုအံ့”

“ကျွန်တော်တို့ ရင်ဆိုင်ရမယ့်အကြောင်းတွေ အများကြီးလားဟုန်း။ ဒါပေမဲ့ အဲဒီအခက်အခဲတွေကို အနိုင်ယူနိုင်မယ်လို့

တယ်။ နှစ်ယောက်အားနဲ့သာရင်ဆိုရင် ဘယ်အရာမျိုးကိုမဆို အလွယ်တကူ ဖြတ်သန်းနိုင်မှာပါ။”

ဝါ ခပ်ငေးငေးကြည့်နေမိပါ၏။ ကျွန်တော်တို့တဲ့။ ဘယ်သူ့ကိုရည်ရွယ်ပါသလဲ။ ဝါက ပွင့်ပွင့်လင်းလင်းပဲ ပြောတတ်သူပါ။ ဝေလည်ကြောင်ပတ်နဲ့ ဝေဝိုက်တဲ့စကားမျိုးကို ဘာတစ်လုံးမှ နားမလည်နိုင်ပါလေ။ ရှင်းရှင်းပြောပါလား ‘အံ့ဩဘာ’။

“အချိန်အတိုင်းအတာတစ်ခုကို စောင့်ပြီးမှ တွေ့ကြုံရအောင်နော်”

“ကိုအံ့”

“အဲဒီအချိန်ဆို မမရော ကျွန်တော်ပါ ရင်ထဲမှာခံစားနေရတဲ့ နာကျင်မှုတွေ တော်တော်လေး သက်သာနေမယ်လို့ ထင်ပါတယ်။ ဟုတ်ရဲ့လား”

“ကိုအံ့... ‘မ’... ‘မ’...”

“ကျွန်တော် မမကိုချစ်တယ်”

“ဘယ်လို”

“မထင်မှတ်ဘဲ ချစ်မိသွားတာ။ ကျွန်တော့်ကိုယ် ကျွန်တော်တောင် မသိလိုက်ဘူး။ မမဆီကနေ ဘယ်လိုကြောင့်များ ရောင်ပြန်တွေ ရောက်လာပြီး ချစ်ကိုင်ထားနိုင်ပါလိမ့်”

လက်ဖျားကို လာဆုပ်ကိုင်လိုက်လေ၏။ ဝါ့ရဲ့အေးစက်စက်လက်တို့က သူ့လက်နွေးနွေးတို့၏အထိအတွေ့ကြောင့် နွေးထွေးသွားရသလိုပါလေ။ အံ့ဩဖွယ်ကောင်းလေစွ။ သူပြောသလို အတူတူပါပဲ။ ဘယ်လိုမှ မပျော်မှန်းထားတဲ့အခြေအနေက ချစ်တရက် အပြောင်းအလဲနဲ့ ဗြုန်းဒိုင်းကြီးရောက်လာတာလေ။

‘အံ့ဩဘာ’... ‘မ’ကို ကယောင်ခြောက်ခြားအိပ်မက်တွေထဲ မှတ်ထားခဲ့ပါနဲ့။ အဓိပ္ပာယ်ရှိတဲ့နံနက်ခင်းကိုရောက်ဖို့ လှပသက်ဝင်တဲ့အိပ်မက်တွေဖန်ဆင်းပြီးမှ နိုးထခွင့်ရပါရစေ။ မင်းဖန်ဆင်းတဲ့နုလုံးသားကို ရှင်သန်ခွင့် တကယ်ပဲ ပေးနိုင်မှာတဲ့လား။

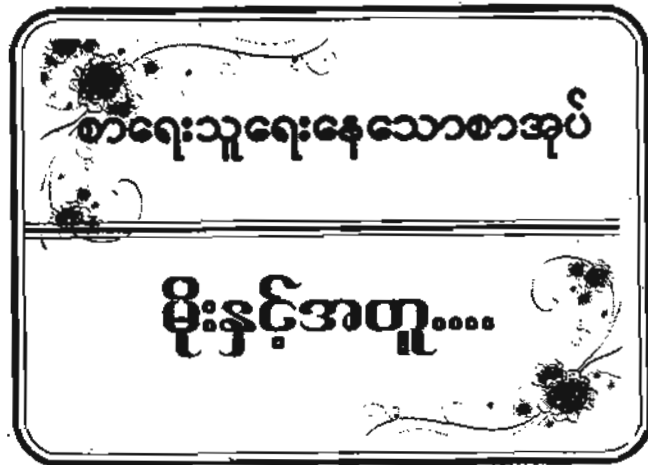
“ကျွန်တော်တို့အတွက် အဓိပ္ပာယ်ရှိတဲ့ မနက်ဖြန်တွေ အများကြီး ရှိနေမယ်မဟုတ်လား”

ဝါခေါင်ညိတ်ပြလိုက်မိ၏။ သူ့က ဝါနှင့်အတူတူ လိုက်ပြီးလေသည်။ ဘယ်လောက်သိမ်မွေ့လိုက်တဲ့လူငယ်လေးပါလဲ။ နှစ်ယောက်သား တိတိပပ ဖွင့်ပြောအဖြေမပေးပါဘဲ အလိုလိုသိနေသည့်နယ်ပါ။

အဓိပ္ပာယ်ရှိတဲ့ မနက်ဖြန်ပေါင်းများစွာမှာ ဝါချစ်သူနဲ့ လက်ချင်းတွဲပြီး ဘဝခရီးကိုဖြတ်သန်းနိုင်လိမ့်မယ်လို့ ချစ်ခြင်းများစွာနဲ့ ယုံကြည်ထားနိုင်ပါတယ်လေ။ ဪ... ‘အံ့ဩဘာ’ရယ်။ ။

ပြီးပါပြီ။

မမေ့မော့
2nd June 2014
PM 4:30

BURMESE
CLASSIC

ရုပိုင် ၂၀၁၄ တွင် ထွက်မည်...

ဓမ္မသန္တရီမောင်

မပြာမိကပါ

ကြယ်စင်မှူးဝေ

ပင်လယ်များရဲ့ ဆုံမှတ်

ပေတီနိုင်း

လျှို့ဝှက်စွာ ပွင့်သောပန်း

နိုးစက်ပွင့်

မင်း မှ မင်း

အလင်းသစ်

တို့ချစ်တာကို ယုံပေးပါ

ခေတ်ပျိုမြို့

အနီပိုးခွင့်မရှိတဲ့ သစ်ပင်

ရွှေပဒေသာစာပေ